

САНДРА БРАУН ЗАЛОЖНИЦА НА ЛЮБОВТА

Превод от английски: Милена Кацарска, 1996

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Определено приличаха на истинските бандити по влаковете. От потъналите в прах периферии до подрънкващите шпори на ботушите те изглеждаха толкова достоверни за Миранда, колкото Бъч Касиди и Сандънс Кид.

За да избегне сблъсъка с барикадата от дървени стволоче, преграждаща релсите, локомотивът бе избълвал облак дим и влакът със свистене се бе заковал на място. Актьорите, вживени изцяло в ролите си, бяха изскочили с бесен галоп от гъстата гора от двете страни на линията. Докато добре обучените коне изчакваха, напълно неподвижни, отстрани, маскираните „бандити“ с извадени пистолети се качиха във влака.

— Не си спомням в брошурата да пишеше за влаков обир — отбеляза нервно една от жените пътнички.

— Разбира се, че няма да го има там, скъпа. Това би развалило изненадата — отвърна съпругът ѝ през смях. — Показното си го бива, а?

Поне Миранда Прайс споделяше същото мнение. Страшно показно. Заслужаваше си всеки цент от цената на билета за тази екскурзия. Режисираното задържане на влака беше възбудило всички пътници, а най-впечатлен от всички бе шестгодишният син на Миранда, Скот. Той седеше на седалката до нея, напълно погълнат от реалистичното представление. Със светнали очи следеше главатаря на бандата, който бавно си проправяше път по тесния проход между седалките, докато останалите стояха на пост в двата края на вагона.

— Моля всички да останат по местата си и да запазят спокойствие. Така никой няма да пострада.

Той по всяка вероятност беше безработен актьор от Холивуд или може би каскадьор, който се бе заел с тази лятна работа, за да закърпи изтънелия си бюджет. Независимо колко му плащаха за тази работа, то определено не беше достатъчно, помисли си Миранда. Мъжът изпълняваше ролята си съвършено.

Долната част на лицето му бе закрыта с черна кърпа и гласът му бе приглушен, но все пак достигаше до ушите на всеки от пътниците в старинния вагон на парния влак. Костюмът му бе достоверен — черна шапка с широка периферия, прихлупена ниско над очите, дълъг бял шлифер и препасан през кръста кожен колан с прикрепен към него дълъг кобур за пистолета. Кобурът беше празен, защото пистолетът „Колт“ беше в ръката му, облечена с ръкавица, докато мъжът бавно пристъпяше сред редиците от седалки и внимателно изучаваше лицата на всички пътници. Шпорите му звънкаха игриво на всяка крачка.

— Той наистина ли ще ни обере, мамо? — прошепна Скот.

Миранда поклати отрицателно глава, без да изпуска от очи фигурата на влаковия бандит.

— Това е наужким. Няма от какво да се страхуваш — но дори в мига, в който го изричаше, тя изобщо не бе убедена в думите си. Защото в този момент очите на актьора се приковаха в нея. Тя рязко си пое дъх. Неговите очи, нажежени и пронизващи като лазерен лъч, я прободоха. Бяха със зашеметяващ син цвят, но не само това я бе оставило без дъх. Ако враждебният блясък в погледа му бе част от актьорското изпълнение, то този човек определено пилееше таланта си на вятъра, приемайки работата на бандит за тази туристическа атракция.

Този изпепеляващ поглед остана прикован в Миранда, докато пътникът, седящ пред нея, не попита бандита:

— Искаш ли да изпразним джобовете си, стрелецо? — беше същият мъж, който преди миг бе успокоявал съпругата си.

Бандитът отмести очи от Миранда и ги сведе към мъжа на седалката. Сви рамене.

— Защо не.

Смеейки се, туристът стана на крака и бръкна в джобовете на карираните си бермуди. Измъкна оттам кредитна карта и я размаха пред очите на маскирания мъж.

— Никога не излизай от къщи без нея — изрече той тържествуващо и избухна в смях.

Другите туристи от влака се засмяха заедно с него. Обаче Миранда не се присъедини към тях. Гледаше втренчено бандита. В очите му не проблесна весело пламъче.

— Седнете, ако обичате — каза той с хриплив глас.

— О, не се разстройвай. Имам още един джоб — туристът извади шепа банкноти и ги хвърли към маскирания бандит. Без да отмества пистолета, мъжът ги хвана с лявата си ръка. — Моля — с широка усмивка на лицето си туристът огледа присъстващите победоносно и получи одобрението им. Всички заръкопляскаха, някои даже задюдюкаха.

Бандитът пхна банкнотите в джоба на шлифера си.

— Благодаря.

Мъжът се отпусна пак на седалката до съпругата си, която изглеждаше едновременно нервна и сконфузена. Съпругът ѝ успокоително я потупа по ръката:

— Това е майтап, миличка. Трябва да се включим в играта.

Маскираният насочи вниманието си от двойката към Скот, който седеше между Миранда и прозореца. Момчето следеше бандита със страхопочитание.

— Здравей.

— Здравсти — отвърна момчето.

— Искаш ли да ми помогнеш да се измъкна?

Невинните очички се отвориха още по-широко. Скот се ухили до уши:

— Разбира се!

— Миличък — предпазливо подхвана Миранда, — не мис...

— Няма нищо страшно — твърдят поглед над линията на черната кърпа изобщо не успокои надигналото се у Миранда напрежение. Даже напротив — засили го. Леденото изражение бе в пълно противоречие с успокоителните му думи.

Той протегна ръка на Скот. Момчето охотно и доверчиво я пое. Тромаво прескочи краката на майка си и излезе в прохода между седалките. Скот мина пред маскирания мъж и двамата се запътиха към предната част на вагона. Другите хлапета, които пътуваха в същия влак, хвърляха завистливи погледи към момчето, а възрастните го окуражаваха.

— Видя ли? — каза седящият отпред мъж на съпругата си. — Не ти ли казах, че всичко е на майтап? Даже и децата са включени в забавлението.

Главатарят на бандата и синът ѝ вече бяха прекосили половината вагон, когато Миранда се изправи на крака и хукна след тях.

— Чакайте! Къде го водите? Предпочитам синът ми да не слиза от влака.

Бандитът се обърна и отново я прониза с яростните си сини очи:

— Казах ви, че всичко ще бъде наред.

— Къде отивате?

— Ще поюздим.

— Без мое съгласие няма да стане...

— Моля те, мамичко...

— Хайде, госпожо, оставете момчето на мира — пак се намеси досадният пътник. — Това си е част от удоволствието. На хлапето ще му хареса.

Миранда пренебрегна думите му и тръгна по прохода между седалките, следвайки маскирания главатар, който вече помагаше на Скот да слезе от вратата в предната част на вагона. Миранда ускори крачка.

— Помолих ви да не...

— Върнете се на мястото си, госпожо, и замълчете!

Поразена от грубия му тон, Миранда се извърна. Двамата бандити, които пазеха входа в задната част на вагона, бяха тръгнали след нея. Очите, които се виждаха над маските им, бяха напрегнати, нервни, едва ли не уплашени, сякаш тя беше на път да провали добре замислен план. Точно в този миг Миранда проумя, че цялата тази история не е шега. Беше си съвсем истинска.

Извъртя се рязко напред и се устреми към платформата между вагона и локомотива. Двама мъже, вече яхнали конете си, трескаво оглеждаха околността. Предводителят на бандитите тъкмо настаняваше Скот на седлото на своя кон.

Скот се бе вкопчил в гривата на коня и развълнувано бърбореше:

— Уха, какъв голям кон! Колко съм висок!

— Дръж се здраво, Скот, и не се пускай. Това е много важно — напътстваше го бандитът.

Скот!!!

Той знаеше името на сина й.

Водена от вечния майчински инстинкт да защити детето си, Миранда се хвърли надолу по стълбите. Приземи се болезнено на четири крака върху насипа от чакъл за линията. Двамата бандити

моментално застанаха до нея. Сграбчиха я за ръцете и я задържаха тъкмо когато щеше да се втурне напред към Скот.

— Пуснете я — излая предводителят. — Качвайте се на конете! Трябва да се омитаме оттук.

Двамата мъже я освободиха от хватката си и притичаха към очакващите ги неподвижно коне. Придържайки с една ръка юздите на коня си, а с другата насочил пистолета към нея, главатарят се обърна към Миранда.

— Качете се обратно във влака — той потвърди думите си, красноречиво указвайки посоката с брадичката си.

— Свалете сина ми от този кон.

— Казах ви, че нищо лошо няма да му се случи. Но на вас може, ако не направите това, което ви казах, и не се върнете обратно във влака.

— Послушайте го, госпожо.

Миранда се обърна в посоката, от която дойде ужасеният глас. Машинистът на влака лежеше по очи на чакъления насип до линията. Ръцете му бяха вдигнати на тила. Друг от нападателите го държеше отблизо на мушка.

Миранда нададе съкрушен вик, изпълнен със страх. Хукна към сина си с протегнати ръце:

— Скот, слизай долу!

— Защо, мамичко?

— Веднага слизай долу!

— Не мога — изписка той. Страхът на майка му се беше предал и на него. В главичката на шестгодишното момче изведнъж се появи мисълта, че тук вече не става дума за игра на шега. Малките пръстчета, които придържаха гривата, се вкопчиха отчаяно. — Мамичко! — изпищя детето.

Главатарят изсъска през зъби някакво проклятие в момента, в който Миранда се хвърли към гърдите му.

— Ако някой се опита да слезе от онзи влак, спрете го! — заповяда той на висок глас на хората си.

Другите пътници, които досега с интерес наблюдаваха сцената, скупчени до прозорците, започнаха да се паникьосват. Някои закрещяха съвети към Миранда. Други пищяха от ужас. Повечето бяха прекалено стъписани и уплашени, за да кажат или да направят каквото

и да е. Родители притискаха децата към себе си, вкопчени в тях на живот и смърт.

Миранда започна да се бори като дива котка. Ръцете ѝ с грижливо поддържан маникюр се превърнаха в лапи с хищни нокти, готови да одерат лицето на нападателя, ако можеха да го достигнат. Но в момента неговите пръсти се бяха склружили около китките ѝ като белезници. Силата ѝ изобщо не можеше да се сравни с неговата. Срита го здраво, прицелвайки се с коляно в слабините му, и бе възнаградена от сподавения му вик на изненада и болка, защото попадението ѝ бе почти точно.

— Пуснете сина ми!

Мъжът с маската я отблъсна с такава сила, че тя буквално отлетя назад. Миранда тупна на земята, но светкавично скочи и се стрелна към него, докато той пъхаше крак в стремето. Сварвайки го в неизгодна позиция с крак, вдигнат във въздуха, тя го удари с рамо в ребрата. Протегна ръце да хване Скот. Скот се отпусна напред в прегръдките ѝ и тежестта му ѝ изкара въздуха. Обаче тя не го изпусна от ръцете си, а се обърна и слепешката се втурна напред. Всички останали бандити бяха вече на конете си. Животните се бяха изнервили от виковете и неспокойно пристъпяха от крак на крак, като вдигаха облаци прах, които замъгляваха погледа на Миранда, запълваха носа ѝ и раздираха гърлото ѝ.

Хиляди остри игли пронизаха черепа ѝ, когато главатарят на нападателите я сграбчи за косите и рязко я спря.

— Проклетата да си! — изрече той през маската. — Всичко можеше да мине толкова гладко.

Тя пое риска и пусна Скот, за да докопа маската на бандита. Той хвана ръката ѝ и изрече заповед на език, който ѝ беше непознат. Един от неговите хора светкавично се появи сред облака прах.

— Вземи момчето. Качи го на своя кон.

— Не!

Скот бе отскубнат от здравата ѝ прегръдка. Когато ръката на бандита я прихвана през кръста, вкопчена в нея като клещи, и той я задърпа назад, Миранда се съпротивляваше с всички сили. Застопори пети в пръстта, като се опитваше да не изпуска Скот от погледа си, а момчето ѝ пищеше от ужас.

— Ще те убия, ако нараниш сина ми.

Бандитът, изглежда, изобщо не се впечатли от заплахата ѝ, като яхна коня си и я вдигна на седлото до себе си.

Миранда още бе наполовина във въздуха, наполовина на седлото, когато той пришпори коня си. Животното затанцува в кръг за миг, преди да се стрелне напред към гъстата гора. Останалите ездачи ги последваха.

Копитата на конете изпълниха с тропот иначе смълчаната гора. Носеха се край боровете с такава скорост, че скоро Миранда започна да се страхува повече да не падне от седлото и да не бъде стъпкана под тях, отколкото от нападателя си. Вкопчи се в кръста му, опасявайки се, че той може да я пусне, когато започнаха да се изкачват нагоре.

Дърветата лека-полека се разрешиха, но бандитите продължиха напред, без да забавят ход. Теренът стана скалист. Копитата на конете зачаткаха по камъните, които образуваха нещо като стъпала нагоре. Миранда чуваше как Скот плаче някъде зад гърба ѝ. Щом тя, възрастната, изпитваше такъв страх, какъв ли ужас цареше в душата на детето ѝ?

— Кажете на сина си да престане да реве.

— Върви по дяволите!

— Честна дума, госпожо, ще ви зарежа тук, без окото ми да мигне, и ще станете храна на койотите — отвърна той с дрезгав глас.
— Повече никой никога няма да чуе за вас.

— Не се страхувам от теб.

— Никога повече няма да видиш сина си.

Над маската очите му бяха леденостудени. Ненавиждаше тези очи. Миранда вдигна ръка и със замах свали кърпата. Беше имала намерение да го обезоръжи с действията си, но именно на нея ѝ се наложи рязко да си поеме дъх.

Останалата скрита досега част от лицето му бе не по-малко впечатляваща от очите. Ъглите бяха симетрично изсечени, сякаш всяка линия бе прецизно отмерена до милиметър. Скулите му бяха високи и тънки като остриета на нож, челюстта бе съвършено квадратна. Устните му бяха тънки и изтеглени встрани. Над тях бе разположен дълъг прав нос. Той продължи да я гледа с неприкрито негодувание.

— Кажете на сина си да престане да плаче — повтори мъжът.

Решимостта в гласа и в погледа му я смрази. Миранда щеше да се опита да се бори с него, когато имаше изгледи да го надвие. Сега

усилията ѝ биха били напразни. Тя не бе страхливка, но не бе и глупачка. Преглъщайки страха и гордостта си, извиси треперещ глас:

— Скот — когато плачът не престана, тя се прокашля и опита отново, този път по-силно: — Скот!

— Мамичко? — Скот свали изцапани юмручета от зачервените, подпухнали очи и я затърси с поглед.

— Не плачи, миличък, моля те. Тези... тези хора няма да ни направят нищо лошо.

— Искам да си ида вкъщи.

— Знам. Аз също. Ще си идем. Скоро. Но сега недей да плачеш. Нали си добро момче?

Малките ръчички избърсаха останалите сълзи. Момчето изхълца още веднъж.

— Добре. Ама може ли да яздя с теб? Страх ме е.

Миранда вдигна очи към мъжа до себе си:

— Може ли...

— Не — резкият отговор бе изречен още преди да беше успяла да изкаже въпроса си с думи. Пренебрегвайки яростния ѝ поглед, главатарят се обърна към хората си и издаде заповеди отново да ускорят хода си. Конят, на който беше Скот, се оказа втори в редицата. Преди да смушка и своя кон, нападателят я попита троснато:

— Можеш ли да яхнеш коня нормално?

— Кой сте вие? Какво искате от нас? Защо свалихте Скот от онзи влак?

— Прехвърли десния си крак от другата страна. Така ще е по-безопасно и по-удобно.

— Вие познавате Скот. Чух как го нарекохте по име. Какво ис... Ау!

Той плъзна длани между бедрата ѝ и рязко прехвърли десния ѝ крак през седлото. Голата ѝ кожа усети топлината на коженото седло, но това усещане бе нищо в сравнение с това, което изпита при допира на облечената му в кожена ръкавица ръка до вътрешната страна на бедрото ѝ. Преди да успее да се окопити, той я настани между предната вдигната част на седлото и собствените си широко разтворени бедра. Здравно я прихвана с длан през корема и я дръпна още по-назад, докато тя не застана, плътно притисната към него.

— Престанете да ме дърпате насам-натам като кукла.

— Просто се опитвам да създам малко удобство.

— Не желая да яздя.

— По всяко време можете да слезете и да вървите пеш, госпожо. Само кажете. В плановете ни не влизаше да взимаме и вас, така че щом не ви допада това, което предлагаме като пътни удобства, сърдете се на самата себе си.

— Нима си въобразявахте, че ще ви оставя току-така да отмъкнете сина ми, без да ви се противопоставя? Суровото му лице остана безучастно.

— Нито за миг не съм се замислял за вас, госпожо Прайс.

Той присви колене и конят се устреми напред, догонвайки останалите, които се бяха отдалечили с няколко метра. Миранда мълчеше поразена — не само заради факта, че той знае името ѝ, а и заради това, че докато мъжът придържаше с една ръка юздите, с другата продължаваше да я притиска.

— Вие ме познавате? — опита се да прикрие обзелите я опасения, когато изрече въпроса.

— Знам коя сте.

— В такъв случай аз съм очевидно в доста по-неизгодна позиция.

— Така е.

Миранда се беше надявала някак си да измъкне от него името му, но той потъна в стоическо мълчание, докато конят внимателно избираше пътя си надолу по стръмния проход. Макар трескавото изкачване нагоре да беше опасно, спускането криеше още повече рискове. Миранда очакваше всеки следващ миг предните копита на коня да се заклещят някъде и двамата да полетят напред презглава. Нямахше да спрат, докато не достигнеха дъното на пропастта на няколко мили надолу. Страхуваше се за Скот. Той продължаваше да плаче, макар и не така истерично, както преди.

— Този мъж, при когото е синът ми, добър ездач ли е?

— Ърни буквално е роден на седлото. Няма да позволи нищо лошо да сполети момчето. Самият той има няколко сина.

— Значи може да разбере как се чувствам в момента! — извика тя. — Защо ни отвлякохте?

— Скоро ще разберете.

Последвалата тишина тегнеше от враждебност. Миранда реши да не казва нищо повече, защото не искаше да му достави удоволствието да ѝ откаже да отговори на въпросите ѝ.

Ненадейно конят изгуби почва под краката си. Скалите под тях се посипаха настрана. Изплашеното животно трескаво търсеше опора, но не я намираще. То започна да се плъзга надолу по склона. Миранда едва не изхвъркна през главата му. За да се задържи, се вкопчи с лявата ръка в кобилищата на седлото. Дясната ѝ сграбчи бедрото на мъжа зад нея. Неговата ръка образува преграда, по-здрава от желязо, пристегнатата през кръста ѝ, докато другата му ръка внимателно придърпваше юздите. Мускулите на бедрото му се сковаха от напрежението да задържат и двамата в седлото, докато най-последно, сякаш след цяла вечност, животно възвърна равновесието си.

Миранда едва успяваше да изпусне дъха си, скован от ръката, притискаща диафрагмата ѝ. Мъжът не отпусна хватката си, докато не възвърна окончателно контрола си над коня. Тя се отпусна напред прегърбена — като че ли от облекчение, ала всичките ѝ сетива бяха нащрек.

Когато инстинктивно се бе вкопчила в бедрото му, Миранда бе успяла да докосне кобура. Пистолетът беше на ръка разстояние! Единственото, което трябваше да направи, бе да запази самообладание. Ако успееше да го изненада, имаше вероятност да измъкне пистолета от кобура и да го насочи към него. Можеше да задържи останалите на разстояние, държейки водача им на мушка достатъчно дълго, за да може Скот да се качи на коня с нея. Сигурно щеше да открие пътя обратно до влака, където в момента вероятно вече имаше представители на властта, които организираха групи за издирването им. Нямахше да е трудно да се проследи пътят им, защото не бяха предприети никакви мерки за заличаване на следите. Щяха да ги открият, преди да се смрачат.

Ала междуременно се налагаше да убеди преследвача си, че се е примирила със съдбата си и се е покорила на неговата воля.

Постепенно, за да не събуди подозрения, тя остави тялото си да се отпусне и да се долепи до гърдите му. Престана да полага усилия да поддържа разстояние между неговите бедра и своите. Вече не държеше мускулите на краката си напрегнати, а ги отпусна в скута му, който

доловимо ставаше все по-напрегнат и твърд с всяко поклащане на седлото.

Накрая главата ѝ падна назад в ямката на рамото му, сякаш беше заспала. Постара се да застане така, че мъжът да види затворените ѝ очи. Знаеше, че той гледа надолу към нея, защото усещаше топлия му дъх по лицето си и отстрани на шията си. Поемайки си дълбоко въздух, тя умишлено вдигна гърдите си високо нагоре, докато те не изпънаха тънката материя на лятната ѝ тениска. Когато изпусна дъх, те тежко се отпуснаха надолу върху ръката, която продължаваше да я обгръща през гърдния кош.

Миранда обаче не посмя да помръдне ръката си, докато не се увери, че подходящият момент е настъпил. Дотогава сърцето ѝ вече биеше така лудо, че се опасяваше бандитът да не го долови с ръката си. Дланите ѝ се изпотиха. Миранда се надяваше ръката ѝ да не стане прекалено хлъзгава и да не би да изпусне дръжката на пистолета. За да го избегне, разбра, че трябва да действа начаса.

С едно рязко движение тя се изправи и посегна към пистолета. Той го достигна преди нея.

Пръстите му се склупчиха около китката ѝ като менгеме и отклониха ръката ѝ настрани от оръжието. Тя изстена от болка и нададе сподавен вик на поражение и объркване.

— Мамичко? — извика Скот някъде отпред. — Мамо, какво има?

Челюстта ѝ бе здраво стисната от болката, която причиняваше натискът му върху крехките кости на китката ѝ, но тя все пак успя да изрече на пресекулки:

— Нищо няма, миличък. Добре съм — ръката на бандита отпусна хватката си и Миранда успя да попита с по-висок глас: — А ти как си?

— Жаден съм и ми се пишка.

— Кажете му, че почти стигнахме.

Миранда предаде изреченото на сина си. За момента Скот, изглежда, се примири с това. Мъжът, който я държеше в плен, остави другите да продължат напред без тях, докато конете им почти се изгубиха от погледа ѝ, после хвана с една ръка брадичката ѝ и рязко я извърна, така че да застане с лице към него.

— Ако ви се ще да се захванете с нещо твърдо и смъртоносно, госпожо Прайс, с удоволствие ще насоча ръката ви към нещо не по-

малко стоманено от пистолета и в пълна бойна готовност. Но вие и така вече знаете колко е твърдо, нали? През последните двадесет минути именно там отърквахте малкото си меко телце — очите му потъмняха. — Не ме подценявайте отново.

Миранда рязко освободи главата си от ръката му и отново зае мястото си отпред на седлото, като изпъна гръбнака си като дъска. Военната стойка бързо си каза думата. Скоро усети пронизващо парене между лопатките. Към свечеряване, когато излязоха от гората на поляната в подножието на планината, по която току-що се бяха спуснали, болката бе станала почти непоносима.

Няколко пикапа бяха паркирани между ромолящ поток и горящ лагерен огън. Неколцина мъже се навъртаха наоколо, очевидно в очакване на тяхното пристигане. Един от тях ги приветства на език, който Миранда не можа да разпознае, но това изобщо не беше учудващо. В момента не беше способна да се съсредоточи върху нищо друго, освен собственото си мъчително състояние. Умората я бе смазала. Положението бе придобило нереални очертания в съзнанието ѝ.

Магията на замайването ѝ бе разрушена в мига, в който мъжът скочи от коня и я издърпа надолу да застане до него. След дългата езда мускулите на бедрата ѝ тръпнеха от усилието да я поддържат права. Краката ѝ бяха отмалели. Преди да успее да възвърне усещанията си в тях, Скот се втурна към нея и обви с ръце бедрата ѝ, като зарови главичка в скута ѝ.

Тя се отпусна на колене пред него и здраво го стисна в прегръдките си. От очите ѝ потекоха сълзи на облекчение. Бяха стигнали чак дотук, без да бъдат наранени сериозно. Благодарна беше и на толкова. След продължителната прегръдка Миранда отмести Скот на ръка разстояние от себе си и го огледа. Не изглеждаше зле, макар очите му да бяха зачервени и подпухнали от плач. Придърпа го отново към себе си и пак го притисна към гърдите си.

Скоро върху тях падна дълга сянка. Миранда вдигна очи. Мъжът, който ги беше отвлякъл, бе свалил шлифера си, ръкавиците, колана с кобура и шапката. Правата му коса бе мастилено черна на цвят, също като заобикалящия ги мрак. Светлината на огъня хвърляше подвижни отблясъци и сенки по лицето му, които смекчаваха острите му черти и го правеха още по-зловещ на вид.

Но това изобщо не сломи решимостта на Скот. Преди Миранда да успее да осъзнае какво смята да направи момчето, Скот се стрелна към мъжа. Зарита издължените прасци с маратонките си и забарабани яростно с юмруци по бедрата му.

— Ти причини болка на моята майка. Ще те набия. Ти си лош човек. Мразя те. Ще те убия. Остави мама на мира.

Изтънелият му хленчещ глас изпълни смълчания нощен въздух. Миранда се пресегна, за да го дръпне назад, ала мъжът вдигна длан, за да я възпре. Понесе безплодната атака на Скот, докато детската сила секна и момчето отново се обля в сълзи.

Мъжът хвана момчето за раменете.

— Много си смел.

Ниският му отчетлив глас в миг успокои Скот. С тъжни, налети със сълзи очи момчето се взря в човека пред себе си.

— Ъ?

— Ти си изключително смел, щом реши да се изправиш срещу враг, който е толкова по-голям и по-силен от теб — другите от бандата се бяха скупчили около тях, обаче вниманието на предводителя им бе насочено неотклонно към малкото момче. Той клекна, за да изправи лицето си срещу това на Скот. — Освен това е много хубаво човек да защитава майка си, така както ти стори току-що — от кания, прикрепена към колана му, мъжът извади нож. Острието му бе късо, но остро.

Миранда рязко си пое дъх. Мъжът подхвърли ножа във въздуха. Той се превъртя и бандитът уверено го улови за острието с два пръста. После протегна дръжката от слонова кост към момчето.

— Вземи го. Ако някога причиня болка на майка ти, можеш да ме понижеш в сърцето с него.

С напълно сериозно изражение Скот пое ножа. Обикновено при приемане на подарък от непознат винаги искаше позволение от нея. Скот, който бе приковал очи в мъжа, даже не се обърна към Миранда. За втори път в днешния следобед нейният син бе послушал този човек. Това я тревожеше почти толкова, колкото и опасното положение, в което се намираха.

Да не би този така наречен влаков обирджия да притежаваше свръхестествени способности? Да, маниерите и гласът му определено бяха изкусителни. Очите му бяха с необикновен нюанс на синьо, но

дали действително притежаваха хипнотична сила? Тези, които бяха с него, престъпници ли бяха или последователи?

Миранда се огледа. Мъжете бяха свалили маските си и по този начин бяха разкрили един неоспорим факт — всички принадлежаха към коренното население на Америка. Онзи, с когото беше яздил Скот и когото бяха нарекли Ърни, имаше дълга сива коса, сплетена на две плитки, които до този момент бяха скрити. Очите му бяха малки, тъмни и хлътнали, лицето му бе набраздено от дълбоки бръчки и с червеникава кожа, но в него нямаше нищо злонамерено.

Всъщност Ърни даже се усмихна, когато синът ѝ учтиво уведоми техния похитител:

— Казвам се Скот Прайс.

— Радвам се да се запознаем, Скот — мъжът и момчето си стиснаха ръцете. — Аз съм Хоук^[1].

— Хоук? Никога преди не съм чувал такова име. Ти каубой ли си?

Тези, които ги заобикаляха, се позасмяха, но той отвърна на въпроса му напълно сериозно:

— Не, не съм каубой.

— Облечен си с каубойски дрехи. Имаш и пистолет.

— Обикновено не се обличам така. Беше само за днес. Всъщност съм инженер.

Скот почеса бузата си, по която сълзите бяха оставили следи.

— Като инженера машинист на влака?

— Не, не такъв инженер. Аз съм минен инженер.

— Не знам какво означава това.

— Доста е объркано.

— Хъм. Сега вече мога ли да отида до тоалетната?

— Тук няма тоалетна. Най-доброто, което мога да ти предложа, е гората.

— И това върши работа. Мама понякога също ми позволява да пишкам навън, като сме на пикник или нещо подобно — тонът му бе съвсем спокоен, обаче погледът, който плъзна по стената от мрак, която заобикаляше огъня, разкри страха му.

— Ърни ще те придружи — увери го Хоук, потупвайки го по рамото, докато се изправяше на крака. — Като се върнете, ще ти даде и нещо за пиене.

— Става. Ама освен това съм и малко гладен.

Ърни пристъпи напред и протегна ръка на момчето, което я пое без колебание. Те се обърнаха и заедно с другите мъже тръгнаха към лагерния огън. Мъжът, наречен Хоук, застана пред Миранда и препречи пътя ѝ.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Да наглеждам сина си.

— Синът ти ще се оправи и без теб.

— Махни се от пътя ми.

Вместо да я послуша, той я хвана за раменете и я накара да отстъпва назад, докато гърбът ѝ не опря в набраздения ствол на един бор. Хоук продължи да пристъпва напред, докато тялото му не се притисна към нейното, приковавайки я към дънера. Бляскавите сини очи се плъзнаха по лицето ѝ, после надолу по шията и към гърдите ѝ.

— Синът ти, изглежда, смята, че си жена, за която си струва да се биеш — главата му се сведе надолу и се приближи към лицето ѝ. — Наистина ли е така?

---

[1] Ястреб (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Устните му бяха твърди, езикът му обаче беше мек. Той се плъзна изучаващо по плътно стиснатата ѝ уста. Когато нейните устни не се поддадоха на целувката, той се отдръпна назад и се взря в очите ѝ. Съпротивата ѝ на вид по-скоро го забавляваше, отколкото да го ядосва.

— Няма да се измъкнете така лесно, госпожо Прайс. Умишлено стъкнахте и подпалихте този огън в мен, така че сега ще ви се наложи да го угасите — Хоук склочи твърдите си пръсти около челюстта ѝ и я накара да отвори уста под завладяващия натиск на езика му.

Миранда опря юмруци в мускулестите му гърди и вложи цялата си сила в опита да го отблъсне, но не успя. Беше подложена на най-дълбоката, интимна, хищна целувка, която някога бе получавала в живота си, и не можеше да направи нищо друго, освен да ѝ се подчини. Мисълта за Скот нито за миг не напускаше съзнанието ѝ. Ако похитителят им изпаднаше в ярост, искаше тя да бъде насочена към нея, а не да бъде излята върху Скот.

Обаче Миранда не се предаде напълно. Присви се, полагайки усилия да създаде някакво разстояние помежду им, макар и нищожно. Но той, изглежда, познаваше най-меките, най-уязвими точки на тялото ѝ и се прилепи към тях, докато езикът му неотклонно продължаваше да гали устата ѝ.

Миранда най-сетне успя да отскубне устните си от целувката му.

— Остави ме на мира — изрече с нисък, дрезгав глас. Не искаше Скот да ги забележи и да дотича през поляната, размахвайки ножа, който този варварин му беше дал.

— Или какво? — подигра ѝ се той. Подхвана кичур коса с пръстите си и го прокара през суровите си, но възбуждащо навлажнени устни.

— Или ще взема онзи нож от Скот и ще го забия в сърцето ти собственоръчно.

Суровото му изражение не се промени, но в гърдите му заклокочи нещо като смях.

— Заради това, че си откраднах една целувка? Не беше зле, но едва ли си заслужава човек да умре за нея.

— Не съм искала да ме оценяваш.

— Ако не ти допаднат целувките ми, съветвам те друг път да не се опитваш да отклоняваш вниманието ми с женските си прелести — плъзна ръка надолу, покри едната ѝ гърда с дланта си и леко я стисна. — Изглежда добре, но не чак толкова, че да ме отклони от целта, която преследвам.

Тя блъсна ръката му встрани. Той отстъпи назад, но Миранда съзнаваше, че го беше направил, защото сам бе пожелал, а не заради опита ѝ за съпротива.

— И коя е целта, която преследваш?

— Да накарам правителството да отвори отново мината Лоун Пума.

Отговорът му бе толкова далеч от това, което бе предполагала, че Миранда примигна трескаво и в недоумение прокара език по устните си. Най-тъмните кътчета на съзнанието ѝ отчетоха, че устните ѝ имаха вкус на целувка, вкус на мъж, на него. Ала смайването надделя над всички останали мисли.

— Да открият отново какво?

— Мината Лоун Пума. Това е сребърна мина. Да си чувала за нея? — тя поклати глава. — Не съм изненадан. Изглежда, не вълнува никого, освен хората, които си изкарват прехраната с нея. Моите хора.

— Твоите хора? Индианците?

— Точно в десетката — отвърна той саркастично. — Кое ме издаде? Глупостта или мързелът?

Нито беше направила, нито каза нещо, което да го кара да мисли, че има предразсъдъци или че е тесногръда. С нищо не бе заслужила такъв яростен отговор, затова му се и тросна.

— Сините ти очи — отвърна ядно.

— Генетична грешка.

— Слушайте, господин Ястреб, не...

— Господин О'Тул. Хоук О'Тул — Миранда за пореден път примигна объркана. — Още една иронична превратност на съдбата — допълни той, свивайки рамене.

— Кой сте вие, господин О’Тул? — попита тя меко. — Какво искате от мен и Скот?

— Моят народ разработва мината Лоун Пума от няколко поколения. Резерватът е голям. Имаме и други източници на средства, но приходите ни в по-голямата си част са зависими от мината. Няма да ви отегчавам с подробности за машинациите, които доведоха до това, но нашата собственост върху мината ни бе отнета чрез измама.

— И кой я притежава сега?

— Група инвеститори. Решиха, че икономически не е изгодно да бъде експлоатирана, затова я и затвориха. Ей така — той щракна с пръсти на милиметри от носа ѝ. — Без предупреждение стотици семейства буквално останаха без средства за препитание. А никой не дава пет пари за това.

— И какво общо има всичко това с мен?

— Абсолютно нищо.

— Защо тогава съм тук?

— Както казах по-рано, ти си тук само защото вдигна голяма врява.

— Обаче вие се качихте на онзи влак, за да отвлечете Скот.

— Вярно.

— Защо?

— А ти как мислиш?

— Очевидно за заложник.

Хоук отривисто кимна.

— Ще го задържим за откуп.

— За пари?

— Не съвсем.

Най-после ѝ просветна.

— Мортън — прошепна Миранда.

— Да. Съпругът. Вероятно ще има по-голям успех, когато се наложи да накара представителите на администрацията да се вслушат в думите му, като имаме предвид, че синът му е взет за заложник от банда диви индианци.

— Той вече не ми е съпруг.

Сините очи я огледаха язвително.

— Да, прочетох долнопробната шумотевица около развода ви във вестниците. „Сенаторът Прайс се разведе със съпругата си заради

нейните изневери“ — отново се наклони напред и притисна гърба ѝ към дървото, помръдвайки красноречиво тялото си. — От начина, по който ме притискаше на път за тук, мога да кажа, че добре е постъпил, като се е отървал от съпруга като вас.

— Задръж мръсните намеци за себе си.

— Знаеш ли — подхвана той, прокарвайки пръст по брадичката ѝ, — че си ужасно високомерна и самонадеяна за заложничка.

Миранда рязко тръсна глава, за да се освободи от допира му.

— А ти си ужасно глупав. Мортън и пръста си няма да мръдне, за да ме спасява.

— Не се и съмнявам. Но освен теб, ние държим и сина му.

— Мортън знае, че сина ми не го грози никаква опасност, щом аз съм до него.

— В такъв случай може би ще трябва да ви разделим. Или да те пратим обратно и да задържим момчето — той внимателно преценяваше нейната реакция. — Дори и при мъждивата светлина на огъня забелязвам колко много те плаши тази идея. Ако не искаш това да се случи, бъди умна и спазвай това, което ти се каже.

— Моля те — изрече Миранда сподавено, — не наранявай Скот. Не ни разделяй. Той е само едно малко момче. Ще го е страх, ако не съм наблизо.

— Нямам никакво намерение да наранявам нито теб, нито Скот. Засега — добави заплашително. — Просто правете това, което ви кажа, неотклонно. Разбрахме ли се, госпожо Прайс?

Колкото и да ѝ беше омразно подчинението, това бе най-разумната тактика, която би могла да предприеме за момента. Миранда кимна.

Хоук отстъпи встрани и с жест ѝ показа да върви пред него към горящия огън. Тя го попита през рамо:

— Не се ли страхувате, че този огън може да бъде забелязан отдалеч? Без съмнение те вече ни издирват.

— Понеже действително съществува такава вероятност, взели сме предпазни мерки.

Миранда проследи посоката на погледа му. Всички коне бяха разседлани и в момента ги товареха в дълъг фургон.

— Ще заличим следите, оставени от копитата им, както и тези от гумите на камиона. Ако някой налети на нас тази нощ, ще види

сбирщина от пияни рибари индианци, които не могат да се държат на краката си, камо ли да задържат цял влак, пълен с туристи.

— Обаче аз ще съм тук и ще крещя с цяло гърло за помощ — отвърна тя доволно.

— За това също сме взели предпазни мерки.

— Като например?

— Хлороформ.

— Ще ни упоите?

— При нужда, да — отвърна той небрежно, преди да се отдалечи и да подвигне на хората си да побързат с товаренето на животните и заминаването на фургона.

Миранда кипна от възмущение заради начина, по който той ѝ бе обърнал гръб, като очевидно смяташе, че тя не заслужава внимание, защото е просто едно неудобство, а не истинска заплаха. Наранена от пренебрежението му, Миранда тръгна да търси Скот и го откри тъкмо когато поглъщаше пълна чиния с боб от консерва.

— Много е вкусно, мамо.

— Радвам се, че ти харесва — нервно погледна към Ърни, който седеше със скръстени крака до сина ѝ. Колебливо се отпусна и седна на един пън до тях.

— Желаете ли да хапнете? — попита я индианецът.

— Не, благодаря. Не съм гладна — той само сви рамене и продължи да яде.

— Познай какво стана, мамо? Ърни каза, че утре мога пак да поаядя, само че този път съвсем сам, ако внимавам и се държа здраво. Каза, че неговото момче ще ме научи как става. Ще идем до тяхната къща. Те нямат видео у тях, но аз казах, че това не пречи, понеже си имат коне. Освен това и козел. Мен не ме е страх от козли, нали, мамо? Ърни вика, че те не нападали хората, само дето понякога обичали да дъвчат дрехите им.

На нея ѝ се искаше да извика, да му напомни за опасността, в която се намираха, но се възпря навреме. Скот беше още дете. Невинното му неведение за истинското положение на нещата действаше като защита срещу него. Хоук О'Тул не беше заплашил нито нея, нито сина ѝ с физическо насилие или смърт. Изглежда, беше напълно убеден, че Мортън ще се отнесе благосклонно към исканията

му. Не смееше да си помисли какво би станало, ако не се окажеше прав в предположенията си.

Скоро натовареният с коне фургон с потракване напусна поляната и изчезна по прашния път. С помощта на одеяла мъжете заличиха следите от гумите му, докато видими останаха само следите от пикалите, паркирани наоколо.

След като отпиха по една-две глътки от манерка, пълна с евтино уиски, те напръскаха дрехите си с течността. Поляната замириса на долнопробна кръчма. Мъжете шеговито започнаха да репетират поклащаща се походка и пиански начин на говорене. След като всички се нахраниха, хората насядаха около лагерния огън и поведоха оживен разговор, пушейки и подготвяйки спалните си чували за през нощта. Изобщо не приличаха на закоравели престъпници, които същия следобед бяха извършили тежко федерално престъпление.

Когато Хоук най-сетне благоволи да им обърне отново внимание, Скот вече сънливо се отпускате на ръката ѝ.

— Той е ужасно уморен — високомерно изрече Миранда.

Не ѝ харесваше, че се налага да вдига глава и да плъзга поглед по стройното тяло на Хоук, за да го гледа в очите, докато се обръща към него. Грубо отказа помощта му и самостоятелно се изправи на крака. Той се наведе и вдигна Скот на ръце.

— Аз ще го нося — припряно се намеси Миранда.

— Аз ще го нося.

С широка уверена крачка той измина разстоянието по-бързо от нея. Когато го настигна, момчето вече бе настанено в спален чувал в задната част на пикапа, определен за тях.

— Да си кажа ли молитвата? — попита синът ѝ, като се прозяваше широко.

— Мисля, че днес много ти се спи. Защо не я кажеш наум, в сърцето си?

— Става — измърмори Скот. — Я, мамо, виж колко много звезди има по небето тази нощ.

Миранда вдигна глава и с изумление видя небето, което приличаше на мастиленочерно кадифе, обсипано с безброй ярки звезди. Изглеждаха огромни и едва ли не на ръка разстояние.

— Прекрасни са, нали?

— Аха. Мисля, че Господ живее именно тук. Лека нощ, мамо. Лека нощ, Хоук.

Скот се обърна на една страна, сви колене към гърдите си и моментално заспа. На ръба на сълзите, Миранда се пресегна, вдигна спалния чувал до раменете му и го затъкна под брадичката на момчето. Когато се обърна с лице към Хоук, в очите ѝ гореше твърда решимост.

— Ако му направиш нещо, ще те убия.

— Чух го вече. И както ти отговорих, нямам никакво намерение да му причинявам зло.

— За какво тогава е всичко? — извика тя, разпервайки широко ръце. — Нали трябва да си в по-силна позиция, за да получиш това, което си си наумил?

— Няма да му причиня болка — отвърна меко той, — но той може никога да не се прибере у дома. Ако бившият ти съпруг не ни послуша, можем просто да задържим Скот завинаги.

Надавайки яростно ръмжене, Миранда се хвърли срещу него с нокти. Одра го по лицето и видя как по страните му се появиха капчици кръв. Задоволството ѝ не продължи дълго. Хоук сграбчи ръката ѝ, изви я зад гърба ѝ и я стисна, докато юмрукът ѝ не достигна между лопатките ѝ. Болката бе изключително остра, но Миранда не издаде звук. Само здраво стисна зъби. Спечкването обезпокои останалите. Те изникнаха от тъмнината, готови да се притекат на помощ на водача си при нужда.

— Всичко е наред — рече Хоук, като я пусна рязко. — Просто госпожа Прайс никак не ме харесва.

— Сигурен ли си? — попита Ърни, като се изсмя високо. Добави нещо на родния си език и останалите също избухнаха в гръмогласен смях. Хоук погледна към нея. Сграбчи едно одеяло от земята и грубо го хвърли в ръцете ѝ.

— Качи се в камиона и се завий с това.

Гордостта ѝ бе наранена болезнено също като ръката ѝ... както и отмалелите ѝ бедра и крака. Миранда се уви с одеялото и тронаво се качи в задната част на каросерията. Докато се настаняваше, Ърни направи още една забележка, която предизвика нов пристъп на смях, по-бурен дори от предишния.

Миранда не се съмняваше, че изреченото е грубо и определено се отнасяше за нея, затова легна до Скот и здраво стисна очи. Вслуша

се в суетенето, с което мъжете се отдалечиха и започнаха да се настаняват в спалните си чували около огъня. Предполагаше, че би следвало да е благодарна, задето камионът бе още една преграда между тях със Скот и нощния студ, ала железният под на каросерията въобще не бе най-удобното легло на света. Размърда се под одеялото, опитвайки се напразно да открие по-меко място.

— Спалните чували стигат само за мъжете.

Очите ѝ рязко се отвориха. С безпокойство откри, че Хоук стои досами камиона и я наблюдава втренчено. Беше избърсал кръвта от скулите си, но белезите все още се забелязваха отчетливо.

— А за индианките не стигат, предполагам.

— Не стигат за непредвидения заложник, който ни се натресе.

— Какво каза той?

— Кой? О, Ърни ли? — очите му се плъзнаха надолу към гърдите ѝ. — С две думи каза, че или много ме харесваш, или ти е доста студено.

Късите панталони и тениската, с които се бе облякла сутринта, бяха подходящи за следобедна увеселителна разходка, но не и за нощ толкова високо в планините, и то към края на сезона. Кожата ѝ бе настръхнала. Но не това бе имал предвид той. А ясно открояващите се под тънката материя настръхнали зърна на гърдите ѝ. През тялото ѝ светкавично се разля гореща вълна, която я стопли начаса, но не отпусна зърната на гърдите ѝ, които продължаваха да приковават вниманието на Хоук.

— Предположих, че второто е вярно — той протегна ръка напред и прокара кокалчетата си напред-назад по едно от чувствителните връхчета. — Ако съм сбъркал в преценката си обаче, готов съм да ти предложа нещо друго — гласът му беше груб като ствола на дървото, към което я бе приковал по-рано, и едновременно с това мек като вятъра, който шумолеше в игличките по най-горните клони на боровете.

Миранда се сви, за да избегне еротичното му докосване.

— Какво още каза той? — попита тя през сковани и пресъхнали устни.

Хоук отмести ръката си, но не отклони завладяващите си очи.

— Каза, че ще спя на по-топло, ако остана заедно с одеялото. От друга страна — добави, като докосна издраната си буза, — аз му

отвърнах, че по този начин може и изобщо да не мигна.

Миранда му хвърли унищожителен поглед и придърпа одеялото чак до ушите си, като затвори очи, за да не ѝ се налага да вижда циничната му усмивка. Остана така дълго време, преди да посмее да отвори клепки. Когато го направи, него вече го нямаше, макар да не бе чула никакъв звук, нито пък въздушен полъх от движението му. Почуди се колко ли време беше стоял пред нея, гледайки я, преди да се отдалечи.

Ослуша се, но единственото, което можеше да долови, бяха равномерните вдишвания и издишвания на Скот и пращането на дървата в огъня. Първото ѝ донесе успокоение и упование в бъдещето и като чудодееен, сладък еликсир я приспа.

ТРЕТА ГЛАВА

В единия момент тя спеше и бе сама. В следващия бе будна и Хоук бе до нея. Безшумно като течен живак той се отпусна тежко и изцяло я покри с тялото си. Едната му длан плътно закри устата ѝ, а другата ръка допря до шията ѝ острието на нож.

Прошепна грубо в ухото ѝ:

— Нито гък, иначе ще те убия.

Повярва му, че би го направил.

В тъмнината сините му очи блестяха с ледена, безчувствена светлина. Миранда леко кимна в знак, че го е разбрала, ала той не отпусна хватката си. Усети, че мускулите му даже се стегнаха още повече.

Причината за всичко това стана ясна миг по-късно, когато Миранда дочу шум от превозно средство, което приближаваше поляната откъм неравния пращен път. Чифт фарове проблеснаха през стволовете на заобикалящите ги дървета. Шофьорът наби спирачки и вдигна облак прах. Вратите се разтвориха със замах.

— Станете и вдигнете ръце високо над главите си.

Отривистата военна команда сепна Миранда. Очите ѝ се отвориха широко, когато срещна погледа на Хоук. Устата му беззвучно избълва ругатни. Опасяваше се от същото, което си бе помислила и тя — че гласовете могат да събудят Скот.

Миранда трескаво замоли наум момчето ѝ да продължи да спи при тази врява. Ако се събудеше и заплачеше, не се знаеше какво би могло да се случи. Можеше да го улучи заблуден куршум, ако се завържеше престрелка между похитителите и спасителите им. Или пък Хоук, разбрал, че се е провалил в мисията си и че няма какво повече да губи, можеше да ги завлече заедно със себе си.

Погледна мъжа, който лежеше върху нея. Дали той бе способен хладнокръвно да убие дете? Впила поглед в твърдата, здраво сключена линия на устните му, тя реши, че той е способен на всичко.

„Моля те, Скот, моля те, не се събуждай.“

— Кой сте вие и какво търсите тук?

Хоук очевидно беше подбирал хората си според актьорските им дарби. Те се преструваха, че току-що са ги стреснали от пиянските им сънища, макар Миранда да бе убедена, че щом главатарят им е бил известен предварително за приближаващата се кола, те са били вече нащрек. На вид изглеждаха напълно втрещени и шашнати от острите въпроси на представителите на реда и нечленоразделно мънкаха тъповати отговори. Накрая полицаите загубиха търпение.

— За бога, та това е проста сбирщина индиански пияндури — сподели единият с другия. — Само си губим времето с тях.

Миранда усети как всеки мускул по тялото на Хоук потрепна от стаена ярост. Близко до очите ѝ една вена на скулата му пулсираше от гняв.

— Да сте видели някакви ездачи днес? Шестима или седмина на брой? — попита един от полицаите. — По всяка вероятност идващи откъм онази посока.

Последва кратка размяна на думи между индианците на родния им език, преди един от тях да покаже на офицерите, че не са забелязали нищо подобно.

Единият полицаи шумно изпусна въздух.

— Е, много сме ви задължени. И да държите очите си широко отворени! Да докладвате, ако нещо ви се стори подозрително.

— Кого търсите?

Миранда разпозна гласа на Ърни, макар той умишлено да се опитваше да звучи тъповато и смирено.

— Жена и дете. Били са отвлечени от увеселителния влак на Силверадо днес следобед от банда ездачи.

— И как са изглеждали тези типове? — попита Ърни. — Да знаем за какво да гледаме де.

— Били са с кърпи на лицата си, но очевидно са доста подли и опасни мошеници. Главатарят им откраднал пари от един от пътниците, направо ги отскубнал от ръцете му. Подочухме, че жената яростно се е съпротивлявала, за да защити детето си, когато го смъкнали от влака. Обаче едрият мъжага, водачът с други думи, сграбчил и нея и я метнал на коня си. Не бих казал, че го виня за това — добави той, като се изхили. — Раздадоха ни нейна снимка за разпознаване. Засукано парче. Руса, със зелени очи.

Хоук погледна към Миранда. Тя извърна поглед.

Скоро се сбогуваха. Вратите на автомобила се затръшнаха. Фаровете отново се плъзнаха по поляната. Вдигна се облак прах, после отново се слегна в последвалата тишина. Накрая вече не се чуваше и шумът от двигателя на колата.

— Хоук, тръгнаха си.

Хоук отмести дланта си от устата на Миранда, но не стана от нея. Впи очи в устните ѝ. Бяха бледи и ледени. Потърка ги с палец, сякаш за да възвърне цвета им поне отчасти.

— Хоук?

— Чух те — подвижна той нетърпеливо.

За няколко секунди над догарящия огън се възцари тягостна тишина. После се чуха звуци от завивки и затваряне на спални чували. После още тишина. А Хоук продължаваше да стои там, където беше досега, без да помръдва.

Отмести ножа от гърлото ѝ. Когато Миранда съзря колко наточено бе острието му, в очите ѝ проблесна гняв.

— Можеше и да ме убиеш с това нещо — просъска тя.

— Ако ни беше издала, щях да го направя.

— Ами Скот? Ако се беше събудил и се бе разплакал, и него ли щеше да убиеш?

— Не. Той е невинен — притисна тялото си още по-плътно към нея и с коляно разтвори бедрата ѝ. — Обаче всички в този щат знаят, че ти съвсем не си такава. Чу какво каза онзи тип — засукано парче. Колко нещастника си съблазнила, докато чашата на търпението на съпруга ти преля и той се реши да те зареже?

— Махни се от мен.

Погледна я с присвити очи.

— Мислех, че ще ти хареса.

— Обаче не ми харесва. И ти не ми харесваш. Ти си крадец и похитител и...

— Не съм крадец.

— Взе парите на онзи мъж, като го заплаши с оръжието си.

— Той сам ми ги предложи, забрави ли? Буквално ми ги набута в ръцете. Не съм ги откраднал.

— Обаче ще ги похарчиш.

— Дяволски права си — отвърна той. — Приемам го като подарък от имащите за тези, които нямат достатъчно.

— О, я стига! За какъв се мислиш? За Робин Худ на двайсети век? Грешиш. Престъпник си. Нищо повече.

В желанието си да го отблъсне Миранда опря длани в раменете му. Това се оказа грешка. Раменете му бяха голи и гладки. Също и гърдите му. Сега, когато беше без риза, откри, че кожата му е гладка, стегната, бронзова на цвят навсякъде — с изключение на тъмните участъци около зърната на гърдите му.

Полагайки неимоверни усилия да възпре порива си да плъзне длани по тях, Миранда се опита да го отблъсне. Той сведе глава в ямката между рамото и шията ѝ. Потопи пръсти в косата ѝ. Те се заключиха около тила ѝ и задържаха главата ѝ неподвижна. Хоук пое меката част на ухото ѝ между здравите си бели зъби и прокара език по нея.

— Недей — простена тя, останала без дъх.

— Защо не? Нервна ли си? За първи път ли ще ти бъде с индианец, госпожо Прайс?

Не беше способна да измисли достатъчно жлъчна обида, за да го срази.

— Ако не беше Скот, щях...

— Какво? Да се предадеш? Веднага, на място? Притеснява ли те това, че синът ти спи наблизо? Затова ли оказваш съпротива?

— Не! Стига! Престани! — извика тя приглушено.

— О, схванах. Това е част от клишетото за секс с дивак. Ти се съпротивляваш, а аз те принуждавам насила. Така ли трябва да го изиграем?

— Престани. Моля те, престани.

— Хубаво. Това звучи добре. Можеш да кажеш на всичките си приятелки, че съм те изнасиллил. Така това ще стане гвоздеят на салонното ви клюкарстване.

Той плъзна език по устните ѝ. Ръцете ѝ машинално стиснаха раменете му. Гърбът ѝ се изви, принуждавайки тялото ѝ да се допре до неговото.

— Чудесно, топла си — изрече той, стенойки, като се потърка в скута ѝ. — Бас държа, че си и влажна.

После я целуна, потапяйки езика си дълбоко и чувствено в нейната уста, докато тазът му ритмично масажираше точката, в която се свързваха бедрата ѝ.

— Хоук?

Главата му рязко се вдигна нагоре и той грубо изруга.

— Какво?

— Каза да те събудя на зазоряване — гласът на Ърни долетя някъде от тъмата, която беше започнала да изсветлява в сиви отблясъци. С тона си сякаш се извиняваше за прекъсването.

Докато се изправяше на крака, Хоук пронизваше Миранда с очи. Като се извиси над нея, той плъзна поглед по разбърканите ѝ коси, по подпухналите от целувките устни и разтворените ѝ крака.

— Както подсказваха и вестникарските истории, ти си просто една курва, госпожо Прайс. Слава богу, че отвякохме и Скот. За теб нямаше да получим и пукната пара.

Той се прехвърли през страничния борд на пикапа и се отдалечи, придърпвайки припряно джинсите, които набързо бе обул, без да закопчее, нагоре, докато крачеше. Очите на Миранда се напълниха със сълзи на омраза и ярост. Трескаво ги избърса с длан. С крайчеца на грубото вълнено одеяло се опита да изличи от устните си вкуса от целувките на Хоук О'Тул.

Ала това не ѝ се удаде напълно.

— Събуди се, Ранди^[1]. Пристигнахме.

Някой силно разтърси Миранда за рамото. Тя вдигна главата си, която бе опряна на страничното стъкло на мястото отпред до шофьора. От неудобното положение вратът ѝ се бе схванал. Миранда направи няколко кръга с глава, за да раздвижи вдървената си шия.

Отвори очи с примигване и хвърли поглед към мъжа, седнал до нея зад волана. Изведнъж осъзна, че са само двамата в пикапа. Нададе тревожен вик.

— Скот! — и светкавично посегна към дръжката на вратата, обаче Хоук беше по-чевръст и я хвана за китката, преди да успее да скочи от колата.

— Успокой се. Той е с Ърни. Ето там.

Посочи ѝ с пръст навън през напращеното стъкло. Скот ситнеше след Ърни като доверчиво пале. Двата вървяха по пътека, която водеше към къща на колела.

— Скот каза, че иска да отиде до тоалетната, затова му позволих да тръгне напред — Хоук разгъна един вестник и удари с длан по първата страница. — Всички пишат за теб, Ранди.

— Защо ме наричаш така?

— Така ли ти викаше съпругът ти галено?

— Не. Така ми викат от малка.

— Пък аз си помислих, че си получила този прякор заради похожденията си.

Миранда реши да не хаби приказките си да му отговаря. Вместо това плъзна поглед по заглавията. Статиите за отвличането бяха написани според показанията на очевидците. След разчистването на линията с любезното съдействие на неколцина от пътниците, влакът се бе върнал на гарата. Представители от ФБР, местни и щатски служители вече са били там, за да го посрещнат. Очевидно и представителите на средствата за масова информация бяха взели дейно участие.

— Твоят бивш е чакал влака на перона. Изглежда буквално потресен.

На първа страница имаше поместена снимка на сенатора Мортън Прайс. Кадърът показваше хубавото му лице, изкривено от неприкрита болка. Споменаваха се и цитат от изявлението му:

„Ще направя всичко възможно, всичко, което е по силите ми, за да си върна Скот. И Ранди, разбира се.“

Миранда се засмя с горчивина:

— Нищо ново под слънцето.

— Кое ще рече?

— Подмазва се, та пушек се вдига. И както винаги, моето име се споменава между другото.

— Да не би да очакваш да ти съчувствам?

Тя го изгледа хладно.

— Нищо не очаквам и нищо не искам от теб, освен просташко държане. До този момент не си ме разочаровал, господин О'Тул.

— Нямам и намерение — отвори вратата и слезе от пикапа. Щом Ранди заобиколи предницата и се присъедини към него, той направи широк жест с ръка. — Добре дошла.

Тя плъзна поглед из селището. Състоеше се предимно от каравани, макар да имаше и няколко постоянни постройки, изградени от кирпич или от дърво. Единствената улица изглеждаше напълно пуста. Имаше сгради, които изпълняваха ролята на бензиностанция, бакалия и още една за поща, но и край тях нямаше жива душа. Друга постройка приличаше на училище, но и нейните врати бяха здраво залостени. Освен това нямаше нищо друго за гледане. Вниманието ѝ бе привлечено от каменистия път, който се извиваше нагоре по склона на планината и изчезваше някъде зад превала.

— Мината? — попита Ранди и кимна в онази посока.

— Да — той втренчи циничен поглед в нея. — Градът май не отговаря съвсем точно на това, с което си свикнала, а?

Миранда реши да отвърне на предизвикателството му.

— Оценката ми на родния ти град значително ще се подобри, ако ме отведеш до някоя тоалетна или баня.

— Мисля, че Лета учтиво ще ти предостави своята.

— Лета? — Миранда се закова на място на крачка след него.

— Жената на Ърни. И можеш спокойно да си избиеш от главата мисълта, че ще ти се удаде случай да се обадиш по телефона. Те нямат телефон.

Телефонната кабина беше първото нещо, което бе потърсила с очи Ранди. Не бе видяла нищо, което да я наподобява. Това я бе разстроило почти толкова, колкото и способността на Хоук да чете мислите ѝ.

Един козел, здраво вързан за оградата, ги възнагради с враждебен поглед, когато прекосиха прашния двор и се изкачиха по каменните стъпала. Хоук почука, след което отвори вратата на караваната. Аромат на готвено накара стомаха на Ранди да закъркори нетърпеливо. Щом очите ѝ посвикнаха с полумрака, тя различи Скот, който седеше на масата в центъра. С достойни за оплакване остатъци от добри маниери той тъпчеше устата си с храната, която бе сервирана в чиния пред него.

— Хей, мамо, видя ли Джеронимо? Така се казва козелът. А това е Дони, моят нов приятел. Той вече е на седем. А това е Лета.

Ранди кимна на представените. Дони смутено извърна очи. А Лета, след като за миг се взря в белезите по бузата на Хоук, се вгледа в нея с любопитство. За изумление на Ранди, съпругата на Ърни беше не само много по-млада от него, но явно бе по-малка и от самата нея.

— Желаете ли да хапнете? — попита младата жена. — Не е кой знае какво, но...

— Да, благодаря — Ранди ѝ се усмихна приветливо.

Лета престана притеснено да кърши ръце и също ѝ се усмихна в отговор.

— Сигурен съм, че госпожа Прайс е много гладна — каза Хоук, като прехвърли крак през стола и го възседна наопаки. — Навярно е очаквала да ѝ се поднесат котлети от бизон и препечен хляб за закуска. Като ѝ предложихме да ѝ купим френски кифлички, категорично отказа.

Ърни се изхили. Лета доби озадачено изражение. Ранди не му обърна никакво внимание. А на Лета каза:

— Може ли да използвам банята ви, ако нямате нищо против?

— Да, разбира се. В дъното на коридора е.

Хоук пъргаво се изправи на крака:

— Ще ти покажа пътя.

Ранди прекоси кухнята и пое по тесния коридор към задната част на караваната. Хоук я заобиколи и пръв отвори вратата на банята. Надникна в помещението и го огледа набързо.

— Какво очакваш да откриеш вътре?

— Прозорец, през който би могла да се измъкнеш някак.

Тя изсумтя пренебрежително и понечи да се промуши покрай него. Той не се помръдна от мястото си.

— Ще влезеш вътре с мен ли? — попита го с меден глас.

— Не мисля, че е необходимо, но ще те чакам отвън до вратата.

Миранда изпъна ръце до тялото си.

— Може би ще трябва и да ме претърсиш.

Ясните очи обходиха тялото ѝ, после отново се взряха в лицето ѝ.

— Може би наистина трябва.

Хоук я побутна с долната част на дланта си, така че гърбът ѝ опря плътно в стената. Преди да успее да го отблъсне настрана, ръцете

му се мушнаха отдолу под тениската ѝ. Плъзнаха се по дантелените чашки на сутиена ѝ, като леко и бързо пригладиха гърдите ѝ. Оттам ръцете му се плъзнаха зад гърба ѝ и той прокара длани надолу-нагоре по кожата ѝ. После ги премести пак отпред и чевръсто разкопча копчето на късите ѝ панталони, след което ги плъзна надолу по корема ѝ, после около таза ѝ и накрая обхвана в шепи задните ѝ части.

— Няма нищо, което не би следвало да е там — каза той спокойно, след което отдръпна ръцете си.

Ранди бе прекалено шокирана, за да отвърне с каквото и да било. Лицето ѝ бе пребледняло, макар кръвта ѝ бясно и трескаво да препускаше по цялото ѝ тяло.

— Никога не ме предизвиквай — предупреди я той меко, — дори и със заобикалки. Винаги мога да те изоблича — побутна я леко навътре в банята и затвори вратата след нея.

Ранди се подпря от вътрешната страна на вратата и остана в това положение, докато дишането ѝ се нормализира. Трепереше цялата. Пристъпи към мивката, пусна водата и на няколко пъти наплиска пламналото си лице с шепи ледена вода. След като го избърса, се погледна в огледалото.

Тъжна гледка. В косата ѝ цареше истински хаос. В нея още се виждаха заплетени клонки и листа — остатъци от дивата им езда предишния ден. Дрехите ѝ бяха мръсни. Гримът ѝ беше отпреди повече от двадесет и четири часа.

— Каква гавра! — отбеляза тя сухо. После, като се сети, че едва не се бяха погаврили с нея, се намръщи.

Взе сапуна в ръце и яростно затърка застоялия си размазан грим. С пръст изми зъбите си. Внимателно извади горските боклуци, които се бяха заплели в косата ѝ, и с пръсти разреса упоритите плетеници в нея. След като се възползва от тоалетната и изтупа дрехите си от праха, доколкото може, излезе от банята.

В крайна сметка Хоук не я чакаше пред вратата. Седеше на кухненската маса, пиеше бира и си говореше с Ърни. Беше я подложил на „претърсване“ само и само за да я оскърби, а не защото действително се опасяваше тя да не избяга. Щом я видяха на прага, мъжете рязко прекратиха разговора си.

— Къде е Скот?

— Навън.

Тя надникна през прозореца. Скот предпазливо потупваше Джеронимо, а Дони го подканяше да не се страхува. Като се увери, че не го грози никаква непосредствена опасност, Миранда се обърна пак към масата и седна на стола, който Лета ѝ посочи. Денят клонеше към късен следобед, необичайно време за ядене. Бяха ѝ предложили да закуси скоро след като напуснаха лагера на поляната, но тя бе отказала. Не бяха спирали за обяд, затова тя изяде до троха всичко, което Лета бе сложила в чинията ѝ. Чашата със силно, топло кафе, която последва, възстанови силите ѝ.

Отпи от нея, погледна Хоук през масата и го попита направо:

— Какво смятате да правите с нас?

— Ще ви държим като заложници, докато съпругът ти, кхъм... бившият ти съпруг получи гаранции от губернатора, че мината ще бъде отворена отново.

— Това може да отнеме месеци на преговори — възкликна възмутено.

Хоук вдигна рамене.

— Може би.

— Скот трябва да тръгне на училище след няколко седмици.

— Може да се наложи училището да почне и без него. Нима нямаш вяра в уменията на съпруга ти да убеждава?

— Защо просто не поискате пари, откуп, като всички нормални похитители?

Изражението му стана още по-сурово. Ърни се изкашля и заби поглед в склучените си пръсти. Лета неспокойно се размърда на стола си.

— Ако ни трябваше милостиня, госпожо Прайс — отвърна Хоук студено, — всички щяхме да живеем от социални помощи.

Прииска ѝ се сама да се скрита заради недомислената си забележка. Беше накърнила гордостта на Хоук. Макар сините му очи да бяха в разрез с типичните индиански черти, войнствената му гордост определено не беше.

Тя си пое дъх, за да се успокои.

— Не виждам как бихте могли да осъществите това, господин О'Тул. За преговори с представители на кое да е правителство е необходимо да се премине през огромен бюрократичен лабиринт. На

Мортън по всяка вероятност ще му трябват седмици само за да си насрочи среща с губернатора.

Хоук посочи с пръст вестника, който сега лежеше, сгънат пред него на масата.

— Това ще ни помогне точно както бяхме планирали. Съпругът ти се кандидатира за преизбиране. Така той вече е сам по себе си новина. А отвличането на сина му го поставя на предно място в съзнанието на всички. Общественият натиск съвсем естествено ще принуди губернатора Адамс да отговори на нашите искания.

— Очевидно сте помислили за всичко. Откъде разбрахте, че двамата със Скот ще пътуваме в увеселителния влак на Силверадо?

Миранда светкавично долови, че невинният ѝ въпрос бе докачил болезнена тема. Ърни и Лета сконфузено погледнаха към Хоук, който бързо се окопоти и отвърна:

— Един похитител винаги притежава подходящи източници на информация.

Острият му отговор изобщо не задоволи Миранда, но тя разбра, че за момента няма да научи нищо по-съществено.

— И как смятате да се свържете с Мортън?

— Като начало с това писмо — Хоук извади обикновен, сгънат на две лист за пишеща машина от горния джоб на ризата си. — То ще бъде доставено по куриер със служебната му поща утре.

Миранда прочете писмото. Беше изкопирано буквално от телевизионните сериали за частни детективи, като буквите бяха изрязани от списание. То уведомяваше Мортън, че синът му е отвлечен за откуп, с условията, на които ще бъде запознат в скоро време.

— Запознат? По телефона? — попита Ранди.

— Служебният му телефон.

— Ще подслушват линията и ще записват. Много лесно ще успеят да проследят обаждането.

— Обажданията. Всяко с дължина от по едно изречение. Прекалено кратки, за да могат да ги проследят. Освен това ще идват от няколко различни западни щата.

Миранда вдигна вежди:

— Още веднъж — моите поздравления.

— Другите индиански племена съчувстват на нашето положение. Когато ги помолих за съдействие, те се съгласиха с готовност.

— За миг поне замислили ли сте се какво ще стане, ако ви хванат?

— Не. Това няма да се случи.

— И преди си имал търкания със закона, нали? Сега, след като имах време да размисля, май се сещам, че съм чувала името ти. Чела съм за това във вестниците. Създаваш проблеми от години.

Хоук стана от стола си и се наведе през масата, докато лицето му не се доближи на няколко сантиметра от нейното.

— И ще продължа да създавам проблеми, докато моят народ е подложен на страдания.

— Твоят народ ли? За какъв се мислиш, да не би да си вожд или нещо такова?

— Съм.

Думата прозвуча като изсъскване на капка студена вода върху нагорещен тиган. Тя моментално затвори устата на Ранди. Вгледа се в остриите му правилни черти и осъзна, че няма работа с някой отчаян бродяга и хулиган. Хоук О'Тул бе избран начело на своето племе, свещен управител, миропомазан вожд.

— В такъв случай като вожд си допуснал непростим пропуск — промълви тя. — В мига, в който споменете името на мината Лоун Пума, цялата околност ще гъмжи от служители на ФБР и щатските власти.

— Без съмнение.

Тя широко разпери ръце и се засмя небрежно:

— И какво смятате да правите, щом те пристигнат, да се криете под леглата ли?

— Няма да сме тук.

След като каза това, той се оттегли от масата и тръгна към вратата. Отвори я с такъв замах, че едва не я изскубна от пантите.

— Тръгваме след десет минути.

Щом вратата с трясък се затръшна зад гърба му, Ранди постави длани на плота на масата и замоли Ърни и Лета:

— Трябва да ми помогнете. Може господин О'Тул и да е прав, каузата му да е справедлива и благородна, но той извършва сериозно престъпление. Федерално престъпление. Ще отиде в затвора заради това. А и вие ще го последвате — навлажни устните си. — Обаче аз

мога да се погрижа да се отнесат справедливо с вас, ако ми помогнете да избягам. Помогнете ми да стигна до телефон.

Ърни се изправи и се обърна към младата си жена:

— Лета, всичко готово ли е?

— Да.

— Подреди чантите, които си опаковала, до вратата. Ще ги натоваря на камиона.

Раменете на Ранди се отпуснаха заради поражението. Не само че бяха отказали да ѝ помогнат да избяга от Хоук О'Тул, но даже и не смятаха за необходимо да го обсъждат.

---

[1] Див, разгонен — за добитък; освен това на жаргон се употребява за лека жена. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Къде отиваме?

— Май наистина умираш да разбереш?

Сарказмът на Хоук прониза съзнанието ѝ като нож.

— Виж, не бих успяла да открия пътя си обратно към цивилизования свят дори и да имах в едната си ръка компас, а в другата карта. Единственото за отбелязване в пейзажа около нас е неговото еднообразие. В момента дори не знам в коя посока пътуваме.

— Това е и единствената причина, поради която не завързах очите ти.

Като даде израз на примирението си с въздишка, Ранди обърна лице към отворения прозорец на пикапа. Хладен вятър рошеше косите ѝ. Тънкият сърп на луната хвърляше бледи отблясъци по лицето ѝ. Тъмните очертания на далечни, едва доловими планински вериги обрамчваха хоризонта.

Скоро си обясни защо селото в подножието на мината Лоун Пума бе пусто. Всички вече се бяха преместили в „скривалището“. Само тези, които бяха участвали в отвличането, и семействата им бяха останали в селото. Малко след като Хоук изхвърча от къщата на Ърни, караваната потегли в посока, все още неизвестна за Ранди. Пикапът на Хоук се движеше на края на колоната, както и през целия следобед, но без да изостава на голямо разстояние от колата пред тях.

— Как стана така, че те избраха за вожд?

— Не съм единственият. Имаме племенен съвет, който се състои от седем вожди.

— От баща си ли наследи поста си?

Хоук като че ли здраво стисна челюсти, защото мускулите на брадата му потрепнаха.

— Баща ми умря в щатската болница от алкохолизъм. Беше малко по-възрастен, отколкото съм аз сега, когато почина.

Ранди помълча малко, след което попита:

— Фамилията му действително ли беше О’Тул?

— Да. Ейвъри О’Тул, негов прапрадядо, се заселил по тези места след Гражданската война и се оженил за индианка.

— Значи си наследил положението си на вожд от семейството на майка си.

— Дядо ми по майчина линия беше вожд.

— Майка ти навярно много се гордее с теб.

— Тя умря при раждането на мъртвородения ми брат — на него сякаш му достави удоволствие стъписаната реакция на Ранди. — Докторът, виждаш ли, посещаваше резервата веднъж на две седмици. Родилните й болки и самото раждане бяха в извънработното му време. Тя получи силен кръвоизлив и умря.

Ранди се взря в него, преизпълнена със съчувствие. Нищо чудно, че бе коравосърдечен, след като бе изстрадал толкова много в детските си години. Един поглед към изсечения му като от гранит профил я убеди обаче, че не би приел никакво съчувствие.

Ранди сведе поглед към Скот. Той спеше дълбоко, легнал на седалката помежду им, положил глава в скута ѝ, и беше свил колене към гърдите си. Нежно нави кичур от русата му коса около пръста си.

— Никакви други братя или сестри? — попита тя тихичко.

— Не.

— А имало ли е някога госпожа О’Тул?

Той я стрелна с очи:

— Не.

— Защо не?

— Ако искаш да разбереш дали вода достатъчно редовен полов живот, отговорът е, че не се оплаквам. Обаче твоят сексуален живот е далеч по-интересен от моя, тъй че, ако искаш да обсъждаме тази тема, по-добре да разнищваме твоя.

— Не искам да обсъждам тази тема.

— Защо тогава задаваш всички тези лични въпроси?

— Опитвам се да разбера защо интелигентен човек, какъвто явно си, ще извърши такава глупост — да отвлече жена и дете от увеселителен влак за туристи. Опитваш се да помогнеш на своя народ — чудесно. Мотивите ти са достойни за възхищение. Мога да го оценя. Надявам се да успеете. Обаче по легален път.

— Той не върши работа.

— А престъплението ще свърши? Какво добро можеш да постигнеш за хората си, ако те тикнат във федерален затвор до края на живота ти?

— Няма да ме тикнат.

— Обаче може и това да се случи — отвърна му тя с горчивина.
— Даже неминуемо ще стане, ако не ни пуснеш да си вървим.

— Избий си го от главата.

— Виж какво, господин О'Тул, не загрубя ли доста тази игра? Хората, които ти помагат, Ърни например, те не са престъпници. Те се отнасят със Скот по-скоро като с любим племенник, отколкото като със заложник. Даже ти, по свой начин, беше мил с него.

Ранди продължи с опитите си да се спазарят.

— Ако оставите Скот и мен в най-близкия град, ще заявя, че изобщо не съм разбрала кои са похитителите ни. Ще кажа, че нито за миг не сте свалили маските си и че по неведоми за мен причини сте размислили и сте решили да ни пуснете.

— Колко благородно от твоя страна.

— Моля, помисли си за това.

Пръстите му стиснаха още по-здраво волана на колата.

— Отговорът е не.

— Кълна се, че няма да кажа и дума!

— Ами Скот?

Ранди отвори уста, за да възрази, но нищо не можа да измисли като аргумент.

— Точно така — изрече Хоук като за пореден път сякаш прочете мислите й, — дори и да можех да ти се доверя, което не е така, в мига, в който Скот спомене името Хоук, федералните ще се докопат до мен.

— Това нямаше да стане, ако вече не си беше заработил криминално досие — изстреля тя в отговор.

— Досието ми е чисто. Никога не съм бил осъждан.

— Но почти.

— „Почти“ не се брои. Ако се броеше, аз още щях да имам ерекция, а ти щеше вече да знаеш какво е да се чукаш с индианец — Ранди сепнато си пое дъх. Възползвайки се от стъписването й, той добави: — Не знам какво ми се искаше повече снощи — да те видя унижена или да те видя възбудена.

— Отвращаваш ме.

Смехът му бе груб и сух.

— Не се прави на вода ненапита пред мен. Кирливите ти ризи станаха всеобщо достойние, когато съпругът ти се разведе с теб заради изневяра.

— В документите от заключението пише „несъвместимост“.

— Вероятно официално е така, обаче за извънбрачните ти връзки беше намекувано нееднократно в пресата.

— Нима вярвате на всичко, което четете, господин О’Тул?

— Не вярвам почти на нищо, което прочита.

— А защо тогава моят развод да прави изключение?

Очите му се плъзнаха по нея, обхванаха разветите ѝ от вятъра коси, красивото лице и дрехите, които бяха достатъчно измачкани, сякаш беше спала с тях... а то си беше така.

— Знам колко лесно можеш да бъдеш склонена. Не помниш ли какво стана снощи?

— Не бях склонена.

— Напротив, беше. Просто не би си го признала охотно.

С пламнали бузи Ранди се извърна от погледа му отново към прозореца. Не искаше той да забележи объркването ѝ и да разбере, че действително има право. Отвращаваше се от спомена, че за един миг целувката му наистина ѝ бе доставила удоволствие.

Беше оправдала недостойната си реакция с факта, че отдавна не бе усещала мъжки устни върху своите. Макар разумът ѝ да го отблъскваше, тялото ѝ го бе приело. Беше се подчинило на мъжката му притегателна сила. Беше се наслаждавало на аромата на кожата му и усещането, което предизвикваше косата му. Натискът на неговата твърдина към скута ѝ бе запалил искрата на огън, който даже сега, при спомена за случката, продължаваше да тлее.

Беше се надявала ответът ѝ да е бил толкова немощен, че да е останал недоловен. Очевидно не беше така. Той бе разбрал. Той се опиваше от моментния изблик на слабост не само защото това подхранваше неутолимото му самолюбие, а и защото потвърждаваше намеците за нея и проваления ѝ брак, публикувани из вестниците. Колкото и да ѝ се искаше трескаво да отрече всичко, никога не би го направила. Не го беше правила и преди. Нямахте да го направи и сега.

Затвори очи, за да изличи неприятните спомени, и главата ѝ тежко се отпусна назад на седалката. Въпреки хаоса, който цареше в

мислите ѝ, Ранди очевидно бе задрямала. Първото, което осъзна след това, бе напълно спрелият пикап и вратата, която се отваряше от нейната страна.

— Слизай! — заповяда Хоук.

Три неща наведнъж привлякоха вниманието ѝ. Температурата беше чувствително по-ниска, въздухът беше доста по-разреден и Скот спеше в ръцете на Хоук, обвинил с ръчички шията му. Хоук го придържаше с една ръка отдолу. С другата беше отворил вратата пред нея.

Ранди излезе от пикапа и стъпи на земята. Някъде наблизко се чуваше ромон на течаща вода. Боботенето не можеше да се сбърка с нищо друго. Склоновете на хълмовете наоколо бяха изпъстрени с малки светлинки, които тя след миг разпозна, че бяха прозорци на многобройни постройки. На разсеяната лунна светлина успя да различи само няколко смътни очертания.

— Всички ли са се настанили? — попита Хоук Ърни, който изникна ненадейно от мрака.

— Да. Лета вече сложи Дони в леглото. Каза да ви пожелае лека нощ. Хижата, запазена за госпожа Прайс, се намира нагоре, ето там — посочи с ръка неравна пътека, която се виеше нагоре по лекия наклон.

Хоук кимна отривисто.

— Ще се видим рано сутринта. Среца в моята къща.

Ърни се обърна и тръгна в обратна посока. Хоук пое по пътеката, която той му беше показал. Тя свършваше точно пред прага на малка хижа, която, доколкото Ранди успя да различи, бе изградена от неодялани дървета. Хоук изкачи двете стъпала към верандата и с върха на крака си бутна вратата пред себе си.

— Запали фенера!

— Фенерът? — попита тя озадачено.

Проклинайки градската ѝ необразованост, той ѝ подаде спящия Скот. Запали клечка кибрит и я задържа до фитила на газена лампа, нагласи дължината на пламъка и сложи стъкленика ѝ абажур. Тя освети единствената стая на жилището, което не предлагаше никакви други удобства, освен два тесни нара, два стола и четвъртити маса.

— Недей да гледаш толкова ужасено. Това е най-люксовият апартамент.

Ранди презрително му обърна гръб и внимателно положи Скот на един от нарочете. Той сънено измърмори нещо, докато му сваляше обувките и го покриваше с вълнено, ръчно тъкано одеяло. Приведе се и го целуна по бузата.

Когато се обърна пак с лице към Хоук, той бавно я огледа от глава до пети. Ранди съзнаваше, че умората ѝ неминуемо бе сложила своя отпечатък върху нея. А ѝ се искаше да изглежда неумолима и непреклонна пред него. За съжаление поражението ѝ тегнеше над гордата ѝ стойка и изличаваше решимостта от лицето ѝ.

— През цялата нощ пред хижата ще има постови.

— И къде бих могла да избягам? — възкликна тя обърквана.

— Точно така, не забравяй това.

Ранди събра последни сили и го изгледа високомерно:

— А сега мога ли да получа малко усамотение, господин О'Тул?

— Трепериш.

— Студено ми е.

— Да пратя ли някой млад, надарен храбрец да стопли леглото ти?

Главата ѝ се сведе надолу, докато брадичката ѝ почти опря в гърдите ѝ. Беше прекалено изтощена и унила, за да влиза в двубой с него, макар и само словесен.

— Просто ме остави на мира. Няма да мръдна оттук. Двамата със сина ми сме в твоите ръце. Какво още искаш от мен? — вдигна глава и го погледна умолително.

На бузата му нервно заигра един мускул.

— Глупав въпрос, отправен от жена към отчаян мъж. Нямам какво повече да губя. Всъщност не би имало никакво значение дали ще се отнасям с теб добре или зле, нали? И в двата случая ме чака възето.

Той сякаш упражняваше неимоверен контрол над себе си, за да се възпре да не стопи разстоянието помежду им.

— Презирам това, което си — изрече Хоук с дрезгав глас. — Руса. Бяла. Чиста англосаксонка с цялото високомерие, което е присъщо на расата ти. Но всеки път, когато те погледна, те желая. Не съм сигурен кого от двамата заклеява повече този факт.

След тези думи Хоук се обърна и бавно излезе от къщата, оставяйки я да стои трепереща наред стаята, без да помръдне.

Слънцето тъкмо се издигаше над веригата на най-близките планини. Хоук стоеше до прозореца на своята хижа и наблюдаваше бавното му изкачване. Вече почти беше изпил третата си чаша кафе от сутринта. Пресуши тенекиеното канче и го остави на грубата маса под прозореца.

Почти не беше спал.

Преди години беше приучил организма си да не изисква много сън — не повече от четири или пет часа на денонощие. Обикновено му се удаваше да потъне в дълбок сън в мига, в който докосне възглавницата, за да оползотвори максимално тези оскъдни часове. Ала тази нощ бе лежал буден, с широко отворени очи, и се бе взирал в непрогледния мрак, като му се искаше да не се чувства толкова зле заради сегашното положение на нещата.

Дотук добре. Нямаше от какво да се оплаква. Отвлечането беше осъществено точно според плана, без засечка... с изключение на ненадейното присъединяване на госпожа Прайс. Не желаше да се опитва да си обясни защо не се чувства удовлетворен, защо всъщност изобщо не се чувства добре при създалото се положение.

Не долови приближаването на другия мъж, докато той почти не се докосна до него. Инстинктивно се извъртя и светкавично зае бойна стойка.

Ърни отстъпи крачка назад и вдигна отбранително ръце.

— Какво ти става? Трябваше да си ме чул, когато наближих.

Чувствайки се като пълен глупак, Хоук повдигна рамене, за да разсее напрежението си и предложи на Ърни чаша кафе. По-възрастният мъж прие с удоволствие.

— Май всичко стана прекалено лесно, а? Непрекъснато се питам какво би могло да се обърка — отбеляза Ърни, докато чакаше врялото кафе да поизстине.

— Нищо. Нищо не може да се обърка — Хоук вложи в гласа си по-голяма увереност, отколкото изпитваше в действителност. — Писмото ще пристигне тази сутрин. Час по-късно Прайс ще получи телефонното обаждане от нас, последвано и от другите веднага, за да изясним подробностите по уговорката.

— Питам се кога той ще влезе в контакт с губернатора Адамс.

— Веднага, предполагам. Вестниците ще ни държат в течение.

Ърни се изсмя.

— Журналистите ще станат съучастници на нас, престъпниците.

Забележката напомни на Хоук това, което жената бе казала предната вечер. Той взе една риза и започна да я облича.

— Чувстваш ли се като престъпник?

Нямаше намерение въпросът му да прозвучи сериозно, но Ърни го прие така.

— В момента не — той вдигна очи и ги прикова в по-младия си приятел. — Но ще се почувствам, ако нещо се случи с момчето. Или с жената.

Паузата предизвика реакцията на Хоук. Той престана да затъква краищата на ризата си в колана и впи в Ърни студен, втренчен поглед.

— Какво би могло да ѝ се случи?

— Може би ти трябва да ми отговориш на този въпрос.

Хоук довърши обличането си и закопча ципа на избелелите си джинси „Левис“.

— Ако спазва нарежданията ми, нищо няма да ѝ се случи.

Ърни продължи да наблюдава Хоук, който се отпусна на ръба на леглото си, за да обуе чорапите и ботушите си.

— Лета казва, че Януарска зора ти е хвърлила око.

— Януарска зора? Та тя е още дете.

— На осемнадесет е.

— Както вече казах, още е дете.

— Лета беше на шестнадесет, когато се ожених за нея.

— И какво доказва това? Че те бива повече от мен?

Поздравления — Ърни не се поддаде на опита на Хоук да се пошегува. Сериозното му изражение не се промени нито за миг. Хоук се изправи на крака и започна да навива ръкавите на ризата си нагоре.

— Аарон Търнбау е влюбен в Януарска зора. Тя просто е нервна и несигурна, откакто той се върна в колежа. Предполагам, че ще се сгодят, когато той се върне за Коледа, през ваканцията.

— Това ти дава четири месеца, за да ѝ се наслаждаваш.

Тялото на Хоук се скова и той рязко се извърна, сякаш Ърни бе натиснал някакъв спусък. Очите му бяха ледени и сковани като заледено езеро през зимата.

— Не бих причинил подобно нещо на Аарон.

— Но би могъл.

— Обаче не бих го направил — за няколко минути въздухът между двамата приятели се насити с напрежение. Устните на Хоук най-сетне се отпуснаха в подобие на усмивка. Пъхна ножа си в канията, закрепена на кръста му. — Да не би Лета да не стига за задоволяване на похотливостта ти?

— О, повече от достатъчна е — отвърна Ърни с лъстиво изражение.

— Защо тогава си се заел да ме човъркаш?

— Защото забелязах начина, по който я гледаш.

— Кого?

Отговорът беше толкова очевиден, че Ърни изобщо не благоволи да изрече името на глас. Вместо това добави:

— Имаш нужда от жена в леглото си. И то скоро. Напрегнат си. Това приспива бдителността ти.

— Приспива моята бдителност?

— Аха, преди няколко минути спокойно можех да те убия. Не можеш да си позволиш да си невнимателен. Особено пък сега.

— Когато изпитам нужда да имам жена, ще си я взема — отвърна Хоук натъртено.

— Но не и нея, Хоук. Жена като нея, англосаксонка... Никога не би те разбрала.

— Няма нужда да ми го казваш.

— Както няма нужда и да ти напомням какви последствия би могло да има взимането на бяла жена.

— Няма. И все пак виждам, че ми напомняш.

Ърни не трепна пред надигащия се гняв в очите на Хоук.

— Нашият народ разчита на теб и на трезвата ти преценка — кротко му каза той.

Хоук се изпъна в цял ръст, което го направи почти с цяла глава по-висок от Ърни. Гордата му отсечена челюст се издаде напред. Гласът му бе не по-малко смразяващ от погледа му.

— Никога няма да направя нищо, което да накърни благополучието на моя народ. И нямам никакво намерение да ги изоставям, за да живея някъде другаде сред белите.

Двамата непреклонно впиха очи един в друг. Ърни пръв отмести поглед.

— Обещах на Дони, че тази сутрин ще идем за риба.

Хоук го изпрати с поглед. Между веждите му се бе образувала дълбока бръчка. Резката още набраздяваше челото му час по-късно, когато застана до леглото, на което спеше Миранда Прайс, по детски положила длани под бузата си. Косата ѝ се бе пръснала по възглавницата във възбуждащо изобилие. Устните ѝ, леко отворени, изглеждаха влажни и меки. Гледката накара мъжествеността му болезнено да опъне джинсите. Хоук се наруга. Нея наруга още повече.

— Трябва да ставаш.

Грубото събуждане я стресна и Ранди рязко се изправи в леглото и притисна одеялото към гърдите си като щит. Примигна, опитвайки се да избистри погледа си и да фокусира Хоук. Фигурата му остана висок тъмен силует, очертан на фона на струящата през прозореца слънчева светлина.

— Какво търсиш тук? — погледна към другото легло. Завивките бяха заметнати небрежно върху нара, но леглото бе празно.

— Къде е Скот?

— Лови риба с Ърни и Дони.

Тя рязко отхвърли одеялото и скочи на крака.

— Той нищо не разбира от риболов. Няма да може да се задържи над бързите води, които чух снощи.

Ранди тръгна към вратата. Хоук я хвана за рамото.

— Ърни се грижи за Скот.

— Предпочитам лично да се погрижа за него.

— Явно предпочиташ да го превърнеш в мамино синче.

Тя отривисто освободи ръката си от хватката му.

— Той още се нуждае от майчини грижи.

— Има нужда да бъде сред мъже.

— Как смееш да ми даваш съвети за възпитанието на собствения ми син!

— Синът ти беше ужасен, когато се наложи да яхне кон.

— Отвлечаха го въоръжени мъже с маски! Кое момче на неговата възраст, на каквато и да било възраст, не би се ужасило?

— Дони ми каза, че е бил уплашен до смърт от козела.

— Не съм изненадана. Не си е имал много вземане-даване с животни.

— И чия е вината?

— Водила съм го в зоологическата градина. Там няма голяма възможност за общуване с лъвове и тигри, нали?

— Ами домашни животни?

— Живеем в жилищен комплекс, в апартамент. Там е забранено да се държат животни.

— Ето още нещо, за което е трябвало да помислиш, преди да го отделиш от баща му.

— Баща му не... — Ранди рязко прекъсна започнатото изречение.

Хоук се надвеси над нея.

— Какво? Какво баща му?

— Не е твоя работа — разтърка изтръпналите си от студ рамене, но за да не приеме той жеста ѝ като слабост, добави снизходително: — с радост мога да заявя, че Скот е чувствително дете.

— Той е лигльо. И ти си го направила такъв.

— А на теб как би ти харесало повече? Да е дивак като теб?

Хоук я сграбчи за раменете и я дръпна към себе си. Сблъсъкът бе достатъчно силен, за да изкара дъха ѝ и да отметне главата ѝ назад. Горещият му дъх се изля на талози по лицето ѝ, когато Хоук заговори, наблюдавайки на всяка дума:

— Още не си ме виждала подивял, госпожо Прайс. По-добре се моли никога да не ти се наложи — продължи да пронизва смаяните ѝ очи, преди рязко да я освободи. — Чака те готова закуска. Последвай ме.

— Не искам закуска. Това, което желая, е да се изкъпя и да получа други дрехи. На Скот също му трябва нещо по-топло за обличане. Когато тръгнахме преди два дни, нямахме представа, че ще ни отвлекат и ще ни замъкнат някъде високо в планините.

— Мога да уредя нещо за други дрехи. Всъщност Скот вече е облечен. А банята е в тази посока.

Хоук се обърна и отвори вратата на хижата. Ранди с любопитство го последва по пътеката.

Околността бе впечатляваща. Това, което поради тъмнината бе останало скрито от погледа ѝ, сега я накара да затаи дъх. Небето беше наситено синьо на цвят. Вечнозелените дървета бяха стройни, високи и симетрични. Земята бе камениста, но даже избелелите от слънцето скали внасяха още по-живописни нюанси в дивия пейзаж.

— Къде сме?

— На глупак ли ти приличам?

— Просто исках да попитам дали това е част от резервата —
раздразнено се доизясни тя.

— Да. Нещо като скривалище за ваканциите ни.

— Да, разбирам защо сте го избрали. Красиво е.

— Благодаря.

Ранди бе имала пълно право за потока. Див като останалата част от пейзажа, той стремглаво се спускаше по планинския склон. Искрящите капчици, които витаеха над него като мъгла, улавяха лъчите на слънцето и ги отразяваха в милиони разноцветни дъги. Коритото на потока бе изпъстрено с камъни, гладки като стъкло. Течението беше толкова бързо, че Ранди се съмняваше дали ще може да остане на краката си, ако навлезе в него.

Продължи да следва движенията на силните бедра на Хоук, който предпазливо слизаше надолу и спря на няколко крачки от потока.

— Ето, заповядай.

Тя се взря с отворена уста в бесния кристален водовъртеж, после вдигна поглед нагоре към присмехулното му лице.

— Сигурно не говориш сериозно. Това ли е банята? Водата сигурно е ледена.

— Синът ти нямаше нищо против. Даже си мисля, че му допадна.

— Ти си... ти си пъхнал Скот в тази ледена вода?

— Бутнах го гол-голеничък. Щом зъбите му спряха да тракат, се почувства много добре. Накрая дори едва го накарах да излезе.

— Това никак не е смешно, господин О'Тул. Скот не е свикнал с подобни неща. Може и да се разболеет.

— Както разбирам, май се отказваш от банята?

— Дяволски си прав — тя рязко се извъртя на пети и чевръсто тръгна обратно към хижата. — Ще се поизмия с водата за пиене.

— Както обичаш.

Остави я сама да намери пътя обратно към къщата. Когато стигна хижата, Ранди здраво затръшна вратата зад гърба си. Нямаше как да стопли водата във ведрото, която бе оставена, за да пият двамата със Скот. В хижата имаше огнище, но в него нямаше дърва. И все пак водата за пиене навярно бе по-топла от онази в потока. Опита се

колкото можа да се поизмие и почти беше свършила, когато на вратата се почука. Тя се уви с едно от одеялата и извика:

— Влез.

Лета прекрачи прага. Усмивката ѝ бе искрена, но свенлива.

— Хоук ми каза да ти донеса тези дрехи.

Беше ѝ невъзможно да не отвърне на усмивката на Лета. Лицето ѝ беше широко, носът — възкълс, а устните — разтеглени. Не беше хубавица, но искрящите ѝ тъмни очи и милото държане компенсираха липсата на красота.

— Благодаря ти, Лета.

Момичето извади нещо от джоба на дългата си безформена пола.

— Помислих си, че това също ще ти свърши работа — тя срамежливо подаде на Ранди калъп сапун.

— Още веднъж ти благодаря, Лета. Много мило от твоя страна — подуши сапуна. Мирисът му бе стипчив и мъжки, съвсем различен от ароматизираните тоалетни сапуни, които Ранди използваше обикновено, но въпреки това бе благодарна, че го има.

— Ето и четка за коса — добави Лета бързо, като я подаде на Ранди.

Ранди огледа нещата, като ги въртеше в двете си ръце. Обикновените тоалетни принадлежности изглеждаха изключително ценни в този момент.

— Много си мила с мен, Лета. Благодаря ти.

Пламвайки от комплиментата на Ранди, Лета се обърна да си върви. Чак тогава Ранди забеляза дрехите, които Лета бе оставила на масата. Карирана бархетна риза в сиво и кафяво. Дълга пола с най-мърлявия цвят, който някога бе виждала. Даже военна униформа би изглеждала по-привлекателно пред тези дрехи.

— Господин О'Тул ли подбра това облекло за мен?

Лета наведе глава и бързо се шмугна през вратата, сякаш се опасяваше да не би Ранди да запрати грозните дрехи по нея. Ранди довърши така наречената си баня. Между сгънатите дрехи откри и бельо. Бикините щяха да свършат работа, но сутиенът бе с няколко номера по-голям. А тя вече бе изпрала своя. Той още беше мокър, така че ѝ се налагаше да мине без него. Не че имаше някакво значение. Ризата бе не по-малко безформена от полата. И двете неща провиснаха

на тънката ѝ фигура като чували на прът. Това беше поредният подмолен опит на Хоук да срази решимостта ѝ.

Ранди нямаше огледало, но все пак направи каквото можа, за да подобри външния си вид. Завърза дългата риза отпред на кръста си, нави ръкавите над лактите си и вдигна яката. С полата обаче не можеше да направи почти нищо. Четката все пак ѝ послужи. Щом разреса всички оплетени места, взе част от връзката на маратонката си и завърза косите си на конска опашка.

Не знаеше какво се очаква от нея, но нямаше намерение да седи в стаята цял ден. Времето беше прекрасно, денят бе великолепен. Щом така или иначе насила я бяха довели в планината, поне можеше да ѝ се наслади, доколкото имаше възможност. Освен това ѝ се искаше да види Скот. Не ѝ харесваше мисълта, че го оставят свободно да скита из тази пустош. Той въобще не беше наясно с опасностите, които криеше тя.

Ранди излезе на верандата и обходи с поглед панорамата, която се бе ширнала пред очите ѝ. Бе забелязала неколцина души наоколо, когато по-рано двамата с Хоук бяха излезли от хижата. Сега имаше много повече. Предположи, че бяха над стотина. Освен това с изненада отбеляза броя на жилищата по планинския склон. Хижите бяха строени така, че се сливаха с естествената си среда и едва се забелязваха по скалистите склонове.

Ранди долови гласа на Скот над боботенето на водата и тръгна в тази посока. Закова се на място, като го видя до самия ръб на потока заедно с Ърни и Дони. Коленичил пред плосък камък, който му служеше като плот, Скот използваше ножа, който Хоук му бе подарил, за да чисти и изкормва рибата.

— Скот!

Той вдигна глава, погледна я през падналия ниско над очите му бретон и ѝ се усмихна широко.

— Мамо! Ела да видиш. Хванах цели три риби. Съвсем сам. Откачих ги от кукичката и всичко останало.

Той бе така въодушевен от улова си, че на Ранди не ѝ даде сърце да го смърти. Внимателно се придвижи по камъните напред към него.

— Много хубаво, но...

— Ърни ми показва как да закачам стръв на въдицата и да ги издърпвам от водата и после как да им откачам устите от кукичките.

Дони вече отдавна знае всичко това, обаче той хвана само две, а аз три!

— Да не ти е студено? Влиза ли в тази вода? Онези скали са много хлъзгави. Трябва да внимаваш, Скот.

Той изобщо не я слушаше.

— Първо им режеш главите. После отваряш търбусите им. Това са червата им. Виждаш ли тия лигави неща, мамо? Трябва да използваш ножа си, за да извадиш всичките им черва, за да са чисти и да можеш да си ги сготвиш. И да ги изядеш.

И той отново се зае с рибата с такова настървение, че на Ранди ѝ се зави свят. Крайчецът на езика му се показваше от ъгъла на устата му — знак, че е напълно погълнат от работата си.

— Обаче трябва много да внимаваш с ножа, да не си отрежеш пръста, иначе и него ще сготвят за вечеря. Така ми каза Хоук.

— Момчето е много схватливо.

Ранди рязко се извъртя. Хоук се бе доближил откъм гърба ѝ. Макар върхът на главата ѝ едва да достигаше до ключицата му, тя се хвърли към него, като удряше с пръст гърдите му при всяка дума, за да подчертае казаното:

— Искам да направиш всичко, което трябва, за да си тръгнем оттук. Обади се на Мортън. Накарай го да се съгласи с вашите искания. Обади се лично на губернатора Адамс. Поемете по пътеката на войната. Не ме интересува какво ще направиш, само искам да ни върнеш обратно. Ясно ли ти е?

— Не ти ли харесва тук, мамичко?

Тя отново се обърна към Скот. Изцапаното му с кал лице бе сковано от тревога, докато я гледаше втренчено. Блясъкът в очите му бе помръкнал. Вече не се усмихваше оживено.

— На мен ми допада. Хубаво е.

— Не, не е, Скот. Тук е... Тук е... — тя хвърли поглед към размазаните по камъка рибешки вътрешности. — Тук е отвратително. Марш веднага в хижата и да си измиеш хубаво със сапун лицето и ръцете.

Долната устна на Скот започна да трепери. Той сведе смутено глава. Раменете му се отпуснаха. Ранди рядко му се караше така сурово и никога пред други хора. Но като видя как се забавлява в компанията на похитителите им, без невинното му съзнание изобщо да съзнава потенциалната опасност, която ги грозеше, търпението ѝ се изчерпа.

Хоук пристъпи напред и застана между нея и момчето. Сложи ръка на рамото му.

— Справи се отлично с рибата, Скот.

Скот вдигна глава и нещастно погледна Хоук:

— Наистина ли?

— Свърши толкова добра работа, че сега имам нова задача за теб. Върви с Дони и Ърни. Нали знаеш, че доведохме всичките си животни с нас. Искам да идеш да помагаш при храненето и почистването на конете.

Ранди издаде звук на възмущение. Хоук рязко се извъртя и смрази с яростен поглед каквито и да било по-нататъшни опити да се противопостави.

— Ърни?

— Хайде, момчета. Дони, Скот — рече Ърни.

Скот се поколеба.

— Може ли да отида, мамо?

Устните на Хоук се раздвижиха едва-едва. С глас, който можеше да достигне само до нея, й каза:

— Ще те отделя от него. Няма да знаеш нито къде е, нито какво прави.

Ранди преглътна мъчително. Дланите й се свиха в юмруци и тя здраво стисна очи. Беше притисната в ъгъла, точно както беше и първия път, когато чу ужасните клюки за себе си. Разбираше кога е победена и сега бе един от тези моменти.

— Отивай с Ърни и Дони, скъпи — изрече с дрезгав глас. — Само много внимавай, моля те.

— Обещавам — въодушевено отвърна Скот. — Хайде, Дони. Вече не ме е страх от коне.

Ранди чу как синът й продължи да бърбори весело, докато тримата слизаха надолу по хълма. После, впила поглед право в очите на Хоук, каза:

— Ах ти, гадно копеле!

С едно-единствено светкавично и гладко движение той измъкна ножа от канията му и го доближи на сантиметър от лицето й:

— Изчисти рибата.

ПЕТА ГЛАВА

Не вярвайки на ушите си, Ранди се изсмя.

— Изчисти си я сам. Или най-добре направо върви по дяволите!
— отблъсна ножа от лицето си. — За твое сведение, Коучиз^[1], аз не съм индианка.

— Ако не изчистиш рибата, няма да ядеш.

— Тогава няма да ям.

— Скот също няма да яде.

Убедена, че той блъфира, тя заяви:

— Не би могъл да лишиш едно дете от храна, господин О'Тул.

Хоук впи в нея очи в продължение на цяла минута. Ранди тъкмо започна да изпитва задоволство, въобразявайки си, че е извоювала съществена победа. Тогава той изрече с нисък, равен глас:

— Изчисти рибата или ще изпълня заплахата си и ще те разделя от сина ти.

Той не беше глупак и това го превръщаше в страховит враг. Даже да беше забил нож между ребрата ѝ, едва ли щеше да намери по-кратък път до сърцето ѝ. Хоук прекрасно знаеше къде е най-уязвимото ѝ място — страхът ѝ на майка. Да не знае къде се намира Скот, особено в тази дива пустош, би било равносилно на истински ад за нея.

Ранди го изгледа убийствено и взе ножа от ръката му. Взря се в него за миг като прокара пръсти по гладката дръжка от слонова кост и плоския край на блестящото острие.

— Даже не си и помисляй да ме наръгаш — тихо ѝ каза Хоук. — Те ще те убият, преди още да съм паднал на земята.

Когато Ранди вдигна очи към него, той кимна по посока на селището. Няколко човека бяха забелязали разговора им. На вид те сякаш продължаваха да се занимават с обичайните си задължения, но всъщност ги следяха напрегнато с очи. Казаното от Хоук беше вярно. Нямаше да има никакъв шанс за нея, ако предприемеше насилие. Тя не

бе мислила точно за убийство, но действително бе имала намерение да го нарани.

Победена за пореден път, Ранди клекна до камъка, на който лежеше рибата на Скот.

— Не знам как се прави.

— Научи се.

Тя се взря смаяна в парчетата. Само от миризмата им ѝ се повдигаше. Мисълта, че трябва да ги докосне с голи ръце, я отвращаваше, затова побутна едната риба с връхчето на ножа.

— И какво трябва да направя? — попита безпомощно.

— Нали чу какво ти каза Скот? Първо отрязваш главата ѝ.

Ранди най-сетне събра достатъчно кураж и вдигна една от непокътнатите риби за опашката, хващайки я с два пръста. Допря острието на ножа почти до хрилете ѝ. Първото колебливо натискане предизвика пукащ звук. С лек вик на ужас Ранди изпусна рибата и потрепери от глава до пети.

Хоук избълва куп проклетия, сграбчи я за ризата и я изправи на крака. Взе рязко ножа си и го пъкна обратно в канията. Извика нещо на един от индианците. Юношата се приближи към тях, подтичвайки. Хоук му заговори бързо на родния им език. Момчето хвърли поглед към Ранди и се изсмя. Хоук приятелски го потупа по гърба.

— Няма ли да ме накараш да го направя все пак? — попита тя, когато той я поведе настрани.

— Не.

— Вече няма защо, нали? Постигна това, което искаше. Искаше само да ме унижиш. Също като с подбирането на тези дрехи, нали?

— Не искам ти да чистиш рибата, за да не я похабиш. Изобщо не би могла да се справиш — хвърли ѝ кос поглед, като ѝ се подиграваше едновременно за невежеството и за безплодните ѝ опити да направи тоалета по-привлекателен. — Никога досега ли не си готвила риба?

Беше изключително дразнещо винаги да си поставен в отбранително положение.

— Готвила съм риба, купена от супермаркета. Никога не ми се е удавал случай да чистя риба.

— Никога не си ходила за риба?

Тя поклати глава отрицателно. Лицето ѝ се затъмни от замислено изражение.

— Баща ми не си падаше много-много по излетите.

— Падаше? Починал ли е?

— Да.

— Как се случи?

— Какво те интересува?

— Не ме интересува. Но на теб май ти се иска да го споделиш.

Ранди помълча упорито за известно време, след което каза:

— Просто се изтощи до смърт от работа. Получи сърдечен удар един ден в офиса си, както си седеше зад бюрото.

— Ами майка ти?

— Тя се омъжи повторно и сега живее на Източния бряг със съпруга си — Ранди поклати с укор глава и добави: — Омъжи се за същия тип човек като баща ми. Не можех да повярвам.

— И какъв тип е това?

— Взискателен. Егоист. Работохолик. Нито едно ястие не беше достатъчно добре приготвено за него. Не бих могла да назова броя на семейните ваканции, които бяха провалени в последния момент, защото нещо изникнало и татко не можел... или не искал да напусне града.

— Горкичката. Без ваканционни пътувания. Сигурно ти се е налагало да се изтягаш покрай басейна вместо на плажа.

Ранди се закова на място и го изгледа ядно.

— Как смееш да се подиграваш на мен и начина ми на живот? Какво знаеш ти за него?

Той сведе лице близо до нейното:

— Абсолютно нищо. Там, където съм израснал аз, нямаше плувни басейни в задния двор.

Би могла да продължи спора им. Би могла да му каже, че с удоволствие би заменила плувния басейн срещу малко внимание от баща си. Той винаги бе прекалено зает, за да има време за нея или за майка ѝ. Когато и да се оплачеха от прекомерната му ангажираност с работата, той се бе защитавал, отвърщайки, че работи именно заради тях. Тогава Ранди започваше да се чувства като неблагодарница и да изпитва болезнена вина.

Но със съзряването бе дошло и по-доброто разбиране. Баща ѝ действително ѝ бе предоставил материални неща, но тя все пак бе ощетенена. Той не бе работил само за да тънат двете с майка ѝ в лукс.

Изобщо не бе работил за тях. Беше се трудил, за да задоволи своя собствен вътрешен импулс.

Но Ранди по-скоро би отхапала езика си, отколкото да обсъжда личния си живот с Хоук О'Тул. Нека си мисли каквото си ще за нея. Пет пари не даваше.

Изглежда обаче, единствено тя не се интересуваше от неговото мнение и не го оценяваше. Докато вървяха из селището, Хоук го спираха, за да се порадва на новородено бебе, да разреши спор около едно седло и да помогне в демонтирането на изтощен акумулатор от един от камионите.

Попаднаха на млад мъж, който се бе облегал на дънера на едно дърво и отпиваше от бутилка уиски.

Той едва не припадна, като зърна Хоук. Припряно завинти капачката на бутилката и я хвърли на земята.

— Джони — поздравя го Хоук лаконично.

— Здравей, Хоук.

— Това е госпожа Прайс.

— Много добре знам коя е.

— Освен това знаеш и защо сме тук и колко е важно това за нас.

— Да.

— Това, че мината е затворена, не означава, че нямаме работа за вършene. Нека използваме предоставилата се възможност, за да направим така необходимия преглед на техническото състояние на всички камиони. Разчитам на теб да им направиш щателен преглед. Разбрахме ли се?

Тъмните очи на Джони блеснаха и той преглътна мъчително.

— Да.

Хоук погледна надолу към бутилката. Нямаше нужда да казва каквото и да било за нея. Погледът му бе достатъчно красноречив.

— Ти си най-добрият механик, който имаме. Разчитам на теб. Не ме подвеждай.

Младежът сведе глава.

— Веднага ще се заема с колите.

Хоук му кимна и се отдалечи.

— Откъде си сигурен, че той няма да вземе онази бутилка отново? — попита го Ранди, когато се отдалечиха на достатъчно разстояние, за да не ги чуе.

— Не съм. Надявам се да не го направи. Като я надигне веднъж, много мъчно я оставя.

— Не е ли прекалено млад, за да има толкова сериозен проблем с пиенето?

— Той направи сериозна грешка и сега си плаща за нея.

— Каква грешка?

— Взе си бяла жена — Хоук я изгледа сурово. — Тя ненавиждаше живота в резервата. Джони не искаше да го напусне, защото знаеше, че след това не би могъл да се върне обратно. И така жена му си събра багажа един ден и изчезна. Оттогава той пие. Самолюбието му претърпя жесток удар — първо, защото си позволи да се влюби в нея и второ — защото, след като я получи, не можа да я запази.

Ранди отмина ядната му ирония и наблегна на същността на въпроса:

— Значи се опитваш да възвърнеш увереността му в собствените му сили, като го товариш с допълнителни отговорности.

— Нещо такова — отвърна Хоук, като сви небрежно рамене. — Освен това той действително е отличен механик и камионите ни наистина имат нужда от технически преглед.

— И тъй ти си психоаналитикът на племето, покровител на децата и съдник в споровете. Какви други длъжности изпълняваш, господин О'Тул?

Той се изкачи на верандата пред една хижа и със замах отвори вратата ѝ.

— Освен това съм главатар на престъпниците.

До този момент Ранди не бе обръщала внимание на това къде ги отвежда пътеката. Сега тя се поколеба на прага.

— Какво е това?

— Влизай!

Ранди предпазливо мина пред него. Полумракът вътре бе в пълен контраст с ярката дневна светлина навън, затова на очите ѝ им трябваха няколко минути да привикнат с промяната. Неколцина мъже, в които разпозна похитителите си, се бяха разположили, подпрени на стената, около едно паянтово бюро, върху което стоеше единственият телефон, който бе видяла от отвличането си насам. Сърцето ѝ радостно

се преобърна, но сериозните изражения по лицата на мъжете моментално помрачиха задоволството ѝ.

— Къде е Ърни? — попита един от тях Хоук.

— Грижи се за момчето. Каза да действаме без него.

— Ако всичко върви според плана, вече е време за първото обаждане.

Хоук очевидно бе напълно съгласен. Той зае единствения стол, който имаше в стаята, и придърпа телефона към себе си. Вдигна очи към Ранди и кратко ѝ нареди:

— Ела тук.

— Защо?

Очите под черните извити мигли проблеснаха опасно.

— Ела тук.

Тя пристъпи напред, провлачвайки крака, докато не застана до самия ръб на бюрото от срещуположната му страна.

Той каза:

— Разговорът трябва да е кратък. Трийсет секунди, максимум четиридесет и пет. Щом ти подам слушалката, представи се на Прайс. Кажу ми, че не те грози опасност, че са се отнесли добре с теб и че имаме делово предложение. Не казвай нищо друго. Ако направиш нещо подобно, ще съжаляваш.

Хоук отново извади ножа от канията, прикрепена към колана му, и го постави на масата на една ръка разстояние.

— Нашата чест и нашето препитание са зложени тук. Готови сме да умрем, за да защитим и двете и да възвърнем това, което по право ни се полага в името на идните поколения. Разбираш ли ме?

— Напълно. Но ако си въобразяваш, че ще изрека и дума в онази слушалка, много се лъжеш.

Непреклонното ѝ изявление предизвика реакция сред останалите мъже. Те сякаш изгубиха ума и дума от неуважителния начин, по който тя се бе обърнала към Хоук. А той самият продължи да я гледа втренчено с очи, сини и неподвижни като пламък на газов котлон.

След няколко секунди ъгълчетата на устните му се извиха надолу, той вдигна рамене и отвърна:

— Добре — след което, обръщайки се към мъжа най-близо до вратата, добави: — Доведи момчето. Ще накараме него да говори.

— Не!

Възклицанието на Ранди закова на място мъжа още преди да успее да направи и крачка към вратата. Двата с Хоук си размениха непреклонни погледи. Каменното му изражение бе изпълнено с решимост. Той нямаше да отстъпи. Поне това ѝ стана ясно. Ранди нямаше да позволи Скот да бъде принуден да говори с баща си. Това пък бе ясно на Хоук. Така че всичко се свеждаше до премерване на силата на техните воли.

Мортън без съмнение вече бе на ръба на нервна криза. Неговите страхове щяха да се предадат на момчето. Освен това не биваше да се пренебрегва и заплахата, която представляваше ножът на масата. Макар и стаена, заплахата неминуемо щеше да отвори очите на момчето и това, което за него в момента изглеждаше като ваканционен излет, щеше да се превърне в кошмар, какъвто бе за нея самата. И точно както Хоук бе предвидил, тя би направила всичко по силите си, за да го предотврати.

— Този път печелиш — неохотно прошепна Ранди на Хоук. — Ще говоря с Мортън.

Хоук не отвърна нищо. Бе убеден в победата още преди започването на спречкването. Взе слушалката и набра номера, който предварително беше запомнил наизуст. Линията даваше заето.

Всички присъстващи, включително и Ранди, напрегнато въздъхнаха. Тя прокара потни длани по полата си.

— Какво значи това? Да не би някой да е избързал от напрежение? Да не са се обадили преди уговореното време?

— Всички са прекалено умни, за да постъпят по този начин — каза Хоук. — Помнете, че ние знаехме кога ще се обадим, обаче властите са в неведение. Това просто е някое случайно обаждане.

Той набра отново номера. Свободно. Телефонът иззвъня три пъти, преди да бъде вдигната слушалката. Това ще предостави време на ФБР да нагласи проследяващия механизъм, помисли си Ранди. Обаче това нямаше да свърши кой знае каква работа нито на тях, нито на нея.

В мига, в който Мортън изрече „ало“ с треперещ глас, Хоук се представи като похитителя.

— При мен са госпожа Прайс и вашият син, Скот — той подаде слушалката на Ранди. Дланите ѝ бяха толкова потни, че тя се изплъзна от ръцете ѝ и едва не падна на пода, преди да успее да я долепи до

ухото си. Очите на Хоук приковаваха нейните с притегателната сила на магнит.

— Мортън?

— Слава богу, Ранди, ти ли си? Толкова се разтревожих. Как е Скот?

— Скот е добре.

— Ако са те нара...

— Не са — Хоук плъзна показалец по гърлото си. — Отнасят се добре с нас — Хоук стана от стола и посегна към слушалката в ръката ѝ. — Направи каквото ти кажат. Имат делово предложение.

Хоук измъкна слушалката от ръката ѝ. Всички в стаята чуха паническите въпроси, които Мортън изсипа, опитвайки се да научи повече подробности, преди Хоук да натисне вилката.

— След секунди той ще получи друго обаждане, първото от поредицата, която ще изясни исканията ни — обясни Хоук, обръщайки се към хората в стаята накуп. А на Ранди каза: — Справихте се добре, госпожо Прайс — тя загледа с нещастен вид как той вдигна кабела на телефона с една ръка и го преряза със замах. — Той вече няма да ни трябва.

Сега, след като единствената връзка с външния свят бе прекъсната необратимо, Ранди си помисли за дюзината неща, които би могла да направи или да изрече, за да издаде местонахождението им. Всяко послание от този род вероятно би коствало живота ѝ, но все пак би могла поне да опита. Отврати се от малодушието си, като го оправда единствено с мисълта, че и Скот би могъл да пострада в такъв случай. Не би могла да проиграе живота си, защото се страхуваше до смърт за неговия.

Хоук нареди на един от мъжете да я придружи до хижата ѝ и да я заключи там. Отчаянието ѝ се смени с гняв.

— Целия ден? — извика тя.

— Толкова, колкото сметна за необходимо.

— И какво ще правя там цял ден?

— Ще умираш от страх, предполагам.

— Искам и Скот да е при мен — противопостави се тя.

— Скот е зает с друго. След като той не заплашва, че ще избяга, както правиш ти, не виждам смисъл да го държа затворен — кимна

към вратата. Мъжът, който трябваше да я отведе, я хвана за лакътя, но без да проявява грубост. Ранди ядно издърпа ръката си.

— Ще вървя доброволно — промълви със сладка усмивка, но очите ѝ мятаха мълнии към Хоук. — Като те хванат, искрено се надявам да те затворят до живот.

— Нито едно от двете няма да стане.

На път към хижата Ранди я глождеше мисълта, че той бе прозвучал прекалено сигурен в думите си.

— ... и това беше адски голям кон, мамо, наистина. Не беше пони. А аз го яздих съвсем сам. Първо Ърни го държеше вързан на въже, но после го шляпна по задницата... те така му викат, задница... и ние излетяхме — ръката му се стрелна напред, за да наподоби движението. — Обаче трябваше да не напускам оградата на корала^[2].

Хоук каза, че утре може и да ме пусне да поюзая извън него, но трябва да почакам и ще видим.

— Утре може вече да не сме тук, Скот. Татко ти може да дойде и да ни отведе у дома. Не се ли радваш?

Малкото му личице се смръщи от гримаса на объркване:

— Аха, само че не мисля, че вече искам да си тръгвам. Тук е забавно.

— Не се ли страхуваш?

— От какво?

„От какво ли? — възкликна мислено тя. — От вечерните сенки, които изглеждат по-дълги и по-тъмни, отколкото са в града! От пурпурния полумрак, който пада часове по-рано, когато слънцето изчезва зад върховете на планините! От непознатите гледки, звуци и миризми!“

— От Хоук? — изрече тя накрая.

Скот я погледна, очевидно напълно объркан.

— От Хоук ли? И защо трябва да ме е страх от Хоук?

— Той извърши нещо лошо, Скот. Извърши тежко престъпление, като ни свали от онзи влак не по наше желание. Нали знаеш какво означава думата отвличане?

— Обаче Хоук е добър.

— Нали си спомняш всичките ни разговори за това, че не бива да се качваш в коли при непознати, независимо колко симпатични или добри могат да ти се струват на пръв поглед?

— Като сбърканите хора, които докосват малки момчета и момичета по лошия начин ли? — той решително поклати глава. — Хоук не ме е докосвал по лош начин. А теб докосвал ли те е по лош начин, мамо?

Наложи й се да се изкашля, преди да успее да продължи:

— Не, но има и други лоши неща, които хората могат да направят.

— Хоук нещо лошо ли ще ни направи, мамо? — веждите му се склупиха разтревожено.

Доста късно Ранди проумя, че предупрежденията й нанасяха повече вреда, отколкото полза. Не желаше да всява тревога у Скот, но също така не искаше и той да превръща Хоук в свой идол. Насили се да се усмихне и като наплюнчи върховете на пръстите си с език, опита се да приглади вечно щръкналия му лизнат бретон.

— Не, той няма да направи нищо лошо. Само помни, че е нарушил закона.

— Добре — съгласи се детето с прекалена готовност. Очевидно беше хвърлила думите си на вятъра. — Днес Хоук ме научи как да пронизвам риба с копие от брега на реката, там, където водата е спокойна. Показа ми и как да заострям прът с ножа, който ми подари. Каза ми, че е хубаво човек да има някакво оръжие, но че това носи и своята отго... отговорност.

— Отговорност.

— Да, това беше думата. Каза, че човек трябва да използва оръжието си само за да си набави храна или да се защити или... — трескаво повдигна рамене в опита да си припомни. — А, да, и за да защити някого, когото обича.

На Ранди й бе изключително трудно да повярва, че Хоук някога е обичал някого. Родителите си може би? Дядо си по майчина линия, който е бил вожд преди него? Хората от племето си? Тях определено — да. Но чувства само към един човек? Сърдечна връзка? Не можеше да си представи нито за миг как такъв коравосърдечен човек би могъл да обича жена например.

Напълно погълната от тази мисъл, тя добави разсеяно:

— Винаги внимавай с този нож.

— Ще внимавам. Хоук ми предаде и много уроци по безопасност.

— Двамата с Хоук май доста сте си побъбрили. Нещо друго стана ли?

— Аха. Днес, като пишкахме заедно в гората, го попитах дали и моят ще стане толкова голям, колкото неговия, и той каза, че сигурно ще стане. А пък неговият наистина е огромен, мамо. Даже е по-голям от на татко. Привет, Хоук!

Ранди, напълно поразена от темата, към която се бе насочило детското бръщолевене на Скот, стреснато се извърна и видя обекта на разговора им, застанал на прага на стаята. Скот изтича към него.

— Тъкмо разказвах на мама за...

— Уроците за служене с ножа — припряно се намеси тя. После се изправи с лице към него, като се надяваше да не е дочул разговора им със Скот. — Мисля, че Скот е прекалено малък, за да си играе с ножове.

— Наистина е твърде малък, за да „играе“ с тях. Но всяко момче, даже и градските американчета, трябва да усвоят някои основни ловни умения. Дойдох, за да ви заведа да вечеряме. Ранди, Скот? — без да отмества очи от Ранди, Хоук подаде ръка на момчето, което я сграбчи с готовност. Двамата излязоха навън и оставиха Ранди да ги следва отзад.

Скот занимаваше Хоук с разговори, докато не стигнаха центъра на селището, където бе разположен нещо като бюфет от различни ястия. Основното бе чили, което се сипваше направо от големи котли, втели над огъня през целия ден. А всяко семейство бе приготвило и нещо допълнително.

Хората се бяха събрали на малки групи около огъня. След като напълниха чиниите им, Хоук отведе Скот и Ранди до едно проснато на земята одеяло. Той кръстоса глезени и се отпусна на него с елегантно привично движение. Скот се опита да му подражава и едва не изсипа съдържанието на чинията в скута си. Хоук хвана чинията, докато момчето не се настани толкова близо до мъжа, колкото можеше, без да е седнал буквално в скута му. Ранди пък седна на края на одеялото, колкото се може по-далеч от Хоук.

Храната бе изненадващо вкусна. Или действително бе така, или тя бе неимоверно гладна. При всички случаи беше топла и хранителна и ѝ помогна да задържи настрана вечерния хлад, който я пронизваше.

— Всички ме зяпат — отбеляза Ранди, след като се нахраниха. Почти всички продължаваха да седят около огъня. Жените си говореха и се смееха на групички. Неколцина мъже настройваха китарите си.

— Това е заради косата ти — дрезгавата нотка в гласа на Хоук я накара да вдигне поглед към него. — Светлината на огъня я прави...

Той така и не довърши изречението. Това бе смуцаващо. Както и втренченият поглед, с който я обгръщаше. Ранди доби усещането, че попада в бездънна пропаст и не може да се закрепил за нищо. Отчаяно ѝ се искаше да чуе прилагателното, което той не бе изрекъл, ала интимността на мига я изплаши.

— Студено ми е — каза вместо това. — Искам да се прибирам в хижата — той поклати глава. — Моля?

— Ако се прибереш, ще се наложи да пратя някого да те пази — посочи с ръка кръга от насядали хора. — А те имат нужда от малко почивка и разпускане.

— Не ме интересува от какво имат нужда — тросна се тя. — Искам да се прибирам.

Без да отмества очи от враждебния ѝ поглед, Хоук вдигна ръка. След миг до него застана млада жена с широка усмивка, готова да изпълни всяко негово желание. Той ѝ каза нещо с рязък глас. Тя изчезна в мрака и след малко се появи със сгънато одеяло, праметнато през рамото ѝ. Подаде го на Хоук, но той отново ѝ нареди нещо с едно изречение. Младата жена се обърна към Ранди. Вече не се усмихваше, а я погледна намусено и гневно. Буквално хвърли одеялото в скута ѝ, преди да се отдалечи.

Миранда го разгъна и го метна на раменете си:

— Какво ѝ става?

— Нищо — Хоук се бе намръщил и строго следеше с очи момичето, което заобиколи по кръга и седна точно срещу тях, от другата страна на огъня. Даже от такова разстояние неприязънта ѝ се долавяше отчетливо.

— Хвърля ми убийствени погледи почти през цялата вечер. Какво съм ѝ направила?

— Просто си е малко тросната.

Ранди изобщо не се подведе от това обяснение. Можеше да познае кога една жена изпитва ревност от пръв поглед, а младата индианка преливаше от ревност.

— Има ли някакъв скрит смисъл в това, че споделям одеялото ти?

— Семействата обикновено се хранят заедно.

— Това древен обичай на племето ли е?

— Не, нов обичай, който аз въведох.

— Някаква особена причина?

— Много е важно децата да разпознават семейството си като нещо отделно и цяло. Баща, майка, деца. Така се създава единност и ред.

— Защо тогава двамата със Скот се храним с теб?

— За момента аз нося отговорност за вас.

— С други думи ние сме нещо като твое семейство.

— Предполагам, че може и така да се каже.

— Тя очевидно смята така. И няма нужда да питаш за кого става дума. Говоря за сопнатото момиче, което ме гледа кисело, а теб поглъща с влажен поглед. Как ѝ е името?

— Януарска зора.

Ранди се загледа в момичето пред потрепващите езици на огъня. Януарска зора притежаваше класически индиански черти — високи скули и издължени очи, в които пламваше огън, щом се насочеха към Хоук. Погледът ѝ преливаше от страстен повик. Чувствените ѝ устни и зрялата ѝ заоблена фигура биха накарали всеки мъж да обърне глава и биха предизвикали най-изначалните му инстинкти.

— Тя ме ревнува, нали? — отгатна Ранди интуитивно. — Искане да седи до теб, да споделя твоето одеяло. Защо не предложиш на баща ѝ подобаващ брой породисти коне? Убедена съм, че начаса ще бъде твоя.

Едното крайче на устните му леко се вдигна нагоре. Това бе единственото подобие на усмивка, което бе виждала на иначе суровото му лице.

— И аз съм гледал същия филм с Джон Уейн, когато бях хлапе.

Ранди нетърпеливо махна с ръка:

— Знаеш какво имах предвид.

— Да, знам какво имаше предвид — усмивката му се стопи и лицето му доби обичайния си напрегнат израз.

— Ако исках да имам Януарска зора дори и само за една нощ, нямаше да е необходимо да плащам нищо.

— Ааа — проточи Ранди, така че да покаже колко е впечатлена, — значи тези сексуални облаги важат за вождовете?

— Не. Тези сексуални облаги важат за Хоук О’Тул.

Сполучливо поставена на мястото си, Ранди предпочете да потъне в мълчание. Не се и съмняваше, че повечето жени намираха Хоук О’Тул за привлекателен. Той действително бе интригуващ мъж. Студенината му предизвикваше естествените майчински ласки и инстинкти у жената. Беше красив, ако на човек му допаднаше самотният, самовглъбен тип. Стройното му, добре сложено тяло определено бе привлекателно. Невинното описание на Скот за размерите на мъжествеността му отново нахлу в съзнанието ѝ и тя се улови крадешком да хвърля погледи към скута му. Страните ѝ пламнаха.

— Нещо не е наред ли? — попита той, като се изпъна назад и се облегна на лакът.

— Не, аз просто... — очите ѝ мигновено бяха привлечени от внушителната подутина между бедрата му. Бързо извърна глава настрани и припряно затърси какво да каже. — Често говориш за децата и за бъдещето на племето. Обаче нямаш свои собствени деца.

— Откъде знаеш?

---

[1] Вожд на апахите (1815 — 1874). — Б.пр. ↑

[2] Заградено място за животни. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— О! — възкликна тя тихо. — Просто предположих, че... Ами нали каза, че няма госпожа О'Тул и...

Развеселен от смутеното ѝ заекване, Хоук се изсмя:

— Извънбрачни деца също нямам.

Тя го изгледа ядно, защото проумя, че той умишлено я беше подвел.

— Защо тогава ме остави да се правя на глупачка?

— Защото ти се удава лесно.

Гневът на Ранди бе искрен и тя търсеше повод за словесен двубой.

— Щом като си толкова загрижен за семействата изобщо, защо още не си си създал свое собствено? Няколко малки О'Тулчета няма ли да заздравят целостта на племето?

— Вероятно.

— Ами тогава?

— И без това имам достатъчно задължения. Защо ми е да се нагърбвам с допълнителни отговорности?

— Една подходяща жена би се грижила за децата ти вместо теб.

— Да нямаш някои подходящи кандидатки наум?

— Ами тя?

— Коя? Ааа, Януарска зора ли? — попита той, щом Ранди му посочи момичето, което още седеше в срещуположния край на широкия кръг. — Тя е още девойка.

— Хайде де! — отвърна Ранди присмехулно. — Сама ли ти каза или лично си се уверил?

На него никак не му допадна циничната ѝ забележка. Изгледа я изпод вежди и добави:

— Прекалено съм стар за нея.

— Не мисля, че тя самата смята така.

— Та тя би могла да ми бъде дъщеря. Пък и така или иначе принадлежи на друг.

— Принадлежи?

— Един от нашите младежи, Аарон Търнбау, е влюбен в нея още от дете.

— И това има значение за теб?

Трепкащите езици на пламтящия огън бяха нищо в сравнение с пламъка, който проблесна в очите му.

— Да. Това има огромно значение за мен.

Ранди извърна очи, като мислено призна, че напълно си беше заслужила възмутения поглед, който ѝ бе хвърлил Хоук. Нямаше никакви основания да обижда по този начин нито него, нито момичето. Единственото ѝ оправдание бе, че се чувстваше потисната. И подозрителна.

След като беше живяла отначало с баща си, а после с Мортън Прайс, беше окачествовила всички мъже като егоисти, които си взимат каквото поискат, когато пожелаят. Или Хоук О'Тул беше лъжец, който се опитва да я впечатли с благородството си, или бе рядък екземпляр, на какъвто никога досега не бе попадала.

Изключваше възможността да е хомосексуалист. Но що за човек би трябвало да бъдеш, за да пренебрегнеш откритата съблазън в погледите и държането на Януарска зора? Просто чак толкова себеотдаване не би могло да съществува на този свят. На Ранди ѝ беше по-лесно да приеме предположението, че Хоук я лъже, макар че изобщо не би могла да проумее какво би го подтикнало към това.

Разговорът помежду им секна. Двамата очевидно бяха доволни, че прекъсна. Уютно сгушена в одеялото, Ранди дълбоко вдиша студения планински въздух. Той като че ли я пречисти.

Тихите песни под звуците на китарите приспиваха слушателите. Повтарящите се мотиви в тях бяха изкусителни и омайващи. Разговорите станаха по-тихи, някои от тях замряха напълно.

Децата, и Скот заедно с тях, които доскоро играеха на криеница между стволите на дърветата, най-после мирясаха. Скот се върна при одеялото и се сгуши между нея и Хоук. Ранди го зави с одеялото, с което бе наметната, и притисна главата му към гърдите си, като хвана ледените му ръчички между своите, за да ги стопли. Целуна го по върха на главата и леко разроши немирните кичури:

— Спи ли ти се?

— Не.

Тя се усмихна, като видя красноречивата му прозявка. Семейните двойки започнаха да събират децата си и една по една да изчезват в тъмнината извън осветения от огъня кръг. Ранди забеляза как Ърни се приведе и прошепна нещо в ухото на Лета, което я накара свенливо да сведе клепачи. Ърни подвикна на Дони да тръгва към хижата им. Ръка за ръка, двамата го последваха.

Хоук също ги наблюдаваше.

— Пустият му дърт мераклия.

— Затова ли си е взел жена, толкова по-млада от него?

Тъглчетата на устните му потрепнаха от лека усмивка.

— Убеден съм, че и меракът си е казал думата, но не е бил само той. Първата съпруга на Ърни почина скоро след раждането на Дони. Тя му беше родила още три деца. Всички те вече са пораснали. Лета бе сираче и се нуждаеше от защита. Ърни бе самотен и имаше нужда от жена — сви красноречиво рамене. — Нещата се наредиха чудесно.

Ърни бе приближил глава към Лета, а ръката му нежно я обгръщаше през раменете. Индианците обикновено биваха описвани като неемоционални и твърди. Ранди бе изненадана от откритата привързаност, която Ърни показваше към младата си жена. Тя сподели тези си мисли с Хоук.

— За мъжествеността не се съди по това колко лошо човек се отнася към жена си, а напротив — колко добре.

— Вярваш ли в това? — Ранди бе напълно поразена от тази толкова нетипична максима, която той изрече.

— Самият аз нямам жена, така че няма голямо значение в какво вярвам и в какво не, нали? Просто е далеч по-добре за общността, когато жените не се чувстват като членове второ качество.

— Но не бяха ли индианските общества изключително шовинистични?

— Не са ли били всички? — с кимване на глава Ранди отбеляза правотата му. — Не трябва ли да се развиват тези общества?

— Категорично — отвърна тя. — Просто съм изненадана, че не се придържате по-здраво към традициите.

Той неопределено махна с ръка.

— Някои обичаи трябва да бъдат запазени. Но каква полза от общество, в което половината членове се чувстват непригодни за нищо друго, освен за готвене, чистене и отглеждане на деца?

Той бе противоречива личност. Кръгзорът му беше широк и мислите му сякаш имаха повече извивки от криволическите планински пътища. Ранди бе прекалено уморена, за да ги следва тази вечер. Очите ѝ отново се насочиха към Ърни и Лета. Гледа след тях, докато съвсем потънаха в мрака.

— Изглежда много се обичат.

— Тя го задоволява физически, а пък той — нея, предполагам.

— Имах предвид онази любов, която надхвърля физическите измерения.

— Такова нещо не съществува.

Ранди погледна Хоук загрижено. Той току-що бе потвърдил размислите ѝ относно личните му връзки, особено с жени.

— Не вярваш в любовта?

— А ти?

Припомни си подлостта на Мортън и ада, през който трябваше да преминат чувствата ѝ по време на бракоразводното им дело. Отвърна искрено на Хоук:

— На теория — да, вярвам. Но на практика — не — докосна гладката студена буза на Скот, който бързо се унесе върху гърдите ѝ и дишаше тежко през уста. — Вярвам в любовта между родител и дете.

Хоук изсумтя с насмешка:

— Детето обича майка си, защото тя го храни. Първо с гърдите си, а после и с ръката си. То спира да я обича, когато няма повече нужда от нея, за да го храни.

— Скот ме обича — възпротиви се Ранди разпалено.

— Той все още е зависим от теб.

— И когато не се нуждае вече от мен, няма да ме обича?

— Нуждите му ще се променят. Като момченце то има нужда от мляко, а като зрял мъж — от секс — кимна към спящото дете. — Ще открие жена, която ще му го даде, и ще облекчава съвестта си, като ѝ казва, че я обича.

Ранди се взря в него с почуда.

— Според извратената ти философия какво получава една жена, след като надрасне нуждата си от майчино мляко?

— Защита. Привързаност. Обич. Един съпруг задоволява инстинкта на жената да свие гнездо. Това минава за любов. Срецу

сигурност и деца тя му предоставя своето тяло нощем. Ако са късметлии, и двамата считат това за равностойна размяна.

— Какъв коравосърдечен човек си, Хоук О'Тул! — каза тя, поклащайки глава смаяно.

— Да, много — изправи се рязко. — Да вървим — хвана я под мишниците и я вдигна заедно със Скот и одеялото със замах. Движението бе толкова изненадващо, че тя за момент изгуби равновесие. Той изчака да си го възвърне и чак тогава я пусна.

Ранди бе доволна, че заспалият Скот служеше като преграда между нея и Хоук. Вечерта бе изпълнена с чувственост. Пикантната храна, омайващите напеви, чистият хладен въздух, топлото одеяло — всичко това бе съживило възприятията ѝ. Разговорът им, особено личните му аспекти, бе разбунил чувствата ѝ и бе напрегнал сетивата ѝ.

Ранди болезнено осъзнаваше присъствието на високата мъжка фигура до себе си, когато двамата вървяха рамо до рамо по пътеката. От време на време бедрата им случайно се докосваха. Лакътят му леко бръсваше края на гърдата ѝ.

Почти бяха стигнали хижата, когато някаква сянка се отдели от стволовете на дърветата и застана точно на пътя им. Ръката на Хоук с плавно движение се стрелна към кожения калъф на кръста му и извади ножа оттам.

Сянката пристъпи напред и върху лицето ѝ падна сноп светлина. Ранди въздъхна с облекчение, когато разпозна Януарска зора. Хоук обаче никак не изглеждаше доволен от срещата. Заговори ѝ с рязък тон. Тя отвърна предизвикателно, сякаш оспорваше думите му. Той добави още нещо, като наблегна на него, махвайки нетърпеливо с ръка. Момичето хвърли към Ранди поглед, от който струеше омраза, и припряно изчезна в тъмнината.

Ранди изкачи стълбите на верандата и влезе в колибата. Придвижи се из стаята пипнешком, отиде до леглото на Скот, сложи момчето да си легне и го зави с одеяло. Никога преди не го бе оставяла да спи с дрехите, а сега това беше факт вече за трета поредна вечер.

След като го настани добре, върна се на прага до отворената врата. Хоук стоеше неподвижен като каменна статуя и се взираше в нощта.

— Тя тръгна ли си? — попита го Ранди.

— Да.

— Защо се навърташе наоколо?

— Чакаше.

— Какво?

— Да види, че си се прибрала.

— Съмнявам се моята безопасност или удобство да я вълнуват — отвърна Ранди саркастично. — По-скоро вероятно си е мислела, че ще спиш с мен.

— Може и да е имала право.

Очите ѝ рязко се стрелнаха към неговите, като се чудеше дали той се шегува, или говори сериозно. Хоук бе напълно сериозен. Обърна глава към нея и чертите на лицето му бяха изострени от напрежение. Побутна я с нежно движение, което всъщност почти я прикова към рамката на вратата.

— Ще трябва първо да ме убиеш — изрече тя, останала без дъх.

— Не, няма — прокара лека, възбуждаща целувка по устните ѝ. — Би изтъргувала тялото си в замяна на сигурността на сина си начаса, госпожо Прайс.

— Ти никога не би наранил Скот.

— Обаче не можеш да си сигурна в думите си.

Ранди преглътна мъчително и се опита да извърне глава.

— Ще ти се наложи да употребиш сила.

Хоук се изпъчи и многозначително притисна тялото си към нейното.

— Не мисля. Наблюдавах те тази вечер. В нашата култура има аспекти, които явно ти се струват доста стимулиращи. Точно в този момент твоята кръв е разгорещена не по-малко от моята.

— Не.

Немощният протест бе заличен с целувка. Леко притворените му устни се притиснаха в нейните, докато и те не се разтвориха. Гъвкавият му език завладя устата ѝ с бързи, отривисти нахлувания, после се заигра с нея с бавни, томителни ласки.

Дишането на Хоук се бе ускорило, когато отдели устни от нейните и ги разтвори върху шията ѝ, като придърпа нежната кожа между зъбите си.

— Харесва ти да седиш на земята, когато над главата ти няма друг покрив, освен нощното небе, обсипано със звезди. Допада ти да

се загръщаш с одеяло, за да възпираш вечерния студ — той с целувки си проправи път надолу по шията ѝ и отгърна настрана ризата ѝ с носа си. Положи трескава целувка върху нежното гладко полукълбо на гърдата ѝ. — Харесва ти и нашата музика с нейните древни езически ритми. Усещаш такта ѝ. Ето тук — вдигна длан, за да обхване гърдата ѝ в шепа. Замачка я агресивно, после по-нежно, като леко потъркваше втвърденото вече зърно под дланта си.

Разумът ѝ повтаряше като в транс: „Не, не, не!“. Ала когато устните му пак се върнаха, за да я завладеят, тя им отвърна жадно. Езикът ѝ потърси неговия. Ръцете ѝ се вдигнаха, за да обхванат в шепи гъстата му тъмна коса. Той плъзна длан отзад към талията ѝ и упражни натиск, за да долепи ханша ѝ към цепката на джинсите си.

Хоук изстена:

— Защо те желая?

Ранди се съмняваше дали той бе осъзнал, че е изрекъл въпроса си на глас. И тя самата би могла да си зададе същия. Защо тялото ѝ отвърщаше на ласките му, когато би следвало единствената ѝ реакция да бъде отвращение? В кой момент желанието бе заменило страха? Защо ѝ се искаше да се притисне по-плътнo към него, вместо да се опитва да го отблъсне?

— Искам да се зароя в теб — прошепна той и тя потрепери от възбуда, а не от погнуса. — Проклетата да си! — изруга. — Ти си мой враг. Мразя те. И все пак те желая — Хоук измърмори неприлична дума, изръмжа еротично като мъжкар и продължи да я притиска все по-плътнo и по-плътнo към себе си.

И тогава в следващия миг я отблъсна настрана. Избърса устата си с опакото на ръката.

— Колко преди мен вече са били там? — излая той. — Колко мъже са жертвали гордостта си, за да се насладят на мимолетна сладост между бедрата ти? — той заотстъпва назад, сякаш бе видял нещо отвратително. — Аз няма да проявя такава слабост, госпожо Прайс.

Хоук се извърна, прескочи стълбите на верандата и изчезна в мрака. Ранди, препъвайки се, влезе в колибата. Затръшна вратата след себе си и се облегна с гръб откъм вътрешната ѝ страна. Закри очи с длани и зариде без сълзи. Гърдите ѝ продължаваха да се надигат ускорено от останките на страст. В същото време я заливаха вълни на

отвращение към самата нея. Потрепери от ярост към него и неверните му обвинения.

Как смееше да я осъжда, без изобщо да знае истината? Как смееше да я целува по този начин?

Как смееше тя да му отвръща със същото?

Накрая Ранди свали ръце от лицето си и се взря в мрака на стаята, разпръскван единствено от немоцната лунна светлина, която се процеждаше през малкия прозорец.

В едно бе напълно сигурна. Не можеше да чака със скръстени ръце Мортън да отвърне на исканията на индианците. Крайно време беше сама да поеме инициативата. Заради доброто на Скот, а и нейното собствено добро, беше наложително да избяга от Хоук О'Тул.

Ранди имаше план за бягство, но той бе така зависим от благоприятния шанс, че едва ли можеше да се окачестви като план въобще. От който и ъгъл да го погледнеше, за осъществяването му бяха необходими куп щастливи случайности. Такава голяма част от него зависеше от късмета ѝ. И все пак това бе единственото, с което разполагаше. Като изгаряше от нетърпение да го осъществи сега, след като вече ѝ бе хрумнал, тя реши да пренебрегне риска и да се заеме с него.

Беше го изработила след няколкочасово кръстосване из стаята. Благодарни на музата, която управлява паметта, както и да се наричаше тя. Сякаш от нищото, съвсем изневиделица си спомни как младежът, когото Хоук бе нарекъл Джони, излиза изпод навес, който Ранди покъсно бе разпознала като гараж.

В един момент вечерта го бе забелязала да се измъква от сградата, притискайки бутилка уиски към гърдите си. Доколкото ѝ бе известно, Хоук не го беше видял.

Вместо да се присъедини към останалите от племето, Джони бе останал насаме с бутилката някъде в тъмнината.

Зависимостта на младия мъж от алкохола бе трагична. Изпитваше угризения, че щеше да се възползва от тази му слабост, но това бе единствената възможност, макар и нищожна, която ѝ се откриваше. Логично бе да се предположи, че Джони е бил достатъчно небрежен през този ден към задълженията си, за да остави ключовете поне в един от камионите в гаража.

Ако тя успееше да стигне до навеса, без да бъде забелязана, ако откриеше камион с оставени на таблото ключове, ако този камион не бе разглобен или непригоден за използване и ако успееше да го запали, можеше и да се измъкне, преди някой да открие изчезването ѝ.

Съществуваха и куп други пречки. Не знаеше например къде точно се намираше, макар да предполагате, че е в северната част на щата, където релефът бе по-планински. Не знаеше колко бензин би имало в този пикап. Не разполагаше с пари, защото чантата ѝ бе останала във влака от Силверадо. Щеше да се опитва да разреши всички тези проблеми в реда, в който изникнеха и ако това въобще станеше. Първо трябваше да избяга от селището.

Избра времето преди зазоряване, за да се опита да осъществи плана си. Не беше ли чела някъде, че именно през последните час-два преди разсъмване нормалните хора спят най-дълбоко? Хоук О'Тул изобщо не би могъл да се нарече нормален, но Ранди реши да не се оставя на това глождещо съмнение да стопи решимостта ѝ. Освен това искаше ѝ се да се възползва от прикритието на тъмнината, като все пак ѝ бе необходима достатъчно светлина, за да вижда какво прави и накъде отива. Не искаше да използва изкуствена светлина. Щеше да разчита на това, с което би могла да разполага като природна даденост, което означаваше сивкавия полумрак преди изгрева на слънцето.

Една от първите пречки, с която се сблъска, бе събуждането на Скот. Той измърмори нещо и се зарови още по-дълбоко в завивките, когато се опита да го разтърси, за да го събуди. Не ѝ се искаше да предизвика тревога у него, но всяка пропиляна минута беше ценна.

— Скот, скъпи, моля те, събуди се — продължи с нежна настойчивост, докато момчето не седна в леглото, хленчейки и тихо проплаквайки. — Шшт, шшт — предупреди го тя, като го потупа леко по гърба. — Знам, че е много рано, но трябва да се събудиш сега заради мама. Много е важно.

Той измърмори нов протест и заразтърква очички с юмруци, защото сигурно му пареха. Ранди положи усилия да запази самообладание и не му се скара. Ако го направеше, вероятно щеше да предизвика бурен рев. Затова реши да възбуди интереса му към приключенията.

— Сега ще си поиграем на една игра с Хоук — прошепна тя.

Мрънкането му престана. Скот бързо изпъна гръбче и трескаво примигна с очички, за да се разсъни.

— Игра?

Боже, прости ми за лъжата, помоли се мислено тя. Никога досега не бе лъгала сина си, независимо колко болезнена би могла да бъде истината. Можеше само да се надява, че той ще бъде щастлив да се прибере у дома и ще ѝ прости.

— Да, обаче играта е тиха. Не бива да издаваш никакъв звук. Нали знаеш, че индианците могат да чуват всичко.

— Както в гората чуват животните, които са в бърлогите си, и буболечките, които пълзят под земята ли?

— Точно така. Затова трябва да си по-тих от когато и да било, иначе Хоук ще ни открие и играта ще свърши.

— На криеница ли ще играем? Хоук ли ще мижи, а после ще ни търси?

— Да, той определено ще ни търси — това вече не беше лъжа.

Облече го с якето, което бяха взели от Дони, и завърза връзките на маратонките му. Погледна през прозореца и се опита да открие местонахождението на човека, който би трябвало да ги охранява. Най-сетне съзря увитата в одеяло фигура, която лежеше, подпряна до едно дърво наблизко. Очевидно бе заспал на поста си. Засега Господ бе чул молитвите ѝ.

— Слушай сега, Скот — каза му тя, прикляйкайки до него, — първо трябва да минем покрай пазача. Аз ще те нося. Обаче не бива и дума да казваш, докато не минем покрай него. Даже не бива да шепнеш, ясно? — той само я изгледа втренчено с широко отворени очи. — Скот, разбра ли какво ти казах?

— Каза, че даже не бива да шепна.

Ранди се усмихна и го прегърна:

— На мама умното момче.

После го вдигна и бавно отвори вратата на колибата. Пантите ѝ шумно изскърцаха. Тя се смръзна на място и изчака няколко мига, но нямаше признаци да се е издала. Излезе на верандата. Увитата фигура до дървото не бе помръднала.

Пипнешком се спусна надолу по стълбите. Като тръгна по пътеката, внимаваше да не залитне и да не подритне някой камък. Почувства се в по-голяма безопасност едва когато се отдалечиха на

стотина метра от хижата. Тогава се стрелна напред, подтичвайки, като се придържаше в сенките на дърветата, доколкото беше възможно. Някъде изляя два пъти куче, но тя продължи да тича, докато не стигна до навеса.

Вътре цареше непрогледен мрак. Тя пусна Скот да стъпи на земята.

— Остани тук до вратата. Аз ще потърся подходящ камион.

— Не ми харесва тук, мамо. Мирише на лошо. Освен това е тъмно и ми се спи. И ми е студено, мамо.

— Знам, знам, миличък — погали бузата му, за да го успокои. — Ти си толкова смело момче. Не знам какво щях да правя, ако те нямаше да пазиш на пост до вратата.

— Това ли ми е задачата? Аз на пост ли съм сега?

— Да, миличък.

Той се замисли за момент, после недоволно измърмори:

— Добре, ама искам да си играем на нещо друго. Хайде по-бързо да свършваме с тази игра.

— Скоро ще свърши. Обещавам.

Като остави Скот до вратата и му нареди „да не напуска поста си“, Ранди влезе навътре, за да потърси камион, на който ключовете да са на таблото. Късметът ѝ проработи при втория пикап, към който се приближи. От това, което успя да различи в тъмнината, разбра, че бе камион за превози и теглене. Каросерията отзад имаше прикрепени високи дървени бордове.

Замисли се над възможността да пообиколи още наоколо в търсене на друг, по-малък, по-маневрен, но реши, че след като времето бе един от най-важните фактори и с всеки изминал миг ставаше все по-светло и по-светло, по-разумно би било да избърза.

Отиде до вратата, за да вземе Скот и го качи в кабината. Той никак не изглеждаше доволен.

— Мислиш ли, че Хоук ще ни намери в този камион?

— Това си е неговата задача в играта. А нашата е да се измъкнем от селото, без да ни забележи.

Преди това обаче трябваше да включи двигателя, рискувайки по този начин да събуди всички наоколо с грохота му. Само можеше да се надява Джони да е поработил над него, преди да се отдаде на пиенето.

Изпрати мислено молба към Господ, избърса потните си длани в полата, посегна към ключовете и ги завъртя.

Шумът ѝ се стори по-оглушителен и от пуск на ракета в космоса. Моторът изръмжа неохотно. Ранди натискаше педала на газта, като го подканяше:

— Хайде. Моля те. Хайде. Запали.

Камионът се събуди така внезапно, че за момент Ранди просто се взря сепнато във волана. Погледна Скот през рамо и каза:

— Запали.

— Ами нали това искаше, мамо?

— Да, просто... Както и да е. Да видим дали можем да излезем, без да събудим никого.

— Може ли да поканя и Дони да играе с нас?

— Не.

— Моля те?

— Сега не може, Скот.

Резкият ѝ тон го накара да се нацупи. Съжаляваше, че го бе скастрила така, но точно в момента нямаше време за спорове и убеждаване. С мъка застопори лоста на скоростите на първа, даде газ и камионът бавно потегли напред.

Ранди почти очакваше да бъде посрещната от плътна стена индианци, въоръжени до зъби, като излезе изпод навеса, но отвън нямаше никой и никъде в селището не се забелязваше движение. Прехапа долната си устна от усилието, което ѝ костваше да завие с камиона, но най-накрая се справи. Продължи напред, без да превключва от първа, право към изхода в оградата на селището.

Успя да устои на изкушението да допре палец на разтворена длан до носа си, когато минаваха покрай колибата на Хоук. Карането на тремавата машина изискваше съсредоточаване на цялата ѝ физическа сила, докато очите ѝ обхождаха пространството през предното стъкло. Макар утрото да бе леденостудено, по гърба ѝ се стичаха ручей от пот. Пръстите ѝ машинално се свиваха и отпускаха, вкопчени здраво във волана. Всичките ѝ мускули бяха сковани от напрежение.

Ето я! Порта с ниска бариера за животните, за да не излизат извън селището. Вратата бе отворена. Ранди се осмели да мине на втора и да даде газ. Щом камионът тежко премина през ниския вал,

превключи на трета. Двигателят нададе протестен вой, но тя подаде газ и той се устреми напред.

— Колко далеч ще идем, преди Хоук да започне да ни търси, мамо?

— Не знам, миличко.

Ранди избърса потъналото си в пот чело с ръкава на ризата. Пътят бе толкова неравен, че представляваше едва ли не смъртна опасност. Камионът подскочаше рязко при всяка дупка по пътя, но Ранди изпитваше такова облекчение, сякаш от гърдите ѝ бе вдигнат огромен товар.

— Скот, Скот, успяхме! Успяхме! — извика тя радостно.

— Победихме в играта?

— Така мисля, да. Определено така изглежда.

— Добре. Сега вече може ли да се връщаме?

Тя се разсмя и протегна ръка, за да го погали по главичката.

— Не, още не.

— Обаче съм гладен и искам да закуся.

— Ще трябва да почакаш малко. Играта още не е свършила.

Ранди измина няколко мили. Този път сякаш нямаше свършване. В крайна сметка би трябвало да води някъде, опита се да се ободри тя. Както показваше издигащото се по небето слънце, бяха поели в източна посока. Това бе добре, нали? Не знаеше. Засега целта ѝ бе да стигне до главен път или магистрала. Тогава вече, все едно че си е у дома.

Слънцето изникна като експлозия над върха на планината и я заслепи за миг. Ранди вдигна ръка, за да заслони очи срещу блясъка му. Но когато отново бе способна да вижда, бе убедена, че насълзените ѝ очи ѝ изиграват лош номер.

— Това е Хоук! — възкликна Скот и скочи на колене на седалката. Хвана се с две ръце за таблото и започна да подскача трескаво — той ни откри. Той е умен, мамо. Следотърсач е. Знаех си, че ще ни намери. Хей, Хоук, ето ни и нас!

Ранди рязко изви волана. Камионът се наклони на една страна, като едва не удари мъжа, който бе възседнал коня си на средата на пътя. Нито човекът, нито конят изглеждаха впечатлени от това, че за малко не ги бяха блъснали. Никой от тях не трепна.

Камионът вдигна облак прах, когато Ранди закова спирачки. Преди да успее да го спре, Скот изскочи от кабината и изтича към Хоук, който слезе от коня. Ранди стисна волана с две ръце и примирено сведе чело върху тях. Почувства провала си от мозъка на костите си чак до напрегнатите окончания на всеки мускул.

— Излизай от камиона!

Ранди вдигна глава. Хоук бе просъскал думите през отворения прозорец. В мига, в който ги изричаше, отвори със замах вратата, сграбчи я за ръката и я свали на земята. Към тях се бяха присъединили още няколко конника, сред които бе и вечно верният Ърни. Скот подскачаше от крак на крак, явно доволен от мисълта, че бяха успели да отидат толкова далеч, преди да ги открият.

— Мама каза да бъда по-тих от когато и да било, защото индианците могат да долавят всеки звук. После бях на пост, когато тя взимаше камиона. После пък успяхме да се измъкнем, без да събудим никого. Обаче аз знаех, че ще ни намериш — той се извъртя, изтича към Хоук и го прегърна през коленете. — Хареса ли ти играта, Хоук?

Вледеняващите му очи се отместиха от бледото лице на Ранди надолу към момчето в краката му.

— Да. Беше много забавно. Обаче съм ти приготвил нещо още по-забавно. Какво ще кажеш да се върнеш обратно в лагера на гърба на това там? — той посочи на Скот едно пони, което Ърни бе завързал за предната част на седлото си.

Очите на Скот се окръглиха в почуда.

— Наистина ли? — прошепна той трескаво.

Хоук кимна.

— Ърни ще държи юздите, но ти ще бъдеш на седлото съвсем сам.

Преди Ранди да успее да изрази на глас своето мнение по въпроса, Хоук вдигна момчето и го сложи на малкото седло. Скот сграбчи предницата с побелели пръсти. Усмивката му бе колеблива, обаче очите му светеха.

Хоук кимна отривисто на Ърни. Той и останалите ездаци дръпнаха юздите на конете си и препуснаха обратно в посока към селището. Като се отклониха от пътя, те изкачиха хълма и изчезнаха зад билото.

Токът на ботуша на Хоук изора дупка в земята, когато той се обърна с лице към Ранди.

— Страхотна грешка, госпожо Прайс.

Нямаше да му се остави лесно. Брадичката ѝ се вирна с няколко сантиметра нагоре.

— Защото се опитах да избягам от похитителите на сина си ли?

— Защото сега ще обърна лошата си страна.

— Което няма да е особено трудно, понеже така или иначе имаш само такава.

— Предупреждавам те. Внимавай как се държиш с мен.

— Не се страхувам от теб, Хоук О'Тул.

Очите му бавно се плъзнаха надолу по фигурата ѝ. Не каза нищо, докато погледът му не прикова отново нейния. Тогава прошепна:

— Е, а би трябвало.

Той още веднъж се извъртя с най-пестеливи движения и прехвърли десния си крак през гърба на животното. До този момент Ранди не бе осъзнала, че е яхнал коня си без седло. Бедрата му стиснаха хълбоците на коня. Тя се качи обратно в кабината на камиона.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита я Хоук.

— Мислех, че трябва да върна камиона обратно в селото.

— Джони ще свърши тази работа.

Ранди скочи на земята и го изгледа с ръце, поставени на кръста.

— Значи в такъв случай ще трябва пак да яздим двамата. Така ли?

Хоук се наведе над шията на коня:

— Не. Ти ще вървиш пеш.

СЕДМА ГЛАВА

— Пеш?

— Точно така. Хайде, тръгвай — Хоук сгъна крака в коленете и подкара коня си напред.

— До селището сигурно има няколко мили.

С изпъната като стрела ръка и показалец Ранди посочи вярното направление. Хоук присви очи, сякаш в момента преценяваше действителното разстояние.

— На около две и половина мили оттук е, мисля.

Ранди прибра ръката си и я скръсти заедно с другата пред гърдите си.

— Няма да го направя. Няма да ме накараш и крачка да направя, освен ако не приложиш физическо насилие. Ще чакам Джони да дойде да вземе колата, после ще се прибера с него.

— Няколко пъти ти повторих да не ме подценяваш — в копринения му глас се долавяха зловещи полутонове. — Веднъж вече се възползва от слабостта на Джони. Да, видях как го изглежда, когато той излезе изпод навеса снощи. Предположих, че ще решиш да предприемеш нещо подобно. Обаче дали би използвала един злочест младеж като Джони още веднъж? Какво си си наумила — да го подкупиш, като му предложиш да пие уиски до забрава? О, не, чакай, по-скоро би било в твой стил да го изкушиш със сексуални услуги в замяна на твоята свобода.

— Отвратителен си. Как смееш да ми говориш по този начин?

— А ти как смееш да взимаш хората ми и мен за безмозъчни глупаци? Действително ли си въобразяваше, че ще успееш да се промъкнеш покрай мен незабелязано?

— Покрай теб? Ти ли беше заспалият до онова дърво?

— Да, аз бях, но не бях заспал. Просто правех всичко възможно, за да не се изсмея с глас.

— Не предполагам, че можеш да се смееш.

Стрелата попадна точно в целта. Челюстта му се стегна:

— Обаче се насмях до насита, когато потегли. Ако не ми беше създала такова чудесно забавление тази сутрин, щях да те оставя за храна на зверовете тук. А може би все пак трябва да го направя. Не заслужаваш нещо по-добро. Що за майка си, щом подлъга собственото си дете, че играе някаква игра?

— Майка, която отчаяно се стреми да спаси сина си от един престъпник, фанатик, съвсем луд човек — изкрещя тя в отговор.

Без ни най-малко да се трогне, Хоук кимна в посока към лагера:

— Да вървим.

Той отново подкани коня си напред. Ранди остана закована на мястото си с мрачно изражение. Щеше да си остане така, докато не я съсипеха стихииите, ако не беше мисълта за Скот. Побъркваше се от ужас всеки път, щом той се отдалечеше от погледа ѝ. Защото докато беше с него, все пак имаше известна власт над неговата участ. Но когато бяха разделени, можеше да мисли единствено за това в какво ужасно положение се намираха.

Ранди вдигна около себе си облак прах, когато се извъртя рязко и се отправи в посока към селището. Сега, когато крачеше по каменистия път, не бе толкова внимателна, колкото когато бяха пътували по него с колата преди изгрев-слънце. Изпод маратонките ѝ отхвърчаха камъни, заради които би могла и да си изкълчи глезена. Би могла да намали ход, но болезнено усещаше всяко чаткане на копитата на коня зад гърба си. Очите на Хоук сякаш прогаряха отвор в основата на гръбнака ѝ. Долавяше, че са впити именно там. Той я следеше с ястребов поглед, което напълно отговаряше на името му. Докато бе подложена на такова щателно наблюдение, ѝ се искаше да изглежда поне привидно непреклонна. Гордостта ѝ я движеше напред.

Постара се да не обръща внимание на мазолите, които в момента се набиваха в краката ѝ, на потта, която се стичаше чак до талията ѝ, и на тежкото, неприятно усещане, което предизвикваше разпуснатата по гърба ѝ коса. Дишането ѝ се затрудняваше с всяка крачка.

Ходенето бе нещо привично за нея, но не и при такава надморска височина. Разределеният планински въздух започна да си казва думата.

Устата ѝ пресъхна също като пръстта, примесена с прах, която се вдигаше около глезените ѝ. Освен това беше и много гладна. Поддържането на високо темпо скоро погълна резервите ѝ от енергия.

Започна да ѝ се вие свят. Хоризонтът не стоеше в равновесно положение пред очите ѝ. Килна се на една страна.

Ранди едва не настъпи отвратителното влечуго, преди да го види. То изстреля напред змиевиден език. Ранди отскочи назад и изпищя пронизително. Огромният гущер, позагубил вече от напереността си, потърси убежище зад един камък. Конят на Хоук изпръхтя. Заподскача страхливо, като едва не стъпка Ранди. Тя нададе още един вик на ужас. Конят заотстъпва. Тя падна на земята и се претърколи настрани миг преди копитата му да се стоварят отгоре ѝ.

— Стой на едно място, по дяволите! — заповяда Хоук. — И стига си пищяла — като използваше коленете, ръцете си и успокоителни думи, той успя да овладее отново животното. После пристъпи с коня по-близо до Ранди, която бе опряла длани на земята и не успяваше да спре тракането на зъбите си от ужас.

Хоук се наведе и я сграбчи за ризата. Успя да вдигне Ранди на крака.

— Преметни крака си през гърба на коня.

Тя бе прекалено уплашена, за да не се подчини. Десният ѝ крак мина над гърба на коня и в същия момент ръцете ѝ здраво се вкопчиха в гривата му. Полата ѝ остана набрана под нея, като по този начин почти целите ѝ бедра останаха оголени под лъчите на жаркото слънце. Опита се да издърпа полата надолу поне до коленете.

— Остави я така.

— Но...

— Казах да я оставиш!

Гърдите ѝ се привдигнаха и отпуснаха от сподавено ридание.

— Няма да се успокоиш, докато не ме унижиш напълно, нали?

— Да. А пък съм специалист по унижаване.

— Хоук, моля те.

— Достатъчно — когато тя отстъпи, той приближи устни до ухото ѝ и прошепна заплашително: — Наслаждавай се на ездата. Това ще бъдат последните ти спокойни мигове за дълго време отсега нататък — след което постави със собственически жест ръка на голото ѝ бедро и присви колене, за да подкани коня напред. — Чувстваш ли се оскърбена, когато тъмната ми индианска ръка почива на бялото ти англосаксонско бедро?

— Не повече, отколкото ако ме бе полазила някоя гадина.

Подобие на смях се изтръгна през стиснатите му устни.

— Кого се опитваш да измамиш? Определено не мен. Много гадини са пълзели по теб.

Устните на Ранди останаха упорито стиснати. Нямаше да падне дотолкова, че да си разменя обиди с него. Би било чиста загуба на време и нерви. Нека си мисли каквото си ще. Други бяха направили същото. Мнозина го бяха направили. Тя бе преживяла презрението им. Не бе останала неуязвена, но бе оцеляла. Щеше да преживее и оскърбленията на Хоук О'Тул.

Конят продължи напред. Ранди вече започна да си мисли, че никога няма да стигнат до селището, ала обонянието ѝ долови мирис на пушек и приготвяне на храна. Стомахът ѝ изкъркори откровено.

Като продължаваше да държи едната си ръка върху бедрото ѝ, Хоук плъзна другата под колана на полата ѝ и допря отворена длан върху корема ѝ.

— Гладна ли си?

— Не.

— Не само че си курва, но си и лъжкия.

— Не съм курва!

— Беше готова да се държиш като такава снощи с мен.

— Никога с готовност не съм се държала като такава.

— Сериозно?

Ръката му се плъзна по-надолу. Пръстите му се размърдаха върху дантелената украса отпред на бикините ѝ, които тя отново бе обула вместо дадените ѝ веднага след като бяха изсъхнали. Реакцията ѝ на докосването му бе изключително чувствена. Почувства я дълбоко в себе си. Шумно си пое въздух. Бедрата ѝ, които вече бяха разгорещени и с повишена чувствителност от ездата на голо, се стегнаха инстинктивно. Пръстите ѝ се заровиха по-дълбоко в гъстата грива на животното.

Хоук продължи да прокарва лекичко пръсти по дантелата. Неволен стон се надигна в гърлото на Ранди:

— Недей. Моля те.

Той отдръпна ръката си. Ако беше обърнала глава назад и бе погледнала лицето му, щеше да забележи пълна промяна в изражението му. Кожата изглеждаше опъната по скулите на лицето му

до краен предел. Устните му бяха здраво стиснати в една тънка линия. Очите му излъчваха трескав блясък.

— Ще престана само защото не искам някой да види как те опипвам и погрешно да приеме презрението ми за желание.

Хората от неговото племе правилно разгадаха настроението на водача си и сториха широк път пред коня и ездачите му. Очите на Ранди нервно се стрелкаха във всички посоки, но така и не успяха да забележат нито Скот, нито Ърни. Хоук насочи коня към своята колиба и с елегантно движение слезе от гърба му.

— Мислех, че ще ме отведеш в моята къща — отбеляза Ранди.

— Сбъркала си — той протегна ръка нагоре, сграбчи предницата на ризата ѝ и отново рязко я свали на земята. Ранди, залитайки, закрачи до него по каменистата пътека.

— Необходима ли е тази грубост?

— Очевидно да.

— Уверявам те, че не е.

— Нямаше да се държа така, ако не се бе опитвала да избягаш. За да се решиш да опиташ, би следвало да си дяволски сигурна, че ще успееш.

Презрителният му тон уязви самолюбието ѝ. Бутна я рязко и Ранди едва не се препъна, като влетя във вътрешността на хижата. Успя да се задържи на крака, като подпря ръце на масата в средата на стаята и се извърна с лице към него, готова за схватка. Смелостта ѝ се стопи в миг, като го видя да се приближава към нея с изваден нож.

— О, господи! — извика тя. — Ако ще ме убиваш, не позволявай на Скот да види тялото ми. Обещай поне това, Хоук. Хоук! — Ранди вдигна ръце умолително. — И не причинявай зло на сина ми. Той е само едно дете — от очите ѝ бликнаха сълзи. — Моля те, не наранявай момчето ми.

Хвърли се напред и заудря с юмруци по гърдите му. Ножът му изтрополи върху масата зад гърба ѝ. Хоук се опита да хване ръцете ѝ и накрая успя да сграбчи китките ѝ. Изви ги назад, като ги притисна здраво към гърба ѝ и скова движенията ѝ. Ранди не можеше да помръдне, а за борба и дума не можеше да става.

— За какъв ме взимаш? — попита той, изстрелвайки гневно всяка дума. — Никога не бих наранил момчето. Не съм имал и

намерение да причиня зло, на когото и да е от двама ви. Това не влизаше в сделката. Той знаеше...

Примирено отпуснатата глава на Ранди рязко се вдигна. Очите ѝ се впиха в неговите, както думите му се бяха вклинили в съзнанието ѝ.

— Той?

Разгневените черти на лицето на Хоук се изгладиха светкавично. Обузда движенията си, докато лицето му не се превърна в непроницаема маска, а очите му не добиха безжизнен израз.

— Той? — извика Ранди. — Кой?

— Няма значение.

— Мортън? — простена тя тихо. — Моят съпруг е замесен във всичко, нали? О, боже! Мортън ли режисира отвлечането на собствения си син?

Хоук рязко пусна китките ѝ. Взе отново ножа си и с негова помощ разряза един кожен каиш на тънки ивици. Ранди напрегнато следеше всяко негово движение, опитвайки се да открие признаци, които да ѝ подсказват, че предположението ѝ е вярно.

Идеята би звучала нелепо за човек, който не познаваше Мортън така добре като нея. Прекрасно знаеше какъв е бил мотивът му и кое го бе поблазило. От отвлечането насам неговото име се появяваше във всички щатски и местни вестници, а и в някои из цялата страна. Това би му допаднало. Би се опиянил от откритата се безплатна възможност за популярност. Би я издоил до последна капка, без да мисли за нищо друго, дори и за спасяването на сина си.

— Отговори ми, по дяволите! Кажете ми истината — Ранди хвана Хоук за ръкава. — Права ли съм? Мортън ли ви накара да го направите?

Хоук пак прикова китките ѝ, извити зад гърба, и започна да увива около тях тънката кожена каишка, която бе отрязал. Тя изобщо не се противопостави. Даже не си и помисли да го направи. Вероятността Мортън лично да е замесен в този злокобен заговор бе изличила всички други мисли от съзнанието ѝ. Единственото, за което мислеше в момента, бе убедително разиграното от него представление по телефона. Той бе влял цялата си душа и сърце в треперещия глас, с който я бе питал дали не се е случило нещо лошо със Скот. Тревогата му е била притворна и показна.

Ранди се взря в лицето на Хоук, но то не ѝ разкри нищо. След като бе завързал китките ѝ зад гърба, той бе взел втората лента от кожа и я бе отвел до леглото. То бе широко, с дървена рамка, по-здраво и внушително, от което и да е от двете легла, на които спяха със Скот. Обви единия край около рамката на таблата на леглото и стегна поредица от заплетени възли, които тя по никакъв начин не би могла да развърже.

После отстъпи крачка назад и яростно дръпна каиша. Той не поддаде нито на милиметър. Хоук кимна удовлетворено и се запъти към вратата.

— Чакай малко! Да не си посмял да си тръгнеш, преди да си ми отговорил — Хоук бавно се извърна и прониза Ранди със сините си очи. — Мортън Прайс ли уговори това отвлечение?

— Да.

Гърдите ѝ сякаш хлътнаха навътре. Не можеше да си поеме дъх. Сега, когато го знаеше с положителност, ѝ се искаше да го отрече.

— Защо? — прошепна невярващо. — Защо?

— Ще ти донесат вода за пиене — изобщо не отвърна на въпроса ѝ Хоук. — След като сама реши да пропуснеш закуската, ще ти се наложи да изчакаш вечерята.

Чак тогава Ранди напълно осъзна факта, че е завързана и съвсем безпомощна. Дали узнаването на това, че Мортън бе замесен, увеличаваше опасността, в която се намираше?

— Не можеш да ме оставиш тук в това положение. Развържи ме.

— Няма да стане, госпожо Прайс. Вече опитахме по другия начин, но ти се възползва от добронамереността ми.

— Добронамереност ли?! Вие тук ме държите като заложница — изкрещя тя. — Ако беше на мое място, нямаше ли и ти да се опиташ да избягаш?

— Да, но аз щях да успея.

Сразена, тя се опита да предприеме друг подход:

— Не искам Скот да ме вижда завързана за това легло, О'Тул. Това ще го уплаши.

— Именно затова той изобщо няма да те вижда.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — попита с предрезгавял от страх глас.

— Отсега натагък той ще живее при Ърни, Лета и Дони.

Ранди неистово разтърси глава. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не. Моля те. Не ми причинявай това — мускулите на лицето му не се отпуснаха нито на йота. — Ако не желаеш да помислиш за мен, помисли поне за Скот. Ще му липсвам. Той ще иска да ме види. Ще пита за мен.

— Когато това стане, ще го доведе тук. Ще те развързвам по време на посещенията му. Докато той е с теб, проклет да съм, ако направиш или кажеш нещо друго, освен това, което аз ти наредя.

— Недей да бъдеш толкова сигурен.

— О, сигурен съм, и още как — отвърна спокойно той.

— Вече ме отдели от Скот. Какво по-лошо би могъл да ми сториш?

— Както разбра, Прайс е в дъното на всичко. Никой от нас не мислеше да те включва в плана. Трябва да виниш собствените си инат и глупост, които те забъркаха в тази работа.

— И какво от това?

— Сигурността на Скот е гарантирана, защото сенаторът Прайс държи на него — очите му надменно се плъзнаха по лицето ѝ. — Но той определено не дава и пукната пара за невярната си женичка.

— Той никога няма да изпълни своята част от сделката — Ранди вяло побутваше храната в тенекиената чиния пред себе си. Раздразнена от това, че забележката ѝ не предизвика никаква реакция, тя хвърли вилицата настрана. Оглушителното изтракване го накара да вдигне поглед към нея. — Чу ли какво казах?

— Каза, че Прайс няма да изпълни своята част от сделката.

— Е, това, че го знаеш, не те ли тревожи поне малко?

Хоук остави вилицата на масата пред себе си и бутна чинията си настрана. Обхвана в шепи чашата си с кафе и подпря лакти на масата, като отпиваше от топлата течност.

— Не знам нищо. Това го казваш ти. Не е необходимо да ти повярвам.

— Не, ти не желаеш да повярваш.

Очите му се присвиха.

— Точно така. Защото ако Прайс не спази своята част от уговорката, няма да има причина да те държа тук. Ще бъда принуден да... елиминирам проблема.

— А Скот? — попита тя нервно.

— Той скоро ще те забрави. Момчето бързо свиква с нас. Децата са податливи. След година Скот ще е повече индианец, отколкото бял — разстроените черти на лицето ѝ, изглежда, не му оказваха никакво влияние. Махна небрежно с ръка. — Естествено така ще се наложи да изхранваме още едно гърло, да обличаме и образуваме още едно дете, племето ще поеме още една допълнителна отговорност. Така че все пак бих предпочел Прайс да спази обещанията си.

Небрежният му тон вся по-голям страх в душата ѝ, отколкото каквито и да било крясъци или заплахи. Трябваше да положи усилия да овладее чувствата и напрежението, стегнали гърлото ѝ, преди да сполучи да проговори:

— Какво всъщност обеща Мортън, господин О'Тул?

— Да предположи губернатора в наша полза. Той ще застане на наша страна, за да пледира преразглеждането на решението за затваряне на мината Лоун Пума.

— Това ми е известно. В замяна на какво?

— Обществения отзвук, който ще предизвика за него това фалшиво отвличане.

— На мен никак не ми изглежда фалшиво — троснато отвърна тя, като протегна ръце през масата и ги извъртя, така че той да види дълбоките червени белези, които кожените каиши бяха оставили по китките ѝ. Хоук пое едната ѝ ръка и я придърпа към себе си, за да я огледа по-добре. Леко поглади наранената кожа с възглавничката на палеца си. Ранди отскубна ръката си и скочи на крака.

— Седни на мястото си — макар и изречени с мек тон, думите носеха скрита закана.

— Аз вече се нахраних.

— Но аз не съм. Седни.

— Страхуваш се да не избягам пак ли? — подразни го тя.

Той остави чашката с кафето настрана и се взря в нея с цялата натрапчива мощ на сините си очи.

— Не. Страхувам се твоята глупост да не ме принуди да извърша нещо, което не бих искал.

— Да „елиминираш проблема“ ли?

Ранди бе станала от стола си бързо, но той скочи от своя, преди тя да успее да мигне. Ръката му се стрелна напред и обхвана врата ѝ отзад.

— Седни на мястото си — Хоук упражни натиск върху раменете ѝ и коленете ѝ се огънаха. Щом тя най-сетне седна на стола си, Хоук се върна на своето място и се взря в нея през масата.

— Съпругът ти видя начин, при който и двамата ще бъдем благодетелствани.

— Моят бивш съпруг.

Хоук спокойно сви рамене.

— Отидох при него преди няколко месеца, защото прочетох във вестниците, че той е поддръжник на индианската кауза.

— Защото е изгодно и модно, а не защото искрено ви симпатизира. Всичките му убеждения се въртят около собствената му особа. Бил си подведен.

— Изложих нашия случай пред него. Мината принадлежеше на племето — лицето му потъмня и за миг очите му сякаш се взираха в други времена и в друго място. После погледът се избистри и отново се насочи към Ранди. — Достатъчно лошо бе, когато група инвеститори я купиха от нас. Можеш да си представиш възмущението ни, когато разбрахме, че ще я затварят без никакви изгледи за откриване наново.

— Защо са я затворили? Губеца ли е била?

— Губеца? — изръмжа той. — Не, по дяволите. Печеливша беше. Именно това бе проблемът.

Ранди поклати глава недоумяващо.

— Не разбирам.

— Новите собственици през цялото време са имали намерението да я използват като начин за отбиване на данъците, нищо повече. Изобщо не им пука, че от нея зависи нашата прехрана. Егоистични копелета — изрече той през зъби. — Предишните години са подправяли документи, за да измамят данъчните власти, но срещу тях са се водили разследвания по няколко параграфа. Първоначално намалиха производството насила. После решиха, че най-изгодният вариант за в бъдеще е да закрият мината напълно.

Хоук стана от масата и отиде до желязната печка в дъното. Отвори вратичката и хвърли няколко дърва вътре. От предната нощ насам температурата бе паднала осезаемо. Но Ранди едва ли някога бе виждала по-студено нещо от очите на Хоук, когато говореше за несправедливостите, струпали се върху главите на хората от този резерват.

— Ами Комитетът по индианските въпроси?

— Комитетът разгледа документите, но собствениците притежаваха подписан договор и бяха в правото си. По закон, макар и не морално, те притежават тази мина и могат да направят каквото си поискат с нея.

— И вие отнесохте въпроса до щатските власти?

Той кимна.

— Когато издирих Прайс, той ме изслуша и оказа подкрепа. След като стотици врати бяха затръшнати в лицето ми, неговото разбиране само по себе си бе нещо. Обеща да разгледа случая и да направи каквото може по въпроса — тонът на Хоук се изпълни с горчивина. — Неговите усилия не се оказаха достатъчни, обаче той обеща да продължи със запитванията и да се свърже с мен допълнително — върна се на масата и тежко се отпусна на стола си. — Бях започнал да си мисля, че е забравил обещанието си, но преди няколко седмици той се обади и подхвърли тази идея.

— Престъпен план.

— Убеждаваше ме, че ще свърши работа.

— Манипулирал те е.

— По този начин и двамата щяхме да получим това, което желязахме.

— Той — да. А ти щеше да получиш криминално досие.

— Случаят никога няма да стигне до съда. Той го гарантира.

— Той не притежава чак такава власт.

— Каза ми, че ще убеди губернатора Адамс да се намеси в наша полза.

— Ще ти бъдат предявени федерални обвинения. Ако се стигне до това, мога да ти гарантирам, че Мортън няма да си сложи главата в торбата вместо теб. Ще отрече всичко за така нареченото ви споразумение. Нещата ще се сведат до твоята дума срещу неговата. И кой ще повярва на един индианец-активист с недотам чисто, макар и

не криминално минало, срещу твърденията на един сенатор? Признай си, че твоята версия би прозвучала като налудничава фантастика. Надминава дори и най-смелото въображение.

— А вие на чия страна ще застанете, госпожо Прайс?

— На моята собствена. Ако трябва да избирам между двама ви, не бих могла да определя кой е по-лош — манипулаторът или човекът, когото той е успял да преметне.

Столтът му отлетя назад и се сгромоляса на пода, когато Хоук скочи на крака.

— Не са ме метнали. Прайс ще спази уговорката. Той знае, че Скот е при нас, но няма представа къде се намираме. Обича сина си. И ако иска да си го върне, ще направи, каквото е обещал.

Ранди също се изправи на крака, за да не го гледа отдолу нагоре.

— Първата ти грешка е, че си повярвал, че Мортън обича Скот. Дрън-дрън — отметна назад коси с нетърпеливо махване на ръка. — Ако действително го обичаше, нима щеше да го забърка доброволно в подобно нещо? Да го използва като примамка? Да застрашава живота му? Ти би ли изложил своя син на такава чудовищна сделка? — Хоук сви устни. Ранди продължи да изброява доказателствата си: — Мортън Прайс не обича никого, освен самия себе си. Можете да заложите на това, господин О'Тул. Щом той ти се е обадил, щом целият този маскарад е бил негова идея, можеш да бъдеш сигурен, че самият той ще извлече най-голяма изгода от това, че и отгоре. Ще получи всичко, което му е нужно, и топката ще остане в теб. Теб ще държат отговорен, а не Мортън. Той се страхува за предстоящите избори — продължи тя. — Страхува се, че ще го победят — и има основание. Тази нелепа постановка е отчаян опит да спечели съчувствието и да привлече вниманието на избирателите. Кой би могъл да устои на един страдащ баща, който агонизира заради неизвестната участ на единствения си син, който заради несправедливите закони за попечителство в щата живее с безчестната си майка? Той ще напомни на обществото за мен и моята невярност. Залагам си главата, че ще обвини моята небрежност, макар и прикрито, за това, че съм позволила да отвлечат Скот — спря, за да си поеме дъх. — Имате ли краен срок за сделката?

— Две седмици. И ние не искаме децата ни да започнат училище по-късно от предвиденото.

— Две седмици, през които неговото име ще бъде на първа страница във вестниците — засмя се Ранди презрително. — Точно в стила на Мортън. Той ще бъде и водещата новина в повечето вечерни емисии на новините — потърка с ръка челото си, което бе започнало да пулсира от болка. После отново погледна Хоук. Опря длани на масата и се приведе към него: — Не го ли разбираш? Той е по-хищен и от хората, които са затворили мината Лоун Пума. Използва теб и твоя народ за свои цели и облаги — прокара нервно език по устните си и продължи умотелно: — Пусни ни, Хоук. Ще получиш много повече тежест и ще спечелиш доверието на хората, ако ни отведеш обратно и разкриеш на властите истинското положение на нещата. Аз ще ви защита. Ще свидетелствам, че сте били подведени и измамени, че Мортън ви е подтикнал към това. Когато бъдат свалени всички обвинения от вас, ще видим какво може да се направи за отварянето на мината отново. Какво ще кажеш?

— Става. Ако — добави той — ми се отдадеш тази нощ. Съблечи се и легни по гръб.

Напълно поразена, Ранди се взря в него с невярващи очи:

— Какво?

Хоук се усмихна, макар гримасата да приличаше повече на озъбване.

— Да можеше да видиш лицето си в момента! Изглеждаш така, сякаш току-що си глътнала една от онези риби, които се опита да чистиш предишния ден. Спокойно. Просто исках да разбера колко далеч си готова да стигнеш, за да ме убедиш в благородните си намерения.

— О, ти си ужасен, Хоук О'Тул! — изрече тя, потрепервайки от отвращение. — И глупак. Това скоро ще стане очевидно за всички. Публикациите във вестниците ще ни покажат колко откровено Мортън пледира за вашата кауза. Сам ще видиш колко наивен си бил.

Ранди направи фаталната грешка да се изсмее в лицето му. Това взриви буйния му нрав. С два скока той се озова до нея и я дръпна към себе си.

— Не насилвай късмета си. Съпругът ти определено не те иска обратно. Ако питаш него, ти си изцяло моя и мога да постъпя с теб, както си пожелаея — горещият му дъх пареше на талази вдигнатото й лице. Държеше главата й в ръце, които бяха достатъчно силни, за да

строят черепа ѝ. — Най-добре се надявай и се моли Прайс да изпълни уговорката.

— Заплахите ти, Хоук О'Тул, са въздух под налягане. Нито за миг не бих повярвала, че можеш да ме убиеш.

— Така е — отвърна той спокойно, — но бих могъл да те отпратя и да задържа момчето. Ще изчезна заедно с него. И когато приключи с него, няма да можеш да го познаеш. Няма повече да бъде лигльо, вкопчил се в полата на мама. Ще бъде по-хитър от змия, боец, размирник, отхвърлен от обществото също като мен. И също като мен и той ще ви мрази за това, което сте.

— Защо ме ненавиждаш толкова? Защото не съм индианка ли? Кой е предубеденият в такъв случай?

— Не те мразя, защото си бяла. Мразя те, защото като повечето бели си затваряш очите за нас. И за свое собствено удобство нито за миг не помисляте за съществуването ни. Крайно време е да привлечем вниманието ви. Отнемането на едно русо бяло момче от русата му бяла майка и превръщането му в един от нас би свършило работа.

Душата ѝ се разкъсваше на части, но Ранди продължи да държи брадичката си вдигната високо и да го гледа предизвикателно:

— Не можеш да изчезнеш. Те ще те намерят.

— Вероятно. В крайна сметка. Но ще разполагам с достатъчно време, години може би. Това ще ми стигне, за да успея да превърна Скот в закоравял бунтар.

Заплахите за собствения ѝ живот не я впечатляваха. Но това подейства. Смелостта ѝ се стопи и Ранди сграбчи предницата на ризата му:

— Моля те, не го прави. Не можеш да ми отнемеш Скот. Той... Той е мой син. То е единственото, което имам.

Хоук плъзна длани надолу по раменете и ръцете ѝ до бедрата. Хвана я в шепи отзад и оскърбително я притисна към себе си.

— Да беше помислила за това, като си лягала с всичките приятели на мъжа си.

Ранди го удари в гърдите и яростно го отблъсна от себе си:

— Това не е вярно!

— Ха, друга версия.

— Да, точно така — версия!

— Твърдиш, че всичките слухове за твоята невярност са чиста измислица?

— Да!

Думата отекна в наелектризираната атмосфера. После се чу:

— Мамо?

ОСМА ГЛАВА

При звука на плахия гласец на Скот Ранди се извъртя на пети и го съзря, застанал на прага на колибата. Като сянка зад гърба му се извисяваше и Ърни. Индианецът с любопитство бе впил очи в Хоук. Скот обаче гледаше майка си и челцето му бе набраздено от тревога.

— Здравей, миличък — Ранди положи усилия да се усмихне, като се надяваше Скот да не е чул последните реплики от двубоя с крясъци между нея и Хоук. Пък ако беше, поне да не бе разбрал смисъла им.

Тя се отпусна на колене и протегна ръце към него. Скот изтича при нея и я прегърна здраво. Миранда отвърна на прегръдката му, като се наслаждаваше на стегнатото му телце, на студените бузки, на аромата на планински въздух, с който бяха пропити дрехите и косата му.

Много преди да е готова да го пусне, той се отскубна от прегръдките ѝ.

— Мамо, знаеш ли — рече с блестящи очи, — Ърни днес ни заведе двамата с Дони на лов.

— На лов ли? — попита тя, като отметна кичур коса, паднал над очите му. — С пушки?

— Не — отвърна той, като изглеждаше малко объркан. — Хоук каза, че все още не можем да използваме пушки, обаче сложихме примки и хванахме зайци в тях.

— Така ли? — Ранди с любов огледа внимателно лицето му. Освен поизпръхналите от вятъра и слънцето страни, той изглеждаше, както обикновено.

— Да, обаче ги пуснахме. Те бяха мънички и Ърни каза, че не бива да ги хабим.

— Предполагам, че Ърни разбира тези работи най-добре.

— Той знае всичко! — възкликна Скот и озари с усмивка новия си приятел. — Почти толкова, колкото Хоук. Ти знаеше ли, че Хоук е

нещо като принц или президент на племето? — снижи глас и добави поверително: — Наистина е важна клечка.

На Ранди не ѝ се искаше да навлиза в обсъждане на достойнствата на Хоук.

— Какво друго прави днес? Нахрани ли се добре на обяд?

— Аха, ядохме сандвичи със салам — отвърна той разсеяно, като се намръщи и се опита да се отдръпне от нея, когато тя се зае да запасва ризата в панталонките му. — Лета ни направи курабии. Бяха страхотни. По-хубави от твоите — призна със съжаление.

Очите на Ранди се насълзиха:

— Прощавам ти за забележката.

— А ти какво прави цял ден? Ърни каза, че си му трябвала на Хоук тук, в колибата.

— Да, кхъм, ами... и аз бях заета.

— Играхте ли още някоя игра с него?

— Игра?

— Нали се сещаш, като тази сутринта.

Ранди изпрати мрачен поглед към Хоук.

— Не. Не сме играли никакви игри.

Скот се наведе напред и прошепна в ухото ѝ:

— Мамо, трябва да ти кажа една тайна.

Ранди моментално бе обзета от тревога, като се опасяваше, че сега той ще ѝ разкрие, че не са се държали добре с него или че са му направили нещо ужасно.

— Разбира се, скъпи. Мисля, че Хоук няма да има нищо против, ако се отместим малко встрани — Ранди втренчено и предизвикателно изгледа Хоук, докато се местеха със Скот в далечния край на стаята. После клекна в ъгъла до момчето, така че да бъде с гръб към помещението. — Какво има, Скот? Хайде, кажи на мама.

— Не мисля, че на Хоук му допадна нашата игра.

Естеството на тайната му изобщо не подхождаше на сериозното изражение, с което я сподели. Ранди за миг се обърка. После, прикривайки нетърпението си, го попита:

— И защо смяташ така?

— Защото лицето му изглеждаше ей така през целия ден — той старателно склочи вежди в гримаса, която при други обстоятелства би я разсмяла. — Освен това чух Ърни да казва на Лета, че Хоук бил

изпаднал в едно от мрачните си настроения заради това, което сме направили — Скот положи длан върху рамото ѝ и я посъветва така, сякаш ролите им бяха разменени и сега той бе по-мъдрият от двамата: — Знам, че на теб ти беше много забавно, но не мисля, че трябва да се опитваш да играеш с него на същата игра и друг път, мамо.

— Не. Няма да го правим — не беше необходимо да се преструва на разстроена. Достатъчно мъчителна бе мисълта за това колко важни бяха станали настроенията на Хоук за сина ѝ. Той искаше да има одобрението на мъжа. Това очевидно бе от изключително значение за него.

Ранди отново притисна Скот към себе си, като положи брадичка върху главата му и го обхвана с ръце.

— Обичам те, Скот.

— Аз също те обичам, мамо — обаче още докато изричаше репликата си, мисълта му вече се бе стрелнала в друга посока. Извъртя се и се отскубна от прегръдката ѝ. — Сега трябва да вървя, щото Дони ме чака. Ще си пукаме пуканки. Той ме покани да спя у тях. Ърни каза, че ти няма да имаш нищо против, защото ще останеш тук, в колибата на Хоук.

— Така е. Но не се безпокой за нищо.

— Не се безпокоя. Напротив, мисля, че е много хубаво и ти да си имаш приятел, при когото да спиш. Вие двамата в едно легло ли ще спите — като татковците и майките по телевизията?

— Скот! Недей да говориш глупости — пламналото ѝ лице се обърна към Хоук, който я следеше с очи като граблива птица от другия край на стаята. Той без съмнение бе чул думите, които Скот изрече с тънко гласче, макар и изражението му да остана непроменено.

— Защото всъщност не сте истински мама и татко ли?

— Точно така.

— Амиии — проточи той, като наклони глава на една страна, сякаш обмисляше този сериозен проблем, — и така да беше, пак нямаше да е зле. Лека нощ, мамо. — Целуна я небрежно и като че ли по задължение по бузата, след което тичешком излезе от къщата, като подвикна през рамо: — Лека нощ, Хоук!

Ърни втренчено изглежда Хоук. Ранди не успя съвсем да определи неясното му изражение, но в него отчетливо се долавяше укор. Той

затвори вратата след себе си и ги остави сами. След моментна тишина на размисъл Хоук каза:

— Е, къде ще спиш? На пода или на леглото ми?

— На пода.

Той вдигна рамене, за да покаже колко малко го интересува изборът ѝ.

— Ела насам.

Когато тя упорито остана там, където си беше, той се намръщи, вдигна омразния кожен каиш и го занесе при нея. Ранди се смръщи от болка, когато Хоук пристегна отново китките зад гърба ѝ.

— Няма да се опитвам да избягам пак. Давам ти честната си дума.

— И защо мислиш, че бих повярвал на думата ти?

— Не бих си тръгнала без Скот.

— Но би ти доставило не по-малко удоволствие да ми прережеш гърлото, докато спя.

Хоук бръкна в джоба на полата ѝ и извади оттам ножа. А тя си беше въобразявала, че го е взела незабелязано, докато се прегръщаха със Скот. Не само това бе причината да го прегръща и притиска толкова дълго, но когато ръката ѝ бе попаднала на гладката дръжка от слонова кост, това ѝ се бе сторило като подарък от Господ. Беше се възползвала от откритата се възможност да го вземе.

Сега Хоук я лишаваше от него, както я беше лишил и от гордостта ѝ.

— Тези опити за бягство вече започват да стават досадни, госпожо Прайс. Защо не се откажеш от тях?

— Защо не вървиш по дяволите?

Тя се стрелна покрай него с цялото достойнство, което можеше да изобрази човек с вързани на гърба му ръце. Стигна до леглото и седна на мястото, където бе прекарала по-голямата част от деня, освен минутите, докато бяха вечеряли и Скот бе при нея. Без да произнесе и дума, Хоук коленичи пред нея на пода и завърза китките ѝ за крака на леглото. От един шкаф в ъгъла на стаята извади възглавница и одеяло. Пусна възглавницата на земята:

— Лягай.

Ранди искаше да се разбунтува, но бе прекалено изтощена от борбата с него, за да има сили за нова схватка. Щеше да пести силите и

разума си, защото биха могли да ѝ дотрябват по-нататък. Отпусна се на една страна и положи глава върху възглавницата. Хоук разпери одеялото и я покри с него.

— Ще се върна след малко — бяха единствените му думи, преди да излезе от колибата. Взе със себе си и газената лампа, като я остави в пълен мрак. Мина повече от час. Ранди се питаше къде бе отишъл и какво прави в момента. Обикаляше лагера? Съветваше се с другите вождове? Или правеше любов с Януарска зора?

Последната вероятност се загнезди трайно в съзнанието ѝ. Представи си ги заедно, две тела, едното — стегнато и жилаво, другото — нежно и сочно, които се движат заедно в хармоничен ритъм. Видя лицето на Хоук, напрегнато и мъжествено, докато бедрата му се удрят на тласъци в скута на жената с елегантна съвършеност.

Представи си устата му, притисната към гърдата ѝ, устните му, които се отварят и сключват около нея, езикът му, който се заиграва с настръхналото зърно, засмукването му — силно и трескаво, когато го поема в устата си.

Ранди простена на глас от копнежа, който се разля по тялото ѝ. Ненавиждаше тази своя телесна слабост, ала не можеше да я отрече. Фантазиите ѝ бяха запалили безсрамен пламък във вътрешността ѝ, пожар, който се нуждаеше от потушаване. Хоук бе мъжът, който би могъл да го направи. Той би дарил на жената, с която се люби, толкова удоволствие, колкото би получил сам. Беше го разбрала от докосванията му сутринта. Грубите му ласки бяха събудили болезнени тръпки. Бяха нагнетили първичната треска в гърдите и между бедрата ѝ.

Пред очите ѝ проблесна картината на тъмната му ръка, положена върху бедрото ѝ. Прехапа устни в опит да сподави дрезгавия стон, който се породи от желанието ѝ да усети тази длан под дрехите си, върху кожата си, завладяваща и непреклонна.

Ранди бе дотолкова погълната от фантазиите си, че се стресна, когато Хоук затвори вратата след себе си. Престори се на заспала, когато той безшумно се доближи до нея и задържа газеника точно над лицето ѝ. Можеше само да се надява червенината по страните ѝ да не е забележима и дишането ѝ да е достатъчно равномерно вече, за да го убеди, че спи дълбоко.

Очевидно така и стана, защото той не каза нищо. Остави лампата на масата и я угаси. Ранди чу тупването на ботушите, когато паднаха на пода, и шумоленето на дрехите, когато ги събличаше. Пружината на леглото изскърца под тежестта му. Тя се напрегна да долови похъркване или равномерно дишане, което би подсказало, че той вече спи, но Хоук остана буден по-дълго от нея. Както се заслушваше, Ранди потъна в сън.

По някое време през нощта тя се размърда и се събуди. Хоук тъкмо се бе навел над нея. Тя подскочи и стреснато се взря в него. Сребрилата лунна светлина, която нахлуваше през прозореца, осветяваше тялото и чертите на лицето му и отразяваше искри в невероятните му сини очи.

— Зъбите ти тракаха — промълви той с приглушен глас. После разстла нещо върху нея. Тъгълчето му докосна бузата ѝ. Овча кожа. Беше видяла множество такива из лагера. Тя се сгуши в топлия уют, който кожата моментално ѝ предостави. Хоук мълчаливо се върна в леглото си.

Дълго след това Ранди остана да лежи с отворени очи и да се визира в прозореца. Беше видяла свиването и отпускането на бицепсите му, когато бе разстлал наметката върху нея. Кожата на гърдите му бе гладка и стегната като на барабан. Зърната на гърдите му се открояваха отчетливо — малки и твърди. Талията му бе тънка, коремът — плосък. Пътека от тъмни косъмчета бе примамила погледа ѝ да се плъзне надолу.

Дъхът и спираше при всеки спомен за видяното.

Хоук О'Тул бе съвсем гол — необуздан, примитивен, прекрасен.

Двете с Лета обслужваха мъжете, насядали около масата. Сновяха между печката и плота с тежкия метален чайник в ръце, за да допълват чашите с кафе, щом мъжете ги изпразнеха. Племенният съвет се бе събрал тази сутрин в хижата на Хоук, за да обсъди понататъшната им стратегия. Това бе съвременният вариант на пушенето на лула.

Сигурно би трябвало да изпитва гняв към тях, задето я обсъждаха така, сякаш не присъстваше в стаята, но това не я подразни. От една страна, предпочиташе да е наясно с намеренията им,

отколкото да бъде в неведение. От друга, това ѝ даваше възможност да ходи свободно из помещението и да наглежда Скот през прозореца. Той играеше отвън заедно с Дони.

Ако трябваше да съди по вниманието, което ѝ отделяше Хоук, все едно че беше невидима. След предната нощ пренебрежението му бе добре дошло за нея. Когато се бе събудила по-рано същата сутрин, него вече го нямаше в стаята, но каишите бяха развързани и ръцете ѝ бяха свободни. По-късно Хоук се бе върнал в къщата, придружен от Лета и Ърни. На Ранди ѝ се стори, че той умишлено избягваше да я гледа направо, както и тя старателно избягваше да поглежда към него.

По време на обсъжданията между членовете на съвета той често споменаваше името ѝ, но я погледна само веднъж и това стана, когато тя ненадейно кихна и в стаята внезапно се възцари моментна тишина. Докато, сконфузена, се извиняваше, очите ѝ за миг се срещнаха с тези на Хоук, но и да я убиеха, не би могла да определи на кого от двамата погледът отскочи по-бързо встрани.

Целта на събирането бе да се изчака донасянето на сутрешната преса. Някой от тях бе изпратен до най-близкия град, който все пак бе на доста голямо разстояние, за да купи днешни вестници и да ги донесе в лагера. Пропътувалият разстоянието пратеник най-последно пристигна. Той с трясък затръшна вратата на пикапа си и тичешком се изкачи по пътеката към колибата, чиято врата бе задържана широко отворена от друг.

Той носеше под мишница три броя от вестника, които раздаде на насядалите около масата. Изражението му бе мрачно. Хоук прецени настроението на пратеника, преди да сведе очи към заглавната страница, и зачете статията в мълчание.

Ранди съзря снимка на двама им със Скот точно под заглавието. Имаше и фотография на Мортън с потресено изражение на лицето. Той играеше ролята си отлично. Само един изначално подъл човек би могъл да осъществи такава безочлива измама. И само егоцентричен маниак би могъл да дръзне да го направи. Тя беше нетърпелива да прочете изявленията. Цитираните реплики на Мортън навярно бяха любопитно четиво. Освен това искаше ѝ се да разбере какви стъпки бяха предприети за освобождаването им със Скот.

Мъжете, насядали около масата, започнаха да се размърдват неспокойно на столовете си. Ърни вдигна за миг лице и втренчи поглед

в Хоук, преди да продължи да чете статията. Един от мъжете изруга, ядно стана от мястото си и се изправи до прозореца. Ранди се разтревожи като забеляза, че обектът, приковал погледа му навън, беше Скот.

Тя задържа питащ поглед върху Хоук. Не намери никакво успокоение в израза на лицето му, което с всяка измината секунда ставаше все по-мрачно и по-мрачно. Мускулите на челюстта му видимо потръпнаха. Дланите му, поставени върху масата от двете страни на вестника, се свиха в юмруци. Веждите му се склочиха във формата на буквата „V“ над носа му.

— По дяволите!

Ранди буквално подскочи, когато той стовари юмрук по масата и изруга цветисто.

— Може би има още нещо на някоя от другите страници — вяло предположи Ърни.

— Аз вече проверих — отвърна мъжът, който бе донесъл вестниците. — Няма нищо повече. Само това, което прочетохте тук.

— Мръсният кучи син почти нищо не е споменал за нас.

— А когато го е направил, е окачествил отвлечането като „дивашки акт на насилие“.

— Мислех, че се предполагаше да ни съчувства, да застане на наша страна и да се бори за каузата ни пред губернатора.

Един след друг всеки от мъжете в стаята изрази на глас мнението си. Единствено Хоук остана зловец мълчалив. Накрая вдигна глава и прониза Ранди с поглед. Тя потрепна вътрешно от ужас.

— Напуснете стаята.

Просъсканите от Хоук думи бяха едва различими.

Хората си размениха напрегнати погледи, като не знаеха какво да предприемат. Мъжът, застанал до прозореца, откликна пръв. Той излезе бавно навън. Останалите го последваха, като измърморваха по нещо помежду си. Лета се спря на прага и нервно зачака Ърни, който се бе изправил до лакътя на Хоук.

— Преди да направиш каквото и да било — предупреди той по-младия мъж, — обмисли всички последствия.

— По дяволите последствията! — озъби се Хоук. — Много добре знам какво върша.

Ърни, изглежда, не споделяше това негово убеждение, но двамата с Лета все пак излязоха от къщата след другите. Без да се налага да пита, Ранди прекрасно знаеше, че Хоук не я бе включил в заповедта си. Тя остана като вкопана да стои там, където си беше.

Стаята потъна в мълчание. Някъде на заден план звучаха познати шумове — деца играеха вън, някой зачукваше пирон, лаеха кучета. Конете цвилеха и пръхтяха. Някакъв мотор се задави, после забръмча равномерно. Ала привичните звуци изглеждаха безкрайно отдалечени от тегнещата в колибата тишина. Като се изключеше пукането на огъня в печката и пресекливото ускорено дишане на Ранди, в стаята не се чуваше нито звук.

Най-сетне, когато на нея вече ѝ се струваше, че не би понесла нито миг повече нарастващото в гърдите ѝ напрежение, Хоук се раздвижи. Изправи се бавно и със стържене бутна стола си назад. Заобиколи масата и пристъпи към Ранди, без нито за миг да отмества каменния си поглед от нея.

Когато между тях останаха да ги делят само няколко крачки, той се закова на място. С напълно безизразен глас каза:

— Съблечи ризата си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ранди не отвърна, не направи нищо. Единствено рязкото свиване на зениците ѝ и инстинктивното ѝ потреперване подсказваха, че е чула думите му.

— Съблечи ризата си — повторно нареди той.

— Не — отрицанието прозвуча почти беззвучно. После, като разтърси глава, добави по-решително: — Не! Не!

— Ако не...

Острият като бръснач край на ножа му зловещо застърга кожения калъф, когато Хоук го извади със замах. Ранди отстъпи назад. С нож в дясната си ръка Хоук посегна с лявата към нея. Тя се наведе. Той я сграбчи за косата. Нави голям кичур около ръката си и я дръпна нагоре. Болката ѝ попречи да усети как ножът се плъзна и разряза ризата от яката до подгъва, но тя долови движението на въздуха по кожата си. Сведе очи и видя, че ризата зее, широко отворена. Ужасът задуши писъка, който се надигна в гърлото ѝ.

Хоук пусна косата ѝ, но тя бе прекалено втрещена, за да може да си помисли за бягство. Той хвана една от ръцете ѝ и посредством ножа направи разрез във възглавничката на палеца ѝ, преди спокойно да го прибере обратно в колана си.

Ранди се втренчи с широко отворена уста в кръвта, която започна да капе от палеца ѝ. Без да е способна да изрече и дума и напълно поразена, тя изобщо не се противопостави, когато Хоук свали ризата от раменете ѝ. Той побутна безволно отпуснатите ѝ ръце и я съблече напълно.

— Твоят инат ще ни свърши още по-добра работа. Така разрязана, ризата ще изглежда по-достоверно — той стисна палеца ѝ, докато кръвта потече свободно по дланта и китката ѝ. Притисна ризата към ръката ѝ, за да я напои обилно. — Твоята кръв — изрече. — Те ще я изследват — по пръстите му бяха останали кичури от косата ѝ. Отви ги внимателно и ги полепи по материята на ризата. — Твоята коса —

устните му се извиха цинично. — Сега вече ще знаят със сигурност, че си жертва на дивашки акт на насилие.

— Е, а не съм ли?

Той погледна надолу към голите ѝ гърди. Ранди затвори очи, като леко се поклащаше от ужас, съзнавайки, че в момента Хоук вижда как настръхват зърната на гърдите ѝ.

— Може и да си — като пристъпи към нея, той хвана кървящата ѝ ръка и я притисна отпред под кръста си. Прилепи шепата ѝ към набъбналия си член. — Натезал съм от желание, госпожо Прайс. Дали да не изцапаме ризата и с друга течност? От тези, за които няма нужда да използват микроскоп, за да ги определят?

Хоук здраво притисна ръката ѝ към тялото си. Тя изпищя остро и рязко я отдръпна встрани. Ранди бе извикала от болка, не от възмущение заради грубото му предложение или ласката, която ѝ бе наложил насила.

— Какво има? — гласът му бе напълно променен. Вече не бе сладникав и злобен. Загрижеността му бе искрена. Погледът му, искрящ и заплашителен, обходи лицето ѝ въпросително.

— Нищо — отвърна тя беззвучно. — Нищо ми няма.

Той я сграбчи за ръката.

— Недей да ме лъжеш. Какво е? — Хоук леко я разтърси и когато чертите на лицето ѝ се свиха болезнено, я пусна начаса. — Ръката ли?

На Ранди не ѝ се искаше да проявява никаква слабост, но след като той продължаваше да настоява, кимна леко.

— Изранени са от спането на пода в това положение. Бях замръзнала от студ, преди да... да ме покриеш — завърши тя тихичко, като извърна очи. — Мускулите ми са сковани.

Хоук отстъпи назад. Когато Ранди вдигна глава няколко минути по-късно, той продължаваше да я гледа втренчено. Като се обърна рязко, Хоук отиде до шкафа и извади чиста риза. Тя също беше бархетна, но много по-голяма от предишната ѝ. Ранди се почуди дали не бе негова.

Мъжът наметна ризата на раменете ѝ и като направляваше ръцете ѝ, ги пъкна в ръкавите. Маншетите висяха много под върховете на пръстите ѝ. Ранди продължаваше да стои неподвижна пред него като някое дете от приют, а той започна да навива ръкавите нагоре към

китките ѝ. Тогава и забеляза, че разрезът на палеца ѝ продължава да кърви.

Сърцето на Ранди се преобърна и едва не изскочи от гърдите ѝ, когато Хоук вдигна пръста ѝ към устните си и силно засмука края му. Очите им се срещнаха и се приковаха един в друг, докато езикът му се плъзгаше по широкия прорез, който бе направил. Тя си пое дъх на пресекулки, което за пореден път привлече вниманието му надолу към гърдите ѝ. Сега те бяха покрити от материята, но все пак бяха достъпни за погледа, защото ризата още не бе закопчана. Върховете им доловимо се очертаваха под бархета. Така бе даже по-секси, отколкото когато бе напълно съблечена.

Хоук допря върховете на пръстите си до оголената ѝ шия, където откри лекото потъмняло петно, оставено от силната му целувка преди две вечери. Потърка нежно белега. Ранди забеляза в очите му да проблясва съжаление и безпогрешно доловима гордост.

Пръстите му се плъзнаха надолу и побутнаха материята настрана, така че да открият едната ѝ гърда. Тя изглеждаше бледа, розова и крехка на фона на мъжката грубоватост на плата и неговата бронзова ръка. Той погали вътрешната ѝ извивка с кокалчетата на ръката си. Палецът му се раздвижи като перце над деликатното зърно, докато състоянието му не се промени и то вече не изглеждаше невинно, а излъчваше еротика. Очите му се стрелнаха нагоре към нейните. Погледът на Ранди бе изпълнен със смайване пред разкриването на тази нежна, ласкава страна от личността на Хоук О'Тул. А неговият бе нажежен от желание.

После, сякаш разгневен от нея или от самия себе си, той сковано отдръпна ръката си и се извърна. Дълго остана да стои насред стаята неподвижен, с изпънато тяло. Когато заговори, гласът му прозвуча дрезгаво:

— Изглежда, на съпруга ти изобщо не му пука дали ще те върнем или не.

— Казах ти, че няма да го е грижа — беше ѝ изключително трудно да говори. Коленете ѝ сякаш бяха от течна лава. Долната част на тялото ѝ бе натежала от влага и копнеж. Страните ѝ пламтяха от срам. Добави тихо: — И той не ми е съпруг.

— Но все пак е загрижен за Скот.

— Защото именно това очаква обществото от него.

— Той не казва почти нищо за нас, нито за нашата кауза на представителите от пресата — Хоук се извъртя рязко на пети и размаха ризата, зацапана с кръв, пред очите ѝ. — Ето защо ми трябваше това тук. Да му напомни за поетите задължения в споразумението ни.

— Съмнявам се, че ще свърши работа. Той може и изобщо да не признае публично, че е получил подобно нещо.

— Няма да го пращам на него. Ще го изпратя направо на губернатора Адамс, заедно с писмо, в което ще изброим подробностите по исканията ни, както и обяснения за това колко е важно откриването на мината Лоун Пума за живота в резервата.

— В тази връзка, Хоук, искрено се надявам да получите това, което искате. Наистина. Но трябва да върнете мен и Скот обратно. Изпращането на окървавени дрехи по пощата, демонстрирането на негласни заплахи за насилие е опасно и глупаво и няма да доведе до нищо добро. Ще ви донесе повече вреда, отколкото помощ.

— Не съм искал съвета ти. Не ми и трябва — очите му се плъзнаха надолу към разтворената отпред риза, където хълмовете на гърдите ѝ се съединяваха в нежна долина. — Мога да се сетя само за една област, в която би могла да си експерт — добави той презрително, — и вече зная как да го направя.

Оставяйки я кипяща от ярост, Хоук прекрачи прага на хижата и излезе навън, затръшвайки вратата зад гърба си.

— Животът му никак не е бил лек. Затова понякога изглежда толкова груб — обясни Лета със сериозен глас на Ранди. — Според мен в същността си Хоук притежава меко сърце. Той просто не желае да го показва пред никого, за да не го сметнат за проява на слабост. Приема поста си на водач на племето изключително сериозно.

Ранди не можеше да не се съгласи. Двете седяха на масата в колибата на Хоук и режеха зеленчуци за яхния. Ранди не бе виждала Хоук, откакто бе затръшна вратата зад гърба си преди няколко часа, отнасяйки изцапаната с кръв риза със себе си. Беше малко изненадана от факта, че той не се бе погрижил да я завърже, преди да излезе, но това скоро бе обяснено от появата на Лета. Тя бе донесла някои неща за изкърпване и кошница със зеленчуци със себе си, както и парче анкерпласт за разреза на палеца на Ранди.

— Значи ти ще бъдеш кучето пазач днес — бе отбелязала Ранди. Когато приветливата усмивка на Лета се бе стопила, тя бе изпитала съжаление за грубите си думи. Момичето нямаше никаква вина за това, че Ранди е заложник на напълно безсърдечен човек. Лета само се подчиняваше на заповедите на един мъж, на вожд, към което вероятно бе приучена още щом бе започнала да разбира човешката реч.

— Съжалявам, че бях толкова груба с теб, Лета. Останало е малко кафе. Искаш ли да изпиеш една чашка?

Изглеждаше напълно нелепо да се прави на вежлива домакиня, когато господарят на къщата бе разрязал ризата на гърба ѝ, бе наранил ръката ѝ с нож и бе оскърбил достойнството ѝ по най-подъл начин. Лета обаче сякаш не съзнаваше несъответствията на ситуацията и с удоволствие прие предложената чаша кафе. Тя се бе захванала с шиенето, а после и с нарязването на зеленчуците, като бърбеше непрекъснато.

Ранди бе доволна, че разговорът естествено и постепенно се бе насочил към Хоук О'Тул. Искаше ѝ се да научи колкото може повече за него, без да се налага да задава преки въпроси. Както се оказа, това изобщо не бе необходимо. Лета с радост ѝ предостави достатъчно информация.

— Не ми се е удал случай да забележа мекото му сърце — отвърна Ранди сега и потопа един обелен картоф в тенджерата със студена вода, преди да посегне към следващия.

— О, то е там. Още не е прежалил майка си и братчето си, което умря при раждането. Освен това му липсва и дядо му.

— От това, което подразбрах досега, явно единствено той е имал положително влияние в живота на Хоук.

Лета обмисли думите ѝ и накрая се съгласи, като кимна.

— Хоук и баща му бяха като куче и котка. Хоук не проронил нито сълза, когато той умрял. Прекалено съм млада, за да си го спомням, но Ърни ми каза така — тя преброи морковите, които бе изчистила и нарязала до момента, и реши да добави още един в тенджерата. — Най-големият син на Ърни е връстник на Хоук. Двамата са играли заедно футбол в колежа.

— В колежа ли?

— Аха. Двамата са дипломирани инженери. Денис се занимава с язовирни стени и мостове. Хоук се е върнал в резервата след смъртта

на дядо си. Той се е отказал от обещаваща кариера в града.

Ранди напълно забрави недообеления картоф в ръката си.

— Щом е оставил обещаваща кариера в града, явно е чувствал непреодолимо желание да се върне в резервата.

— Мисля, че е станало заради баща му и мината.

— Баща му и мината ли?

— Не съм съвсем наясно с всичко, но бащата на Хоук е бил управител на мината. Той не беше... — Лета понижи глас — ... той не беше много благонадежден. Ърни казва, че е бил пиян почти непрекъснато. Както и да е, оставил се е да го убедят да продаде мината на онези хора.

Ранди се помъчи да прикрие желанието си да научи повече подробности, но все пак навлажни устни в нервно очакване:

— Той ли е продал мината на групата инвеститори?

— Да. Чух Ърни да споменава, че племето е било измамено. Почти всички обвинявали бащата на Хоук. Накрая той съвсем се пропил и се наложило да го отведат в лудница.

— Значи Хоук е поел неговата отговорност заедно с вината му — тихо довърши историята Ранди.

Това можеше да обясни много неща за Хоук О'Тул. Той не само искаше да запази мината действаща заради препитанието на хората от племето, но и искаше да си я възвърне, за да се реабилитира в очите им. При своята диплома и ръководни качества би могъл да се занимава с минно инженерство, където си избере по света, но бе предпочел да остане в резервата не само заради позицията си на вожд, а и заради тегнещото над него чувство за вина.

— Ърни много се тревожи за Хоук — продължи Лета, без да забелязва замислената Ранди. — Според него Хоук трябва да се ожени и да има деца. Тогавя може би няма да изпада така често в мрачните си настроения. Ърни казва, че Хоук е самотен. Именно това го кара понякога да се държи грубо. Би могъл да избере, която и да е от неомъжените девойки в племето, но не го е направил.

— А избирал ли е понякога някоя за... кхъм... нали се сещаш, за...

Очите на Лета се свиха срамежливо:

— Когато му се прииска да има жена по този начин, отива до града за няколко дни.

Ранди едва успя да преглътне.

— И колко често ходи до града?

— Различно — отвърна Лета, като сви рамене. — Няколко пъти месечно.

— Разбирам.

— Понякога остава дни наред. Именно тогава се връща най-намусен. Като че ли колкото по-дълго време прекара с платена жена, толкова по-малко му харесва — тя избърса ръцете си в една хавлиена кърпа и събра обелките във вестника, който бе разгънат на масата с тази цел.

— Пък и проститутките не раждат деца.

— Той е казал на Ърни, че никога няма да има деца.

— О? И защо?

— Ърни смята, че го е страх заради случилото се с майка му. Той я е гледал как умира — по-голямата част от омразата на Ранди се изпари. Трудно бе да упрекваш някого, който бе изстрадал толкова много през живота си. — Ако Хоук не се занимае в скоро време с въпроса за децата — добави Лета с по-ведър тон, — ще му се наложи здравата да поработи, за да настигне Ърни — тя озари Ранди със срамежлива поверителна усмивка.

— Ти си бременна? — очите на Лета заискриха, щом кимна. — Каза ли вече на Ърни?

— Снощи.

— Поздравления и на двамата.

Лета се изсмя.

— Ърни вече има внуци, обаче се надува за новото бебе като пуяк.

Като сведе очи надолу към корема си, Лета с любов го поглади с ръка.

Нежното, любящо изражение разхубави невзрачните ѝ черти. Ранди се радваше за нея, но освен това изпита и остро пробождане от завист. Любовта на Лета към Ърни бе толкова непосредствена, животът им бе толкова прост и без усложнения. Естествено той бе извършил недопустимо престъпление, което би могло да го отведе и зад решетките, но по-скоро би си отхапала езика, отколкото да помрачи чистото щастие на младата жена.

Няколко минути по-късно в стаята влетяха Дони и Скот. Погълнаха набързо няколко сандвича за обяд, които Лета и Ранди им приготвиха. Ранди седна близо до Скот, като го докосваше при всяка възможност, без да го прави открито, за да не го притеснява.

— Уха, мамо, спането при Дони е голяма веселба! Ърни ни разказваше истории за духове, индиански духове — той изпи млякото си на един дъх и избърса уста с опакото на дланта си. — На теб забавно ли ти беше да спиш в къщата на Хоук?

Усмивката ѝ потрепна:

— Не беше лошо.

— Хоук каза, че ще ни води на езда веднага след обяда. Освен това каза да му направиш сандвич. Пък аз трябва да му го занеса.

На Ранди ѝ се прииска да му каже да предаде на господин О'Тул сам да си приготви проклетия сандвич, но не желаше да забърква Скот в караницата им, на което без съмнение бе разчитал и самият Хоук. След като връчи на Скот два увити сандвича, Ранди го придърпа към себе си, за да го прегърне.

— И умната. Помни, че съвсем отскоро яздиш. Недей да поемаш ненужни рискове.

— Няма. Освен това Хоук ще е с нас. Чакай, Дони! Идвам.

Той изхвърча през вратата, притича по верандата ѝ се спусна надолу по стълбите, без изобщо да я погледне повече. Щом се обърна, Ранди видя, че Лета я гледа със съчувствие.

— Не се тревожи. Хоук няма да позволи нищо лошо да се случи на момчето. Убедена съм, че е така.

Ранди се усмихна вяло.

— Няма да му направи нищо лошо, докато му се подчинявам. Което и смятам да правя отсега нататък — тя си пое дълбоко дъх. — Тъй че няма нужда да стоиш при мен. Знам, че сигурно имаш и други неща за вършене. Моля те, заеми се спокойно с тях. Няма да отиде никъде.

— Ти се опита да избягаш.

— Няма да правя повече опити.

— Трябваше да знаеш, че Хоук ще те открие.

— Май си права. Но все пак трябваше да опитам.

Неспособна да проумее упоритата решителност на Ранди, Лета поклати глава.

— Пък аз предпочитам да бъда под опеката на един мъж, вместо да съм съвсем сама.

Искрената забележка разтревожи Ранди. Защо мисълта да бъде под опеката на Хоук ненадейно ѝ се видя така примамлива? Желаше да остане сама, за да размисли. Освен това неприятната нощ, която бе прекарала, сега си казваше думата. Не можеше да възпре прозевките си и бе спряла да се мъчи да ги прикрива от учтивост. Отново прикани Лета да я остави сама. Накрая младата жена се предаде.

Щом вратата се затвори зад гърба ѝ, Ранди със залитане се насочи към леглото. Отпусна се, придърпа одеялото до брадичката си и зарови лице във възглавницата. Ако на Хоук не му допаднаше мисълта, че ще подремне в леглото му, толкова по-зле за него. Именно по негова вина не бе спала добре. Първо я беше принудил да спи на твърдия под. После я бе оставил едва ли не да умре от студ, преди да я покрие. И накрая се бе появил пред нея чисто гол.

С тази последна сладостна мисъл тя се унесе в дълбок сън.

Той бе при нея в стаята, когато отвори очи. Тя се поизправи, като потрепери от хлад, и се огледа наоколо си. Хоук седеше близо до печката, без да помръдва, отпуснат на стола с права облегалка. Обутите му в ботуши крака бяха изпънати далеч напред, а ръцете му небрежно бяха пъхнати зад токата на колана. Очите му, без да мигат, бяха приковани в нея. Ранди остана с впечатлението, че бе стоял така от доста време.

— Съжалявам — нервно изрече тя, като отметна одеялото настрана и спусна крака на пода. — Колко е часът?

— Има ли някакво значение?

— Никакво, предполагам. Нямах намерение да спя толкова дълго — Ранди погледна през прозореца и по светлината прецени, че вече бе късен следобед. Слънцето се бе скрило зад върховете на планините. Сенките зад къщата нарастваха и ставаха все по-тъмни.

— Не си ли любопитна?

Тя разтърка с длани ръцете си, опитвайки се да разпръсне усещането за студ.

— За кое?

— За ризата.

— Изпрати ли я?

— Да.

— Нямам нищо против, стига това да ме отведе по-бързо у дома — тя се изправи и приглади надолу безнадеждно измачканата пола, която и без това си беше достатъчно грозна. — Ходихте ли на езда със Скот?

— Той се справи много добре.

— А сега къде е?

— Мисля, че играят на карти в къщата на Ърни.

— Предполагам, че ще го видя на вечеря.

— Пропусна вечерята. Днес ядохме рано.

— Искаш да кажеш, че няма да мога да видя Скот повече днес? Защо не ме събуди? — попита тя гневно.

Той отмина гнева ѝ и не отговори на въпроса ѝ, вместо това зададе свой:

— Защо непрекъснато търкаш ръцете си?

— Защото ми е студено. И не се чувствам добре — за неин ужас, очите ѝ се напълниха със сълзи. — Главата ми е като замаяна. Всичко ме боли, и то по твоя вина. Бих пила един аспирин. Порязаното на ръката ми се закача за всичко, до което се докосна, и раната непрекъснато се отваря.

— Изпратих ти анкерпласт.

— Лепенката падна, докато миех проклетите ти чинии! — извика тя. — Искам да видя сина си. Искам да го целуна за лека ноц. Ти го държа далеч от мен почти през целия ден.

Хоук изпъна гръбнак и стана на крака.

— Да беше помислила за това, преди да се опиташ да избягаш.

— Докога ще ме наказваш за това?

— Докато се убедя, че си научила урока си.

Главата ѝ клюмна примирено. По бузата ѝ се търкулна сълза.

— Моля те, Хоук. Позволи ми да видя Скот. Само за пет минути.

Той подпря с пръст брадичката ѝ и я вдигна нагоре. Взря се в лицето ѝ за момент, след което рязко я пусна. Сгъна одеялото от леглото и взе още едно от една лавица.

— Ела — каза, като тръгна към вратата.

Тя го последва охотно, като пътьом избърсваше сълзите от очите си. Видя ѝ се странно, че той се насочи към пикапа, но реши, че ще

отидат с кола до къщата на Ърни, вместо да вървят пеш по стръмната пътека. Щом обаче колата зави в противоположна на селището посока, тя се обърна към него:

— Какво правиш? Накъде ме водиш?

— Скоро ще разбереш. Просто се наслаждавай на пътуването. Нощта е прекрасна.

— Искам да видя Скот.

Той не отвърна нищо, а продължи да гледа право напред с каменно изражение. Ранди нямаше да му достави това удоволствие да я види отново разплакана. Отказа да се моли. Изпъна гръб и се втренчи право пред себе си, като държеше брадичката си вдигната високо. Идеше ѝ да се напляска собственоръчно, задето бе плакала и го бе молила. А това не само че я бе унизило, но и изобщо не ѝ бе помогнало.

Те не се отдалечиха много, ала когато Хоук натисна спирачките, заобикалящият ги пейзаж бе далеч по-различен от обстановката около селището. Ранди го изгледа смаяно, когато той застопори спирачката, след като изключи двигателя.

— Къде сме? Какво търсим тук? Тук ли смяташ да погребеш тялото ми?

Без да каже и дума, Хоук слезе от пикапа и мина от нейната страна. Тя скочи на земята и го изчака да вземе одеялата от задната част на колата.

— Оттук, нагоре — каза Хоук.

Цялата нащрек, Ранди мина пред него и се заизкачва по стръмния склон. Като стигнаха върха му, тя спря, за да си поеме дъх — не само защото се бе задъхала от трудното изкачване, а и защото открилата се пред очите ѝ гледка буквално спря дъха ѝ. Сякаш целият свят се беше ширнал долу под краката им и между тях и залеза не стоеше никаква преграда.

Багрите му бяха живи — от най-пламтящото жълто до най-искрящото виолетово. С всяка секунда тъмнината се сгъстяваше, звездите изпъкваха по-ярко като цветя след пролетен дъжд. Точно над линията на хоризонта полумесецът светеше, сребрист и бял като китайски порцелан. Студеният вятър прилепи дрехите към тялото ѝ.

— Ще трябва да се промушим оттук — прошепна Хоук близо до ухото ѝ.

— Откъде? — стори ѝ се, че той сочи към гладката канара.

— Ето тук — Хоук я хвана за ръка и я поведе напред. Като се приближи и се вгледа по-старателно, Ранди забеляза пукнатина в скалата, през която едва би се промушил слаб човек. Хоук я побутна напред и тя се промъкна преди него. Той я последва. Проходът леко се разширяваше от другата страна. Щом премина навътре, Ранди се закова на място.

Само на няколко крачки пред нея се намираше малък водоем. Над него се издигаше пара като над врящ котел и покриваше земята с тънък слой мъгла, която се увиваше и стелеше около глезените ѝ. Подземните извори караха водата да бълбука.

— Добре дошла в горещата вана на Майката Природа — каза Хоук.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мисълта да се потопи в бълбукащия топъл извор бе примамлива. Вече бяха минали няколко дни, откакто не се бе къпала истински. Бе отказала да влезе в ледените води на планинския поток, тъй че от деня на отвличането насам се бе мила само с гъбата и водата за пиене в хижата.

— Искаш ли да влезеш? — попита я Хоук.

— Да! — възкликна тя въодушевено. После добави с по-овладян глас: — Ако може, разбира се.

— Нали затова те доведох тук. Може би топлата вода ще избистри главата ти и ще отнеме студа от костите ти.

Тя направи крачка към водата, преди да осъзнае, че е облечена.

— Ами дрехите ми?

— Съблечи ги.

— Не искам.

— Тогава ще се намокрят.

Той започна да разкопчава ризата си. Когато изви назад рамене, за да я съблече и я извади от панталоните си, Ранди извърна очи, съзнавайки, че той умишлено се опитва да я смути. Нямахте да му се даде току-тъй. Небрежно се наведе и събу маратонките си, после чорапите и внимателно ги постави върху гладката суха скала. Разкопча колана на полата си и я остави да падне надолу, след което я прекрачи. Възголямата риза стигаше до средата на бедрата ѝ.

Като чу проскърцването на ципа над шума от бълбукащата вода, Ранди чевръсто пристъпи напред с цялата бързина, с която ѝ позволяваше да се движи каменистата земя, и влезе в езерцето. Извика леко. Водата опари вледенените ѝ крака, но тя си наложи да продължи напред. След няколко мига привикна към температурата и бавно се потопи — отначало до кръста, после до раменете, докато накрая не потъна до шия в божественото усещане.

За да притежава същата прелест, една вана, направена от човешка ръка, щеше да има стотици двигатели и апаратчета, помисли

си младата жена. От всички страни струи вода се стрелкаха към нея, като масажираха скованите ѝ мускули, отпуснаха изтръпналите ѝ стави и стопляха ледената ѝ кожа.

— Харесва ли ти?

Тя се страхуваше да обърне глава и да го погледне, но когато все пак посмя да го направи, с облекчение откри, че той също като нея се бе потопил до врата във водата. Знаеше, че под обсипаната с мехурчета повърхност той е съвсем гол. Опитва се да не мисли за това.

— Прекрасно е. Как си открил това място?

— Дядо ми ме водеше тук, като се чувствахме схванати от целодневно ловуване. После, като поотраснах, започнах да водя тук момичета.

— Май няма нужда да питам за какво.

Той действително се усмихна.

— Водата бе начин да стопя задръжките им. След няколко минути топлина момичетата забравяха да казват „Не“.

— Много ли бяха?

— Момичетата ли? — попита той, като вдигна рамене. — Кой да ги брой? Идваха и си отиваха.

— В достатъчни количества?

Смехът му прозвуча гърлено и укорително:

— Нима за един младеж могат да съществуват достатъчно жени?

— А сега, като си по-възрастен?

Той я изгледа в упор.

— Дали жените са достатъчни?

Макар да съзнаваше, че не е прилично да продължава да човърка тази тема, Ранди все пак продължи:

— Лета ми каза за похожденията ти в града. Проститутките задоволяват ли те?

— Да. Аз също ги задоволявам — тя извърна очи.

— Ами ти? — попита той доволно. — Чувстваш ли се задоволена понякога? Колко любовника са необходими, за да потушат огъня ти?

Тя стисна зъби, за да възпре напирателната на устните ѝ гневна забележка. Вместо това каза:

— Смяташ ме за курва. Аз пък те смятам за престъпник. Всеки от нас мисли, че другият заслужава наказание. Чудесно. Нека спрем

дотук и не се обиждаме повече, става ли? Особено в този момент. Нека не се караме и не разваляме всичко. Моля те. Прекалено хубаво е. Не искам да разруша красотата на мига заради някакъв тъп спор.

Хоук извърна глава настрана. Профилът му се очерта като тъмен силует на фона на западния хоризонт, който бързо губеше битката си с нощта. Ранди се наслади за миг на мъжествените му черти.

Какво ли би изпитала към Хоук О'Тул, ако го бе срещнала в друг момент, на друго място, запита се тя. Ако не се бе омъжила за Мортън Прайс толкова млада, само и само за да избяга от тъжния дом на родителите си, може би би имала възможност да срещне мъж като Хоук — силен, всеотдаен, борещ се за идеи, а не за долари, водач без никаква лична амбиция. Би могла да се влюби безнадеждно в него.

Разтърси глава, за да избие тези нелепи мисли от съзнанието си, и каза:

— Разкажи ми за дядо си.

— Какво за него?

— Обичаше ли го?

Хоук рязко извърна глава и я изгледа подозрително. Като видя, че тя не му се подиграва, отвърна:

— Уважавах го.

Ранди го окуражи да говори и той скоро започна да ѝ разказва истории от детството и юношеството си. Дори се усмихваше на някои от любимите си спомени. Но когато завърши един наистина забавен епизод, усмивката му се превърна в смръщена гримаса.

— Колкото по-голям ставах, толкова по-добре разбирах, че има две неща, които неминуемо ще бъдат срещу мен.

— Какви неща?

— Това, че съм индианец и че баща ми е пияница. Ако хората не ги отблъскваше първото, второто определено ги прогонваше.

Ранди мислено претегли опасностите, които криеше отварянето на кутията на Пандора, но все пак реши, че няма какво да губи, а би спечелила много, ако успееше да го разбере по-добре.

— Хоук — подхвана тя колебливо, — Лета ми каза за баща ти, за това, че той е продал мината на измамниците.

— По дяволите! — Изправи се, така че водата достигаше едва до под кръста му. Капките се стекоха надолу по гладките му гърди. Някои от тях се оплетоха в косъмчетата около пъпа му. На Ранди ѝ се прииска

да се втренчи в това място, но гневните му очи приковаха погледа ѝ. — И какво още ти е надрънкала Лета?

— Лета не е виновна — припряно добави Ранди. Не желаше младата жена да пострада, задето бе споделила някои от тайните на племето. — Аз я попитах за теб.

— Защо?

Тя го изгледа объркана:

— Защо?

— Да, защо? Защо си била толкова любопитна?

— Мислех си, че ако науча повече за миналото ти, ще разбера по-добре мотивите, които те движат. И наистина ги разбирам — натърти тя. — Сега вече знам защо за теб е толкова важно да върнете собствеността си над мината. Искаш да поправиш грешката, която е допуснал баща ти — тя сложи длан на ръката му. — Хоук, никой не обвинява теб. Ти не си виновен, че...

Той се отърси от докосването ѝ и се изправи.

— Последното нещо, което очаквам, е състрадание. Всъщност, госпожо Прайс, ти си тази, която трябва да моли за моето.

Обърна се и понечи да излезе от езерото, но Ранди се пресегна и го хвана за ръката. Опря се на нея и се изправи.

— Не те съжалявам, инатливо магаре такова! Просто се опитвах да те разбера!

Хоук я сграбчи за раменете, като я задържа така, че само върховете на пръстите ѝ едва докосваха дъното на езерото.

— Ти никога не ще можеш да ме разбереш, защото кожата ти не е тъмна. Никога не са ти се присмивали ограничени тъпанари и никога не са те заливали с фалшиви състрадателни сълзи. Никога не ти се е налагало да доказваш себе си всеки ден от живота си. Твоите успехи никога не са били оценявани въпреки расовата ти принадлежност, а провалите — именно заради нея. Ти си спечелила своето място в обществото в деня, когато си се родила. А аз още се боря, за да го извоювам.

Тя отхвърли настрана вкопчените му ръце.

— Този товар не ти ли идва прекалено много? Не ти ли се иска понякога да прережеш каишите и да го изхвърлиш? Никой не е така изпълнен с предразсъдъци заради произхода ти, колкото самият ти — извика тя, бутайки с показалец гърдите му. — Никой не стоварва върху

теб провалите на баща ти, освен ти самия. Сам правиш нещата трудни за себе си, защото чувстваш, че заслужаваш наказание за стореното от него. Това е глупаво. Ненормално.

Чертите на лицето му се бяха изгладили, за да изобразят безразличие, но очите му го издаваха. Погледът му бе огнен, кипящ от ярост.

— Забравяш мястото си.

— Мястото си ли?! — изкрещя тя. — И къде според теб е моето място?

— Под мъжа — изръмжа той и я придърпа към себе си.

Сведе глава надолу и я целуна яростно. Ранди се сви под него, като опитваше да се отскубне, но силата неоспоримо бе на негова страна. Езикът му продължи да пронизва устните и, докато те не се отвориха напълно, после умело потъна във влажната топлина на устата ѝ. Хоук го използва, за да я гали, да я дразни и да стопи напълно съпротивата ѝ. Така и стана. Опитите на Ранди да се освободи се превърнаха в усилия да се приближи по-плътено към него.

Тя се включи в целувката, приемайки доброволно мощните тласъци на езика му. Обаче изобщо не бе подготвена за нежното засмукване, чрез което той притегли нейния език към устата си. Щом наелектризиращият шок попремина, тя започна да го изучава с неутолимо любопитство и изначална наслада.

Голите ѝ бедра се притиснаха към неговите. Здравите мускули на гърдите му се изпъваха като струни, когато се допирала до нейните всеки път, щом се раздвижеше, за да я обхване по-плътено с ръце. Ранди доловимо простена, когато почувства стоманеното доказателство за желанието му в основата на корема си.

Хоук я отдръпна настрана от себе си. Погледите им се срещнаха и се задържаха задълго, докато и двамата успеят да възстановят нормалното си дишане. Вятърът охлади трескавите им тела, а планинският въздух проясни главите им. Водата продължи да бълбука около глезените им. Но нищо не успя да потуши страстното им желание един към друг.

Погледът му се плъзна надолу към гърдите ѝ и Ранди чу как той рязко и отривисто си пое дъх. Зърната ѝ опъваха прилепналата мокра материя на ризата. Хоук посегна към най-горното ѝ копче. Хипнотизирана от очите му, тя му позволи да го разкопчее. После

второто. Кокалчетата на ръката му лекичко докоснаха гърдите ѝ и закачиха корема ѝ, когато се плъзнаха надолу към следващите копчета.

Накрая всички копчета бяха разкопчани и той отметна мократа материя настрана. Очите му продължително зашариха по тялото ѝ, като се вираха жадно в гладките бледи полукълба на гърдите ѝ и техните тъмни, настръхнали връхчета.

С нисък жаден стон той плъзна длани под ризата към мишниците ѝ, така че гърдите ѝ да попаднат в ямката между палеца и пръстите му. Провери чувствителността им, като погали тъмните пъпки. Те откликнаха на ласката. Припряно навеждайки глава, пое едното от тях в жарката си нетърпелива уста.

Ранди инстинктивно се изви назад. Главата ѝ се отметна. Бедрата ѝ усетиха твърдостта му. Хоук вдигна глава и изрече на пресекулки куп мръсни интимни думи, които безсрамно я възбудиха. Хвана я за ръка и я изведе от горещия извор. Двамата се отпуснаха върху едно от одеялата.

— Добави още едно престъпление към досието ми — промълви той, като събуваше бикините ѝ. Наведе се над нея, целуна корема ѝ, целуна гърдите ѝ, целуна устата ѝ отново и отново. Кадифеното връхче на члена му вече бе изпъстрено със ситни като перли капчици, когато потъна в нея. Изпъна се във вътрешността ѝ, напирайки напред, галейки, неспособен да достигне достатъчно навътре.

Ранди остана без дъх от тоталното му завладяване. Сякаш великолепното небе се разтвори над нея, когато той усили тласъците. Тя затвори очи от искрящата светлина, която обаче продължи да я окъпва с милиони отблясъци. Тялото ѝ сякаш бе нагнетено с топлината на всяка горяща над нея звезда. Затрепери. Чак тогава Хоук зарови лице в косите ѝ и се отдаде на бурната експлозия на освобождаването.

Като лежеше, сгушена между одеялата, Ранди обърна лице към гърдите му. Срамежливо ги целуна и погали с върховете на пръстите си гладката стегната кожа.

— И аз съм едно от момичетата, чиито задръжки са се стопили в езерото.

— Не — той се претърколи към нея и плъзна длан между бедрата ѝ, обхващайки в шепа хълмчето там. — Нито една от другите не бе с руси коси.

— Хоук — тя изрече името му със затаен дъх — най-многого, на което бе способна, когато палецът му безсрамно я възбуждаше. Опита се да задържи очите си отворени, за да говори. — Ти ме нарече Миранда.

Ръката му замръзна на мястото си.

— Какво?

— Когато ме... кхъм... ме нарече Миранда — той отдръпна ръката си и се отдалечи от нея. Лицето му се бе затворило, сякаш върху чертите му бе паднала непроницаема завеса. — Хоук?

— Хайде, време е да се връщаме — изправи се и ѝ подаде ръка. Тя я пое и припряно потърси бикините си. Обу ги, но Хоук като че ли не забеляза тромавите ѝ движения, вече нахлузваше своите дрехи с резки, сковани жестове. На Ранди не ѝ се искаше да облича мократа риза, но го направи. Когато се облякоха, Хоук отново я хвана за ръката и я поведе обратно през процепа в скалата. Пипнешком се спуснаха надолу по склона към колата.

Щом стигнаха до нея, Ранди отривисто го обърна с лице към себе си:

— Защо ме нарече Миранда?

— Не съм осъзнал, че го правя. Не го превръщай в голям въпрос.

— Няма. Но за теб явно е от значение. Тормози те това, че си го сторил. Защо?

За момент очите му сякаш бяха готови да се вкопчат в каквото и да е, стига да не гледа към нея. Накрая все пак се взря в лицето ѝ и отвърна:

— Исках да се различавам от останалите.

— Останалите?

— Останалите ти любовници.

Почти нищо не си казаха по обратния път до селището. Когато Хоук закова спирачки пред къщата си, Ранди вече знаеше със сигурност, че той явно съжалява за случилото се помежду им край горещия извор. Лицето му бе затворено в себе си, устните — изтънели и свити в гримаса, която тя прие като неодобрение на безсрамното ѝ поведение. Не желаше да го вижда, затова и трескаво избягваше да го поглежда.

Хоук пръв слезе от пикапа и мина от нейната страна, за да ѝ отвори вратата. Тя скочи на земята, но не направи нито крачка повече,

защото Хоук бе застанал, без да помръдва, на пътя ѝ. Ранди държеше очите си упорито приковани в земята.

Той повдигна брадичката ѝ с пръсти.

— Аз не използвах презерватив.

— А аз дори не си помислих за това.

След минута на размисъл той добави:

— Няма за какво да се тревожиш. Никога преди не съм го правил без презерватив.

Всичко в душата ѝ застина. Затаи дъх. Думите му неминуемо подсказваха, че тя беше нещо по-специално, поне по-различно. Не беше кой знае какво, но все пак бе нещо. Щяха да са ѝ необходими и най-нищожните оправдания и обяснения на случилото се, когато се връщаше към него.

— Ти също няма за какво да се тревожиш, Хоук.

— Взимала си предпазни мерки, когато си била с другите си любовници?

Ранди тръсна глава и се помъчи да преглътне големите солени сълзи. Навлажни устни с език и отвърна с приглушен глас:

— Не е имало други любовници. Нито един. Само съпругът ми. И сега ти. Кълна се.

Очите му никога досега не бяха светили така ярко. Сякаш за да закрие блясъка им, той ги присви и я погледна подозрително. След малко отстъпи назад и я хвана за лакътя.

— Ела.

— Къде отиваме? — той я бе повел в посока, противоположна на неговата къща.

— Мислех, че искаш да целунеш Скот за лека нощ.

Тя се запрепъва до него, като не сваляше очи от лицето му, вместо да гледа неравната пътека, опитвайки се да проумее този загадъчен мъж.

Загадката Хоук О'Тул остана неразрешена и на другия ден.

След като бяха постояли при Скот около половин час предната вечер, бяха се върнали сами в хижата на Хоук. Тя бе егоистично доволна, че Скот ще остане при Лета и Ърни. Той бе щастлив, че живее у тях, а Ранди тръпнещо предвкушаваше предстоящата нощ насаме с Хоук.

Ала той не я бе любил отново, както си бе представяла, дори се бе надявала, че ще направи. Спаха заедно на неговото легло. Хоук я бе съблякъл бавно и спокойно, като бе проявил известно нетърпение само когато бе събличал собствените си дрехи. После я бе придърпал със себе си под завивките и се бе загледал в разпилените по възглавницата ѝ коси. Ръцете му се бяха плъзгали по тялото ѝ с чувствителността към формите, присъща на скулптор. Но дори не я бе целунал.

Веднъж, през нощта, тя се бе събудила, усещайки как обвитите му около тялото ѝ ръце стегнаха прегръдката си и краката му неспокойно се потъркаха в нейните. Името ѝ бе изречено едва доловимо, а устните му нежно бяха докоснали шията ѝ. Беше почувствала възбудата му. Но той не бе продължил милувката, просто бе обхванал с шепа едната ѝ гърда и я бе притиснал по-плътено до себе си. В крайна сметка бе заспал и след известно време, необходимо ѝ, за да успокои разтуптяното си сърце, Ранди също се бе унесла в сън.

Когато се събуди, него вече го нямаше в стаята. Тя стана и се облече, стъкна огъня, оправи леглото и приготви кафе. Присмя се мислено на себе си, че се държи по такъв абсурден начин. Всеки път, щом случайно видеше отражението си в някоя бляскава повърхност, се изненадваше от пламъка, който гореше в очите ѝ, и от неслизащата от устните ѝ усмивка.

Освен това усещаше в долната част на корема си постоянна, упойваща болка. Гърдите ѝ бяха натежали и тръпнещи. Зърната им — чувствителни към всяко докосване. Хоук не бе утолил глада ѝ, напротив — беше го предизвикал.

При звука от отваряща се врата тя рязко се извъртя, затаила дъх. Хоук спря на прага. Погледите им се задържаха, приковани един в друг, доста време, преди той да пристъпи в стаята. Останалите вождове прекрачиха прага след него. Сякаш не забелязаха напрегнатата атмосфера. Само Ърни внимателно изгледа и Хоук, и нея.

— Налей на всички кафе — дрезгаво нареди Хоук. Гръбнакът на Ранди се скова. — Ако обичаш — добави той по-меко.

Тя се подчини, което не беше обезателно вследствие на вежливата добавка към командата, а по-скоро защото те бяха донесли нов вестник със себе си. Беше любопитна да разбере каква е била реакцията на губернатора след получаването на окървавената риза и придружаващото я писмо.

— Най-сетне приковахме вниманието му — започна Хоук, след като бе прочел докрай статията във вестника относно развитието на делото. — Той обещава да провери обстоятелствата около затварянето на мината. Освен това е решил да действа през главата на Прайс и лично е влязъл във връзка с ФБР. Желаете да бъде запознат с всеки аспект от отвличането на Ранди и Скот. От друга страна, предупреждава, че ако Ранди е била наранена по някакъв начин, ще използва цялата си власт, за да бъдем наказани най-сурово според закона.

Вдигна лице и погледна към Ранди. Тя почувства как кръвта нахлу в страните ѝ и сведе очи. Чудеше се дали той е осъзнал, че я бе нарекъл с малкото ѝ име.

— И какво ще правим оттук насетне? — попита един от членовете на съвета.

Хоук отпи от чашата с кафе, която Ранди му беше дала.

— Не съм сигурен. Нека помисля. Ще направим още една среща преди вечеря днес и тогава ще обсъдим по-нататъшните си планове. Междувременно продължавайте да се наслаждавате на неочакваната си почивка — погледът му обходи кръга от лица. — Надявам се скоро всички да се върнем към обичайните си задължения.

След като мъжете си тръгнаха, дойде Лета със Скот и Дони. Момчетата се сборичкаха на пода, докато Ърни и Хоук обсъждаха новооткрилите се възможности. Ранди изгаряше от любопитство да разбере какво си говореха, но те умишлено разменяха мисли в полушепот. Изглежда, Хоук се опитваше да убеди Ърни в някаква своя идея, но той упорито я отхвърляше. Двамата мъже очевидно нямаше да се допитат до нейното мнение, затова Ранди се зае да помага на Лета в приготвянето на закуската. Ядоха всички заедно, насядали около масата в хижата на Хоук.

Разговаряха кротко и спокойно. Ако някой надникнеше в този момент в стаята, едва ли би могъл да предположи, че двамата със Скот са заложници, помисли си Ранди. Скот помоли Хоук да му помогне да поправи прашката си. Заедно с помощта изслуша и лекция за безопасно боравене с нея.

— Нали още не трябва да се прибираме вкъщи, мамо? — въпросът на Скот я свари напълно неподготвена. Тя нямаше готов отговор.

— Тъъ... не знам. Защо?

— Надявам се да останем по-дълго. Тук ми харесва — след това изявление Скот хукна навън да настигне Дони. Възрастните бяха оставени да се справят, както могат, с неловкото мълчание. Лета първа го наруши. Подпря се на рамото на Ърни и с мъка се изправи.

— Не се чувствам добре — Ърни скочи по-бързо, отколкото Ранди го бе виждала да се движи някога. Припряно я изведе навън.

— Какво беше това, по дяволите? — поиска да знае Хоук, щом Ранди затвори вратата след тях.

— Лета е бременна.

Хоук се втренчи в нея за момент, после впи очи във вратата, сякаш погледът му можеше да проникне през нея и да види Ърни с младата му жена да се отдалечават по пътеката. Изруга приглушено, прокара пръсти през косата си, сложи лакти на масата и опря глава на ръцете си.

Ранди тихо се приближи до него:

— Не се ли радваш за тях?

— Радвам се.

— Съвсем не изглеждаш щастлив.

Главата му рязко се вдигна.

— Ако бъде осъден за отвличането, Ърни ще влезе в затвора.

Ранди се отпусна на стола от другата страна на масата.

— Е, добре дошъл в света на трезвомислещите хора, господин О'Тул. Нали именно това повтарям и аз вече дни наред. Вие всички ще идете в затвора.

Той поклати глава в знак на отрицание.

— Аз бях този, който склучи сделка с Прайс. Казах на останалите, че ако се провалим, сам ще поема отговорността. Накарах ги да дадат кръвна клетва, че ако ме арестуват, те всички ще се пръснат и ще минат в нелегалност.

Ранди си помисли, че Хоук пак прекалява, но не можеше да не се възхити на саможертвата му.

— Жестът ти е много благороден и все пак единственото, което ще им остане в такъв случай, е да изживеят остатъка от дните си като бегълци.

— Това е по-добре, отколкото да си затворник.

— Въпросът е спорен. Ами Ърни? Той не положи ли клетва?

— Положи, но вече ми каза, че ако аз ида в затвора, и той ще се предаде.

— Предполагам, че Лета не знае за решението му.

— Мисля, че не.

Хоук се изправи и закрачи напред-назад из стаята. Ранди разчисти от масата съдовете и ги изми в легена с вода, която бе стоплила на печката. Беше толкова погълната от мисълта за Хоук, че изобщо не забелязваше липсата на елементарни удобства.

Като привърши и се обърна към стаята, забеляза, че Хоук отваря малка метална касетка с миниатюрен златен ключ.

— Какво е това?

— Документите на мината. Взех ги със себе си.

Ранди се втренчи в разбърканата купчина хартии, която той изсипа на масата.

— И това наричаш документи?

— Аз съм инженер. Знам къде има сребро и как да го добиваме безопасно и изгодно. Освен това се занимавам... занимавах с маркетинга. Обаче не съм счетоводител.

— Би могъл да наемеш някого.

— Така и не успях да стигна дотам — той се отпусна на един стол. — Помислих си, че може да има нещо, което съм пропуснал, нещо, което да използвам като лостов механизъм.

Ранди отново зае мястото точно срещу него. След като той изчиташе и отхвърляше документите един по един, тя ги придърпваше към себе си и ги преглеждаше подробно. Започна да ги подрежда на купчини, отделяйки квитанциите за платени данъци от разписките за заплатите, от документите за осъществени продажби и от скиците на парцела.

Като изруга цветисто, Хоук хвърли настрана копието от договора, според който собствеността върху мината Лоун Пума преминава в ръцете на инвеститорите. Ранди го прочете. Беше съвсем стандартен, поне доколкото можеше да прецени на пръв поглед. Сумата, получена от индианците при продажбата, изглеждаше внушителна, но само ако човек не преценеше времето, за което трябваше да бъде изплатена, и потенциала на мината, който щеше да бъде похабен.

После, като го прегледа по-внимателно, в съзнанието ѝ се наби една точно определена клауза. Сърцето ѝ подскочи въодушевено, но Ранди за пореден път прочете съсредоточено точката, за да бъде сигурна, че не си прави прибързани заключения.

— Хоук, какво е това? — попита го тя, като вдигна една от земемерските скици на терена.

— Скица на района. Земемерите ги правят, за да определят...

— Това го знам — прекъсна го тя раздражена. — Работя във фирма за недвижими имоти.

Тази информация го свари напълно неподготвен.

— Така ли? Ти работиш?

— Естествено, че работя. От какво мислиш, че живеем двамата със Скот?

— Мислех, че Прайс...

— Не — отвърна тя, решително тръсвайки глава. — Не съм искала никакви пари от него. Той дори не плаща издръжка за детето. Не исках да съм му задължена по никакъв начин. Както и да е — добави и разгърна скицата на масата между двамата — какво е това? Този участък земя, ето тук — Ранди обходи с пръст пунктираната линия, която очертаваше парцела, който имаше предвид.

Устните на Хоук се извиха с горчивина:

— Навремето беше пасбище, където пасяха говедата.

— Говедата?

— Племето притежаваше няколкостотин глави добитък. Отглеждахме ги за говеждо месо.

— Навремето?

— Без пасбище няма и говеда. Изгубихме го заедно с продажбата на мината.

За негова изненада, Ранди се усмихна.

— Искаш да кажеш, че новите собственици са завладели и този участък заедно с мината?

— Сега около него има опъната бодлива тел. И през няколко метра са поставени надписи срещу нарушители на територията. Предполагам, че това означава, че са завладели и тази територия.

— В такъв случай това е незаконно.

Веждите му се сключиха.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж, пасбището... от няколко квадратни мили е, нали? — тя получи утвърдително кимване. — Тази земя е означена на скицата, но в договора няма и намек за нея.

— Сигурна ли си? — той не можа да прикрие вълнението в гласа си.

— Хоук, по цял ден изучавам скици на терени като този, като проверявам всяка подробност, преди имотът да смени собственика си. Много добре знам за какво говоря. Тези инвеститори са не само измамници, а тъпи измамници. Купували са слепешката, набързо, явно за да получат средство за укриване на данъци в края на годината — пресегна се и стисна ръката му. — Племето още притежава тези земи за пасбище, Хоук. И ако представите тези документи на губернатора, убедена съм, че той ще назначи комисия за разследване на всички обстоятелства около продажбата. Мортън е напълно ненужен посредник. Това тук — добави тя, като тупна с ръка по договора и скицата на имота пред себе си — ще свърши по-добра работа, отколкото каквото и да било негово застъпничество.

Хоук се бе втренчил в документите.

— Никога не съм преглеждал в най-малки подробности този договор. По дяволите! Прекалено много ме беше яд. Всеки път, щом се сетех за него, ми се повдигаше. Даже не можех и насила да се накарам да го погледна.

— Не се самообвинявай за минали неща. Просто се възползвай от новата възможност. По-добре късно, отколкото никога — Ранди го загледа как събра различните документи накуп и пак заедно ги напъха в касетката, унищожавайки опита ѝ за подредба. — Има какво още да се желае за счетоводния ти архив все пак.

Той я изгледа с крива усмивка. Затвори кутията и я пъхна под мишница, след което заобиколи масата. Застана точно над Ранди, хвана част от косата ѝ и дръпна главата ѝ назад:

— Кажи ми за любовниците.

Нейният поглед не трепна.

— Казах ти още снощи. Такива никога не е имало. Не са съществували.

— А защо не отрече нападките?

— Защо да ги отричам? Те не бяха верни. Не желаех да се унижавам. Мортън беше този, който имаше любовници. Изневеряваше

ми почти от самото начало на нашия брак. След като спечели мястото си в Конгреса, явно реши, че жените му се полагат по право, един вид премия, която е длъжен да вземе. Парадираше с любовните си завоевания под носа ми, защото знаеше, че искам да запазя семейството ни в името на Скот. Щом чашата на търпението ми преля и не можех да понасям повече похожденията му, поисках развод. Той ме заплаши, че ще подаде иск за еднолично попечителство над Скот, ако изтъкна като причина за развода изневерите му. Това нямаше да се отрази добре на положението му в обществото.

— Той никога не би успял да получи попечителство над момчето.

— Може би. Обаче аз не исках да забърквам Скот в долнопробен процес с широка публичност и Мортън прекрасно го знаеше. Освен това не бях напълно сигурна, че ще го спечеля. Той имаше достатъчно високопоставени приятели, готови под клетва да заявят, че съм спала с тях, че съм ги съблазнила.

— Какви приятели?

— Мъже, които дължаха на Мортън политически услуги.

— А когато аз те обвиних, че си била невярна съпруга, защо не го отрече? Защо ме остави да те тормозя?

— Когато Мортън започна да пуска слухове за многобройните ми връзки, собствената ми майка само изцъка с език и ме укори, че не съм била по-дискретна. Дори и пред нея не пожелах да го отрека. Щом тя бе готова да повярва на такива лъжи за мен, аз пък бях готова да я оставя в заблуждение. Щом очевидно имаше толкова ниско мнение за дъщеря си, беше ми все едно какво ще си мисли за мен.

— Защо тогава каза на мен?

Неизреченият отговор остана да виси помежду им. Мнението на Хоук за нея я интересуваше.

Пръстите му продължаваха да държат здраво косата ѝ. Извитата ѝ шия би трябвало да почувства напрежението, но това не стана. Чувстваше единствено пламъка в погледа на Хоук, който обгаряше лицето ѝ. Ръката му леко и без умисъл упражни натиск върху тила ѝ и лицето ѝ се приближи към скута му. Ранди инстинктивно вдигна ръка и допря длан високо на бедрото му. От устните му неволно се изтръгна стон. Поемайки си дъх на пресекулки, ѝ каза:

— Ако продължаваш да ме гледаш по този начин, ще се наложи да...

Почукването на вратата ги раздели. Ранди припряно отдръпна ръката си. Хоук пусна косите ѝ и направи крачка назад.

— Влез.

Гласът му бе дрезгав, а очите останаха приковани в нейните. Ърни прекрачи прага и прецени положението от пръв поглед. Въздухът искреше, наелектризиран от страсти.

— Мога да се отбия и по-късно — каза той, отстъпвайки назад.

— Не — отвърна Хоук, — тъкмо щях да идвам да те търся. Имаме да обсъждаме много неща.

Дори не заключи вратата след себе си, когато излезе.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Настроението около огъня същата вечер бе почти празнично. Племенният съвет имаше план, който щеше да им върне мината. Хората не знаеха какъв точно е планът, нито ги интересуваше. Просто вярваха, че съветът ще ги защити. Всички вождове и особено Хоук бяха обграждани с допълнително внимание и почести.

Джони се приближи до одеялото им, когато двамата с Ранди се хранеха. От деня на несполучливото ѝ бягство го бе виждала, старателно зает със задълженията си, сякаш се опитваше да компенсира заради миналата си небрежност. Сега той протегна напред ръце с дланите надолу. Те вече не трепереха.

— Не съм пил нито капка от три дни — каза Джони.

Хоук не се усмихна, но младежът и не очакваше.

— Ти свърши чудесна работа по поддръжката на камионите и си възвърна доверието ми. Като се върнем в мината, ще е необходим технически преглед и на оборудването там. Ще те назнача за механик на гаража, ако посещаваш техникума в града. Племето ще плати издръжката ти. Какво ще кажеш?

— Да, искам да го направя.

Хоук го изгледа преценяващо.

— Ще се погрижа това да стане веднага.

Очите на Джони засияха, но той не добави нищо повече, преди да си тръгне. Вече не се шляеше съвсем сам, а общуваше и с другите. Ранди го видя да се приближава към една от младите жени и да подхваща разговор.

— Според мен разбитото сърце и накърненото его вървят към оздравяване.

Хоук разсеяно се съгласи с нея, но вниманието му вече бе привлечено от двойката, която се приближаваше към тях, ръка за ръка. Хубавият младеж стоеше гордо изправен, но девойката държеше очите си свенливо приковани в земята под краката си.

— Добре дошъл в племето, Аарон — промълви Хоук.

— Тук съм само за два дни. Записах се за следващия курс, но всъщност имам часове чак в понеделник.

— Парите стигнаха ли ти за таксите?

Младежът кимна. Погледна към момичето и за първи път показва признаци на нервност. Навлажни устните си, преди да заговори:

— Бих искал да получа разрешението ти да се оженя за Януарска зора.

Очите на Хоук се отместиха към нея. Тя го погледна за миг, после пак ги сведе надолу.

— Ами учението?

— Дипломирам се през май — напомни му Аарон. — Бихме искали да се оженим следващия юни. А есента ще запишем и Януарска зора в колежа, за да се изучи.

— Това ще трябва да го внесете за обсъждане в съвета.

— Искях да го направя още днес следобед, но не го сторих, защото знаех, че има много по-належащи неща за обсъждане — той погледна към Ранди. — Лично се допитах до всички останали вождове. Те са съгласни.

— А семейството на Януарска зора даде ли съгласието си?

— Да.

— А тя самата?

Младият мъж леко я побутна напред. Тя отвърна с мек момичешки глас:

— Искам да се омъжа за Аарон Търнбау.

— В такъв случай имате разрешението ми — заключи Хоук. — Но не и преди да си се дипломираш, Аарон — добави припряно.

Двамата му благодариха с подobaваща почест, след което се обърнаха и забързаха настрани. Преди тъмнината да ги погълне напълно, Ранди забеляза как младата невеста обгърна шията на любимия си и притисна тялото си към неговото.

— Съмнявам се, че ще изчакат до юни.

— Пък аз се съмнявам, че ще изчакат и до сутринта. Поне ако зависи от Януарска зора — отбеляза сухо Ранди.

Хоук бързо извърна глава към нея. Суровото му лице се опита да прикрие усмивката, която предизвика чисто женската ѝ забележка.

— Само се надявам да не забременее и да ме принудят да изтегля датата на сватбата с няколко месеца напред. Вложили сме доста

средства в образованието на Аарон в колежа. Досега той напълно оправда нашите надежди. Опасявах се да не срещне някое бяло момиче в колежа и...

— Какво? — попита Ранди, когато той така и не завърши рязко прекъснатото изречение.

— Нищо.

— И какво? — настоя тя.

— И да пожелае да се ожени за нея.

— Чак толкова ужасно ли би било? — сърцето ѝ се бе свило болезнено. Не желаше да чува отговора му, но знаеше, че трябва.

— На нас ни са необходими силни, интелигентни мъже като Аарон. Ако си беше взел бяла жена, по всяка вероятност щеше да напусне племето.

— И никога не би бил добре дошъл отново в племето — добави тихо тя това, което той бе пропуснал.

— Той би могъл и да живее в резервата, но нямаше да може да заеме положението си в съвета. Много е трудно, ако не и невъзможно, човек да съчетае двете култури. Щом направиш веднъж своя избор, той е за цял живот.

Хоук извърна глава. Ранди се загледа в профила му, който се очертаваше на фона на отблясъците на огъня. Бе суров, но честен водач. Възхищаваше се на чувството му за справедливост. Преценките му бяха разумни и трезви. Одобрението му бе нещо рядко и затова ценено изключително високо. Приемаше присърце проблемите на всеки един от членовете на племето. Беше щастлива, че е срещнала единствения мъж в живота ѝ, който не се стреми непрекъснато да бъде номер едно. Преди да се запознае с Хоук О'Тул, не бе вярвала, че съществува такъв.

Докато го наблюдаваше обаче, ѝ хрумна една мисъл. Хоук беше самотен. Дори когато седеше сред хора, които очевидно го обожаваха, той сякаш бе много далеч.

Изглеждаше съвсем изолиран, че чак сърцето я болеше, като го усещаше. В дълбините на сините му очи се таеше тъга. Той я прикриваше старателно, но всеки проникателен човек би могъл да я забележи, ако се вгледаше в него в момент, когато бдителността му бе приспана. Заради нещастното си детство и чувството за вина, което бе

понесъл на плещите си, Хоук страдаше мълчаливо и страдаше в самота.

Преди да успее да разгадае емоциите, които се бяха надигнали в душата ѝ, Скот изникна до тях и седна на одеялото.

— Привет, мамо — беше необичайно кротък и се сгуши в нея, като сложи глава на гърдите ѝ.

— Здравей, миличък. Къде беше? Доста време ми се губи от погледа. Какво прави?

— Нищо.

Ранди погледна въпросително към Хоук, но той само сви рамене, показвайки, че не знае какво бе предизвикало меланхоличното настроение на Скот.

— Нещо не е наред ли?

— Не, няма нищо.

— Сигурен ли си?

— Дааа, само дето...

— Само дето?

Той се поизправи:

— Само дето Дони ще си има братче или сестриче.

— Знам. Мисля, че това е чудесно. А ти?

— Аха, обаче той разправя на всички — момчето направи широк кръг с ръка, сякаш искаше да обхване целия свят. — Каза ми, че аз няма да имам скоро. Не може ли и ние да си имаме, мамо? Моля те!

Молбата му за миг я накара да зяпне, след което Ранди се позасмя и му даде вечния уклончив родителски отговор:

— Ще видим.

— Така ми каза и когато те помолих да си вземем малко зайче вкъщи и изобщо не си взехме зайче. Обещавам, че ще ти помагам да се грижим за бебето. Моля те.

— Скот.

Молбите на момчето светкавично секнаха, когато Хоук изрече името му.

— Сър?

— Къде е ножът ти? — Скот го извади от колана си. Хоук го взе и се взря в него на отворената си длан. — Не си го губил повече, нали? — очевидно, когато му го бе върнал, Хоук не му бе казал, че майка му го е взела от него, докато са се прегръщали.

— Не, сър.

— Хъм. Мисля, че заслужаваш награда, защото така добре си се грижил за ножа си. Една кания.

— Аз вече си имам кания, Хоук.

— Но не като тази — от джоба на ризата си Хоук извади фино изработена кожена кания. Плъзна острието на ножа в нея и я подаде на Скот, който я пое така, сякаш поемаше светиня в ръцете си.

— Уха, Хоук! Страхотна е. Откъде я имаш?

— От дядо си. Той я направи за мен, когато бях горе-долу на твоята възраст. Сега искам да я подаря на теб.

За да ти напомня за мен. Не каза това, но Ранди чу думите в главата си, изречени с гласа на Хоук. Приличаше на прощален подарък. Мисълта предизвика болезнени спазми в сърцето ѝ, което бе напълно необяснимо. Нима не се бе опитвала да избяга само преди няколко дни? А сега перспективата за тръгване и мисълта, че може би никога повече няма да види Хоук О'Тул ѝ се струваха ужасни. Какво беше довело до този обрат?

Преди да има достатъчно време да задълбае в тези мисли, към тях се приближиха Лета с Ърни и Дони, който бе толкова впечатлен от канията, че престана да се хвали за бъдещото си братче.

— Искате ли Скот да остане при нас и тази нощ? — попита Ърни, като местеше очи последователно от Хоук към Ранди.

— При теб има повече място, отколкото при мен — отбеляза Хоук. — От такива съображения така ще е най-добре.

— Двамата с майка му биха могли да се върнат в хижата, определена за тях, в която бяха преди.

Предложението на Ърни не срещна одобрение от страна на Хоук.

— Там не е пален огън от няколко дни. Прекалено студено ще е.

— Скот изобщо не ни пречи — каза Лета, без да забелязва тегнещото напрежение. Тя поведе двете момчета настрана, а Ърни, който сякаш имаше какво да добави, но размисли, ги последва след миг.

— Не мисля, че Ърни ме харесва — каза Ранди, когато те се отдалечиха достатъчно.

С плавно движение и без да използва ръцете си, Хоук се изправи и помогна на Ранди да стане. Рамо до рамо тръгнаха през селището към хижата на Хоук.

— Ърни не харесва белите жени.

— Вече го схванах.

— Според него те са прекалено агресивни и умни и не е здравословно да си с тях.

— Просто не сме чак толкова смирени.

— Да, добре казано с една дума.

— А ти как мислиш?

— Мисля, че Ърни е изгубена кауза, що се отнася до феминистките движения.

— Имах предвид какво мислиш за белите жени?

— Да имаш наум някоя по-специално? — в този момент вече бяха стигнали до колибата. Хоук плътно затвори вратата зад гърба си тъкмо когато задаваше въпроса.

Ранди се обърна с лице към него.

— Какво мислиш за мен?

Той пристъпи напред и се спря, когато помежду им останаха само няколко сантиметра.

— Още не съм си създал цялостно мнение по въпроса.

— А от първи впечатления? — попита тя кокетно.

— Искан да те имам в леглото си.

Ранди рязко си пое дъх:

— Ооо...

Единствената светлина в стаята идваше от запалената печка. Причудливи сенки танцуваха по стените от неодялани стволоче, по пода и по двете фигури, които бяха впили очи една в друга.

Те дълго останаха така, без да помръдват. После, движейки се мъчително бавно, Хоук вплете пръсти в косата ѝ и ги прокара през нея. Вдигна я от шията ѝ и я задържа, накуп отстрани, като се взираше в пламъците на огъня през златистите дипли.

— Косата ти е красива, особено на светлината на огъня.

На Ранди ѝ бе трудно да говори в момента, но все пак успя дрезгаво да му благодари.

Хоук обхвана лицето ѝ в шепи и погали с палци клепките ѝ.

— Очите ти са с цвета на първите пролетни листа.

Той плъзна ръце по шията ѝ и ги склучи за момент около нея, преди да продължи надолу към гърдите ѝ. Тази сутрин ѝ бяха дали нова риза. Тя с нищо не бе по-привлекателна от предишната. На Хоук

това като че ли изобщо не му правеше впечатление. Него сякаш го вълнуваха повече формите, които я изпълваха. Начинът, по който я гледаше, я накара да се почувства по-красива от всякога.

Дланите му се плъзнаха над меките полукълба на гърдите ѝ.

— Съблечи я — изрече той, като отпусна ръце.

Ранди сведе глава само за миг, за да открие първото копче. После, без да сваля очи от него, започна да ги разкопчава едно по едно и накрая съблече ризата. Пусна я на пода. Видя как Хоук преглътна, видя как ръцете му се протегнаха към нея, но когато я докосна, очите ѝ вече бяха затворени.

— Красиви гърди — леко ги притисна. — Красиви, чувствителни зърна — Хоук си пое дълбоко и пресекливо дъх, когато зърната ѝ се втвърдиха под ласката на пръстите му. Наведе глава и погали едното с върха на езика си. Стомахът на Ранди се сви и тя простена приглушено. Той продължи любовната игра, обхождайки твърдите пъпки с гъвкавия си език, докато не ги възбуди докрай.

Очевидно това бе и намерението му. Той бързо разкопча ризата си, свали я от раменете си, изгарящ от трескаво нетърпение. Сложи силните си тъмни ръце отзад на кръста ѝ и я притегли към себе си. Зърната ѝ оставиха влажни отпечатъци по гърдите му. Хоук простена от удоволствие при гледката и наведе глава, за да я целуне. Целувката не беше силна и агресивна, а дълбока, завладяваща, сякаш той искаше да достигне до дъното на душата ѝ с търсещия си език.

Продължиха да се притискат един в друг, да докосват носове, страни, брадички и устни. Ранди скоро проумя защо той не я прегръща. Разкопчаваше джинсите си. След като успя да се справи, отстъпи крачка назад.

Взряха се един в друг, като дишаха на пресекулки. Накрая очите на Ранди се плъзнаха надолу към гърдите му. Те бяха изумително гладки. Тя прокара пръст по линията на гръдния мускул, после надолу към диафрагмата в широкия улей, по набраздения му стегнат корем, под тесния му кръст към лентата от тъмни лъскави косъмчета. Проследи я до падината на пъпа му. Там се задържа, като се чудеше какво ли очаква той от нея.

Не ѝ се наложи да чака дълго, за да разбере. Хоук взе ръката ѝ в своята и я плъзна към разтворения колан на джинсите си. Обаче

предостави решението на нея, като пусна ръката ѝ и остави нейната длан долепена до тялото му.

Ранди затвори очи и продължи надолу. Извърна глава настрана и допря буза до гърдите му. Чак тогава потопа ръка в гъстата плетеница от косми. Когато го докосна, той потрепери. Като го пое в ръката си и го вдигна нагоре и навън, той със стон изрече името ѝ и плътно я обгърна с ръце:

— Миранда.

Тя вдигна лице, за да приеме бурната му целувка. Хоук нави полата ѝ, смъкна бикините ѝ и притисна бедрата ѝ към своите. Те се докоснаха, допирът бе повече, отколкото можеха да понесат.

Хоук пристъпи към леглото. Седна, като се облегна на стената отзад, и я придърпа над скута си. Подкрепяйки с длани бедрата ѝ, я придърпа към устата си и я целуна. После я вдигна, целуна корема ѝ, гладките ѝ бедра и триъгълника от по-тъмни косми между тях. Потъна по-надолу, като продължаваше да целува, разделя и изучава копринените къдрици на женствеността ѝ с езика си.

Ранди почти мигновено достигна тръпнещ, спиращ дъха връх. Преди да успее да се съвземе напълно, той я отместил надолу и я прониза с нажежената си твърдост. Устните им се сляха в трескава и жадна целувка. Ръцете му упражняваха лек натиск върху таза ѝ и направляваха движенията ѝ.

Желаейки отчаяно да му достави удоволствие, тя отхвърли всички и всякакви задръжки и му дари повече, отколкото бе поискал от нея. Телата им бяха покрити с лъскава пот, сгорещени от възбуда, когато се отдадоха на страстта, която заплашваше да ги погълне.

Напълно утолени, като едва имаха сили да се движат, те се разделиха само за миг, колкото да съблекат останалите си дрехи. После Хоук притисна голото ѝ тяло към своето и покри двамата с одеяло.

— Ърни не би го одобрил — прошепна Ранди, сгушена в шията му.

— Ърни да върви по дяволите — смехът му отекна в ушите ѝ.

Усмивката ѝ на задоволство помръкна, като се замисли над думите му.

— Хоук, не искам да се компрометиращ пред племето си заради мен.

Той повдигна лицето ѝ нагоре, придържайки с пръст брадичката ѝ:

— Случилото се тази вечер няма да промени нищо.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Но аз си помислих, че...

— Шшшт — той леко прокара палец по долната ѝ устна. — Устата ти е разранена.

— От страстните целувки е.

— Съжалявам, че съм ти причинил болка.

— Аз пък не — тя се плъзна нагоре и долепи устни до неговите.

Споделиха дълга сладостна целувка, докато ръцете му жадно шареха по тялото ѝ.

Ранди не си спомняше почти нищо след това. Допряла буза до гърдите му, с разпилени по бронзовата му кожа златисти коси и улавяйки оглушителното туптене на сърцето му, тя се бе унесла в сън.

Събуди я липсата на телесната му топлина. Преди да отвори очи, се опита да се сгуши по-близо до него. Ръцете ѝ го потърсиха, но останаха празни. Ранди отвори очи и откри, че е сама в леглото. Стресната се поизправи и завъртя глава. Отпусна се с облекчение назад, като го видя застанал до прозореца. Беше се подпрял с рамо на рамката му. Взираше се през стъклото, без да помръдва.

Все още беше гол и, изглежда, не усещаше студа в стаята. Придърпвайки завивките над раменете си, Ранди се възползва от унеса му, за да го гледа необезпокоявано. Раменете му бяха широки, тялото — високо, с идеални пропорции. Отзад тазът му бе стегнат и тесен, красиво извит. Имаше дълги бедра и жилави прасци. Ръце, длани, крака — не можеше да открие никакво несъвършенство.

Тялото му бе едно от най-прекрасните божии творения и я изпълваше с възхищение. Като жена го желаше. То бе надарено със способността да ѝ доставя невероятна наслада, да извлича чувства и усещания, които досега не бе съзнавала, че притежава. Той беше събудил ерогенни зони в тялото ѝ, които бяха тънали в дълбока летаргия, откакто се бе родила. Упражняваше могъща, магическа власт над тялото ѝ.

Преливайки от чувственост и емоции, Ранди отметна завивките и пристъпи към него. Застана зад гърба му и се притисна с цялото си тяло към него, после плъзна ръце под мишниците му и ги събра отпред върху гърдите му.

— Добро утро — промълви, като целуна рамото му.

— Добро утро.

— Защо си станал толкова рано?

— Не можах да спя.

— А защо не ме събуди?

— Нямахше нужда да те будя.

Може би трябваше да го остави насаме с мислите му. Той не бе настроен за разговори. Обаче тя не искаше да се връща в леглото, което изглеждаше толкова пусто без него.

— Какво гледаш?

— Небето.

— А за какво си мислиш?

Гърдите му се вдигнаха и отпуснаха като от тежка въздишка, макар от устните му да не се изтръгна никакъв звук.

— За живота си, за майка ми, за баща ми, за братчето, което беше мъртвородено. За дядо ми. За ирландеца, който се оженил за индианско момиче и ми дал тези англосаксонски очи.

На нея ѝ се искаше да му каже колко красиви са тези очи, но бе убедена, че той го знае. Освен това бе убедена и в чувствата, които изпитваше към тяхната изключителност.

— Ненавиждаш очите си, защото не са индиански, нали?

Той вдигна рамене с безразличие, но тя долови, че предположението ѝ е правилно. Целуна линията на гръбнака му и плъзна длани по корема му. После бавно ги отпусна по-надолу. Те обгърнаха тясната му талия, преминаха през гъстите косми и докоснаха члена му, преди да се установят високо от двете страни на бедрата му. Почувства как тялото му се напрегна, но без да откликне открито.

— Ти си изключително красив, Хоук О'Тул. Целият си красив.

Ръцете ѝ тръгнаха нагоре в обратен ред по същите места, но този път докосването ѝ не бе вече изучаващо, а чувствено. Той рязко хвана китките ѝ и спря движението им.

— Връщай се в леглото — изрече с дрезгав, груб глас. — Студено е.

Ранди нададе лек вик на смайване и припряно отдръпна ръцете си. Чувствайки се брутално отхвърлена, тя рязко се извърна. Преди да успее да направи и две крачки обаче, ръката му се склочи около китката ѝ и я дръпна назад.

— Смяташ, че не те желая — това бе по-скоро изявление, отколкото въпрос. — Така е — изръмжа той.

Ранди нямаше време да реагира, тъй като той рязко я вдигна към скута си, опря гърба ѝ на стената и проникна в нея. С преплетени пръсти ръцете им бяха опрени на стената от двете страни на главата ѝ. Хоук зарови лице в косите ѝ и отърка бедра в нейните.

— О, господи! — простена едва чуто. — Не искам да те желая, но те желая. Не те искам, защото ме лишаваш от силата ми.

Напълно потресена в началото, Ранди обгърна с крака кръста му и го придърпа по-плътно към себе си. Тазът ѝ неволно се раздвижи.

— Не, не се движи — изрече той задъхано. — Недей... недей да правиш нищо, само ме дръж в себе си. Нека бъде дълго. Обгръщай ме вътре в себе си. Нека просто почувствам как ме обгръщаш. Нека остана... О, не, не... — накъсаните думи пресекнаха под напора на бликналата топла струя. Стонът на освобождаването му бе продължителен, нисък и изпълнен с отчаяние.

Няколко минути по-късно той я пусна да стъпи на пода. Ранди потърси с поглед извърнатите му очи, за да открие обяснение. Не се чувстваше обидена. Само напълно озадачена. Объркването ѝ бе примесено със страх, макар и да не можеше да определи от какво би могла да се страхува. Преди да успее да притисне Хоук да ѝ даде обяснение за странното си поведение, навън се чуха шумове, които нямаха нищо общо с обичайната за селището суетня на разсъмване.

Ранди пристъпи към прозореца и погледна навън. Изгряващото слънце озаряваше билата на планинските вериги. Фигурите, които изскачаха от колоната коли в подножието, приличаха на черни бръмбари, които тичешком се движеха по каменистата земя.

— Хоук! — извика тя тревожно. — Полиция. Как са стигнали тук? Как са ни открили?

— Аз ги повиках.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти си ги повикал! Защо?

Той посегна към джинсите си и ги обу.

— За да се предам — съобщи ѝ го без никаква емоция нито в погледа, нито в тона на гласа си. — Най-добре се обличай. Чакат те да слезеш долу при тях.

— Хоук! — извика тя и го сграбчи за ръката, за да го принуди да я погледне най-сетне. — Какво става? Защо постъпваш така? Мислех, че ще пратиш копие от договора на губернатора.

Той отскубна ръката си и хвърли дрехите ѝ към нея една по една.

— Още вчера изпратихме екземпляр в офиса му. След като му предоставих няколко часа, за да го прочете, му се обадох лично.

— Говорил си лично с него?

— Да, отне ми малко време, но след като изрекох няколко завоалирани заплахи по твой адрес, той се съгласи да говори с мен.

— И какво ти каза? — попита тя нетърпеливо, когато той пак ѝ обърна гръб и продължи да облича останалите си дрехи.

— Каза, че ще отдели специално внимание на въпроса, ако, подчертавам, ако се предам на властите и освободя двама ви със Скот. Аз се съгласих, но само ако ми гарантира, че ще държат единствено мен отговорен за отвличането. Той ми го обеща.

— Хоук — промълви тя нещастно, като притискаше дрехите към гърдите си, — това не е справедливо.

— В живота има много несправедливи неща. А сега се обличай.

— Но...

— Казах ти да се обличаш, освен ако не искаш да те замъкна надолу гола. Не мисля, че бившият ти съпруг ще е особено доволен от това — не се беше държал толкова сурово и безапелационно от онази първа нощ във временния лагер непосредствено след отвличането им. Челюстта му се бе стегнала от решимост, а в очите му проблясваше омраза.

— А каква роля играе Мортън в твоето предаване?

— Не знам, но със сигурност ви чака отвън с отворени обятия.

— Значи искаш аз... ние... да се върнем при него?

Очите му излъчваха леденостуден безчувствен блясък, когато каза:

— Изобщо не ме интересува. Ти беше едно приятно развлечение. Приятна за гледане. Приятна на пипане. Приятна за... — брадичката му посочи разбърканите завивки на леглото. — Ако е вярно това, че не си имала любовници преди или след развода си, то тогава пилееш способностите си на вятъра.

Гърдите на Ранди се повдигнаха от желание да изкрещи от болка, но успя все пак да се сдържи. Обърна му гръб и здраво захапа долната си устна. Движенията ѝ бяха толкова сковани, че едва успяваше да навлече дрехите си. Когато най-последно бе облечена, се обърна към него. Той вече държеше вратата отворена с каменно изражение на лицето.

В края на пътеката, която водеше към колибата, ги чакаше Ърни заедно със Скот. Очите на малкото момче още бяха подпухнали от съня. Освен това бяха и тревожни. Щом двамата с Хоук ги приближиха, той изтича към нея.

— Мамо, Ърни казва, че вече трябва да си ходя вкъщи. Нали не трябва, а? Не можем ли да останем още малко?

Тя го хвана за ръка и му се усмихна вяло:

— Страхувам се, че не можем, Скот. Крайно време е вече да си ходим.

— Ама аз не искам да си тръгвам. Искам да остана и да си играя с Дони. Искам да видя тяхното бебе, когато се роди.

— Скот.

Името му, произнесено от Хоук, сложи край на неспирния поток от хленчене.

— Но, Хоук, аз...

Като срещна нетрепващия поглед на мъжа, Скот млъкна. Момчето покорно стисна ръката на Ранди и нещастно сведе глава. Ърни се изпречи на пътя на Хоук.

— Нека дойда с теб — каза.

— Вече говорихме за това сто пъти. Не върши глупости. Ти ще си необходим тук, за да се грижиш за синовете си. Гледай да пораснат умни и силни. Възпитавай ги да бъдат упорити и целеустремени.

Набразденото лице на Ърни сякаш се издължи. Той тъжно сложи ръка на рамото на Хоук. Размениха си продължителен, красноречив поглед. Накрая Ърни отпусна ръката си и отстъпи настрана.

С Ранди и Скот начело, процесията пое по главния път на селището надолу към портата. Ранди чувстваше как зад тъмните прозорци я сподирят сериозни и тъмни погледи. Отвъд оградата полицейските коли, които носеха знака на столицата на щата, образуваха натрапчив полукръг. Позна в лицето на човека, застанал в средата му, губернатора на щата. А до него бе Мортън. При вида му ѝ се повдигна.

— Ха, татко — отбеляза Скот с тих, безразличен глас.

— Да.

— Той пък защо е тук?

— Сигурно си му липсвал и е искал да те види.

Скот не отвърна. Нито пък ускори крачка от нетърпение да види баща си. Напротив, дори като че ли се забави още повече.

— Мамо, какво правят тези полицаи тук? Страх ме е.

— Няма от какво да се страхуваш, Скот. Просто искат да ни направят полицейски ескорт до къщи.

— Какво означава това?

— Нещо, което обикновено правят за много важни хора, като президента например.

— Аха — идеята за полицейски ескорт, изглежда, също никак не го въодушеви.

Преди да стигнат портала, Хоук спря. Ранди се обърна и го погледна със замъглени и питащи очи.

— Очакват ти да минеш преди мен. Помолих ги да ви отведат двамата със Скот, преди да ме арестуват. За да не гледа момчето.

Хоук с белезници, качен насила в полицейска кола. Ранди вътрешно потрепери, като си представи Скот в ролята на свидетел на подобна сцена.

— Благодаря, че си се сетил. Така е най-добре, разбира се.

Въпреки грубите думи, които ѝ бе казал преди малко, сърцето на Ранди се разкъсваше. Искаше да запечата лицето му в паметта си. Това можеше да е последният път, в който го виждаше в естественото му обкръжение, на фона на небето, което бе точно с цвета на неговите

очи, на фона на планинския склон, който бе изсечен като неговия профил.

Тялото му бе високо и стройно като вечнозелените дървета в далечината. Вятърът развяваше косата му и това ѝ напомняше черните лъскави крила на някоя великолепа хищна птица.

— Хоук, ти няма ли да дойдеш с нас? — попита го Скот с изтънял глас. Дори и да не разбираше напълно създамата се ситуация, все пак долавяше, че нещо не е наред.

— Не, Скот. Имам малко работа с тези хора там. Но чак след като вие си заминете.

— Предпочитам да остана с теб.

— Не може.

— Моля те — изхлипа той.

Един мускул подскочи на бузата на Хоук, но той успя да запази непреклонната си стойка.

— Къде са ножът и канията ти?

С насълзени очи и трепереци устни Скот докосна с ръка мястото, където коженият калъф бе прикрепен към колана му.

— Добре. Разчитам на теб да се грижиш за майка си.

— Обещавам.

Хоук стисна рамото му така, както Ърни се бе сбогувал с него, после отдръпна ръката си и отстъпи назад, сякаш движен от невидима сила. Прониза Ранди с очи.

— Върви. Преди да са изгубили търпение.

Имаше хиляди неща, които изпитваше нужда да каже и искаше да каже, ако ѝ бяха предоставили време, за да ги изрече и ако Хоук бе пожелал да ги чуе. Събирайки всички сили, Ранди се обърна и поведе със себе си неохотно пристъпващия Скот.

Двамата заедно минаха през портата. Мортън изтича към нея и я хвана за раменете.

— Ранди, добре ли си? Той изпълни ли заканите си, нарани ли те?

— Махни ръцете си от мен! — тросна му се тя.

Мортън смаяно примигна, но за да не се изложи пред присъстващите, допълни, сякаш нищо не бе станало:

— О, Скот? Скот, добре ли си, синко?

— Добре съм, татко. Защо трябва вече да си ходя вкъщи?

— Ка...

— Губернатор Адамс? — обърна се Ранди към него.

Губернаторът беше надарен със забележителни ораторски способности и остър политически ум като компенсация за невзрачната му пълна фигура и преждевременно оредялата коса. Той пристъпи напред.

— Да, госпожо Прайс? Какво бих могъл да направя за вас? — изрече той, поемайки ръката ѝ. — Осъзнавам, че сте преживели тежко изпитание. Ще ви помогна с каквото мога, само кажете.

— Благодаря ви. Бихте ли наредили на полицаите да приберат оръжието си, моля?

Губернаторът Адамс за миг изгуби самообладание. Беше очаквал молба за вода, храна, чисти дрехи, медицинска помощ, защита. Молбата на Ранди го свари напълно неподготвен.

— Госпожо Прайс, служителите са извадили оръжията си, за да ви защитят. Не можехме да разчитаме само на обещанието на господин О'Тул, че ще ви предаде доброволно и без да ви нарани.

— Защо не? — поиска да знае тя. — Нима изглеждаме наранени по някакъв начин?

— Не, но...

— Нима господин О'Тул не ви даде честната си дума, че нищо лошо няма да ни се случи? — изстреля тя наслуки, но изразът на смущение по лицето на губернатора ѝ подсказа, че предположението ѝ е правилно.

— Да, така е.

— Тогава накарайте ги да махнат оръжията, иначе няма да направя и крачка оттук. Пистолетите плашат сина ми.

Мортън сложи ръце на кръста си.

— Ранди, какво, по дяволите, си мислиш, че...

— Не ми говори с този снизходителен тон, Мортън.

— Да — намеси се и Скот. — Да знаеш само колко ще се ядоса Хоук, ако те чуе да крещиш на мама.

— Я виж...

Губернаторът Адамс вдигна ръка:

— Ако обичате, господин Прайс. Очевидно госпожа Прайс желае нещо да ни каже.

— Да, така е. Оръжието?

Адамс я измери с очи. Хвърли поглед над рамото ѝ към мъжа, който бе застанал на една скала, ясно очертана на фона на небето над тях. С махване на ръка привика висшестоящия офицер от ФБР. Размениха няколко думи, които предизвикаха бурна дискусия. На Ранди ѝ се наложи да доказва отново становището си пред него, както пред губернатора преди това, но заповедта да се прибере оръжието най-накрая бе дадена. Чак след като видя как прибраха пистолетите и автоматите си, стегнатият възел в гърдите ѝ се поотпусна.

— Получихте ли вчера копирани материали от господин О'Тул?

— Да, получих — отвърна губернаторът Адамс. — Изключително любопитно четиво.

— И обсъдихте ли после по телефона лично с него естеството на материалите и предстоящото разследване?

— Да.

— За какво тогава е всичко това? — Ранди разпери ръце, за да обхване целия конвой от полицейски коли.

— Този мъж се съгласи да се предаде на властите.

— За какво?

— За какво ли? — възкликна Мортън. — Той е извършил федерално престъпление.

— Изпълнил го е. Но кой го е планирал? — изстреля тя в отговор. Лицето на Мортън пребеля. Възползвайки се от временната му обърканост, Ранди пак се обърна към губернатора, който неодобрително и подозрително бе сключил вежди: — Губернатор Адамс, Мортън е виновен изцяло за този инцидент. Той е заблудил господин О'Тул, като го е накарал да си мисли, че положението на резервата може да бъде подобро и мината Лоун Пума да се върне на предишните собственици, ако той направи тази малка „услуга“ на Мортън. Няма нужда да казвам, че Мортън не е преследвал ниции други интереси, освен своите собствени. Инсценирал е отвличането заради публичния отзвук, който би му помогнал преди изборите през ноември.

Губернаторът едва не изпепели Мортън с погледа си. По очите му ясно се разбираше, че ще се разправи с него по-късно. Междувременно искаше да се погрижи за належащите неща.

— Госпожо Прайс, все пак си остава неоспорим факт, че господин О'Тул ви е отвлякъл от онзи влак двамата със сина ви.

— Ако заведете дело срещу него, ще се закълна, че не е имало подобно нещо. Ще свидетелствам, че сме го последвали доброволно — отвърна тя високомерно.

— Той е откраднал пари от един от пасажерите.

— Взе пари, които буквално му бяха натикани в ръцете от един фукльо, който си въобразяваше, че е много духовит. Ако нещата опрат до съдебната зала, убедена съм, че свидетелите ще дадат точно такива показания. Всички си мислеха, че задържането на влака е шега. Никаква опасност не е грозяла никого. Нито за миг.

— Никого, освен вас двамата със сина ви.

— Нито за миг — отвърна тя решително, тръсвайки глава.

— Получих разкъсана риза, по която имаше ваша кръв.

Ранди вдигна порязания си палец.

— Кухненска злополука — излъга тя. — А ризата не беше моя — това беше заобикаляне на истината. — Поставянето на моята кръв върху нея и изпращането ѝ беше отчаян ход от страна на господин О'Тул, продиктуван от желанието му да привлече вниманието ви. Ние никога не сме били поставени под действителна физическа заплаха. Попитайте Скот.

Губернаторът Адамс сведе поглед към момчето, което се опитваше да следи разговора, доколкото му бяха познати думите. Губернаторът коленичи и зададе въпроса си:

— Скот, страх ли те беше от индианците?

Той сбърчи челцето си, като се замисли сериозно за миналото.

— Малко, когато за първи път се качих на коня с Ърни, но той непрекъснато ми повтаряше, че няма да ме изпусне за нищо на света. После малко ме беше страх от Джеронимо, който все се опитваше да ме намушка с глава.

— Джеронимо е козел — поясни Ранди.

— Все още не го обичам много-много — призна си Скот.

— Господин О'Тул причинявал ли ти е някаква болка? Заплашвал ли те е с нещо?

Озадачен от въпроса, Скот поклати глава.

— Не. Хоук е приятел — момчето погледна през рамо и ведро махна с ръчичка към нетрепващия силует. — Сега не ми маха с ръка, защото не му харесват всичките тези коли, които тъпчат тревата. Той казва, че хората понякога правят лоши неща на земята. Те затова

копаят сребро по този начин, за да не се разваля нищо отгоре... на... повърхността.

Губернаторът очевидно бе изключително впечатлен от чутото, но все пак зададе на Скот още един въпрос.

— А да е наранявал майка ти господин О'Тул?

Скот заслони очите си с ръка срещу слънцето и вдигна поглед към нея.

— Не. Обаче имаше един нож...

— Нож?

— Ето този — Скот извади ножа от новия му калъф. — Той ми го даде и ми каза, че ако някога направи нещо лошо на мама, мога да го пробода в сърцето с него. Но той не й направи нищо лошо, така че не ми се наложи да го пробождам. Пък и не мисля, че бих го направил някога, защото Хоук казва, че ножовете са, за да се чисти и изкормва риба, за да се дерат животни, обаче никога не бива да се насочват срещу човек.

Мортън се извърна яростно към Ранди.

— Оставила си детето ми да си играе с ножове? Искаш и то да стане дивак като сегашния ти любовник? — попита злобно, сочейки с пръст Хоук. После посегна към ножа. — Дай ми това нещо.

— Няма! — изпищя Скот и се сви на две, за да запази ножа.

Мортън скочи към него и грубо сграбчи ръчичката му. Хоук скочи от плоската скала и се устреми напред.

Автоматите, които преди малко бяха прибрани, светкавично бяха извадени и насочени към него.

— Не стреляйте! — извика губернаторът Адамс и вдигна високо ръка.

След моментно напрежение губернаторът се обърна към Ранди.

— Госпожо Прайс, бяхте много полезна за разнищването на това... — той направи пауза и хвърли изпепеляващ поглед към Мортън, — недоразумение, което изобщо не ни прави чест. Но се опасявам, че не мога току-така да приключа случая.

— Защо не?

— Този епизод струваше доста на нашите данъкоплатци.

— Както и ненужното арестуване на господин О'Тул би довело до нови разходи.

— Общественото мнение ще очаква удовлетворителен отговор.

— Убедена съм, че вие ще можете да се справите с положението, губернатор Адамс. Помислете каква възможност ще ви се открие да изразите публично подкрепата си на индианската кауза, която — със сигурност мога да заявя — приемате присърце.

Той я изгледа внимателно.

— Много добре тогава, давам ви думата си, че лично ще се заема с измамата около мината Лоун Пума. А сега мога ли да си предложа услугите да ви закарам със сина ви у дома в столицата с лимузината си?

— Благодаря ви, губернаторе, но ние няма да се връщаме обратно.

— Искаш да кажеш, че оставаме, мамо? — извика Скот. — Урааа, отивам да кажа на Дони! — без да изчака разрешението ѝ, момчето мина покрай баща си и хукна обратно през портата.

Мортън се опита грубо да се намеси, но губернаторът го спря с вдигане на ръка и насочи вниманието си отново към Ранди.

— В такъв случай бихте ли предали съобщение от мое име за господин О'Тул?

— С удоволствие.

— Кажете му, че ще организирам среща с членовете на Междуплеменния съюз, Бюрото по индианските въпроси и адвокати от моя екип, както и с настоящите собственици на мината. Убеден съм, че и данъчните служби ще проявят интерес към срещата. Щом определим датата и мястото, ще се свържа с господин О'Тул. Междувременно предлагам той заедно със своето племе да се върне в селището край Лоун Пума.

Ранди стисна здраво ръката му.

— Благодаря ви много, губернатор Адамс. Благодаря.

Тя дори не удостои Мортън с поглед, когато той я нарече с неприличен епитет, щом мина покрай него. Нито думата, нито презрението му имаха някакво значение за нея. Ранди бе приковала очите си в мъжа, който стоеше до вътрешната страна на оградата. Сърцето ѝ биеше лудо, обаче стъпките ѝ бяха уверени и целеустремени, като вървеше към него.

Когато помежду им останаха само няколко сантиметра, Ранди се взря в суровото му лице и каза:

— Свали ме насила от онзи влак и сега си обречен да бъдеш с мен. Знам, че ме желаеш. Подозирам, че дори ме обичаш, макар и да не искаш да си го признаеш. Но най-вече се нуждаеш от мен, Хоук О’Тул. Имаш нужда от мен да те прегръщам през нощта, когато се чувстваш самотен. Нуждаеш се от подкрепата ми, когато се чувстваш неуверен. Имаш нужда от любовта ми. И аз се нуждаю от твоята — изразът на лицето му не се промени. Тя нервно прокара език по устните си. — Освен това ще ме накараш да изглеждам като пълна глупачка, ако ме върнеш обратно сега.

Забеляза как в погледа му пробягна развеселена искра. Той направи крачка напред, протегна ръка към нея и сграбчи в шепа косите ѝ. Уви ги около юмрука си, после силно я целуна.

ЕПИЛОГ

— Не е ли прекрасен?

Ранди поглади главичката на току-що родения си син. Тя беше покрита с черна права коса.

— За мелез не е зле.

Ранди бутна настрана пръста му, който галеше бебето по бузата:

— Да не си посмял да говориш така за сина ми.

— Нашият син — поправи я съпругът ѝ с любвеобилна усмивка. После отново долепи пръста си до бузата на детето. Новороденото трескаво свиваше и издуваше бузи, докато сучеше от гърдата на майка си. — Красив е, нали?

Лицето на Хоук бе изпълнено с почуда и благоговение. Изражението му вече не бе сурово, сега чертите му омекваха по-често, когато се смееше на щуротиите на Скот, когато я любеше, когато очите им се срещаха пред чужди хора, и можеха да споделят любовта си само с погледи.

— Определено е красив, но вече забелязвам някои твои черти в характера му.

Тя отмести новороденото настрана от гърдата си. Свитите му юмручета яростно забарабаниха по въздуха, а чертите на личицето му се изкривиха от бурно недоволство.

— Спокойно, миличък, свършихме само от тази страна — нежно го укори Ранди, като го прехвърляше на другата си гърда. Той се вкопчи в зърното и лакомо започна да суче.

Хоук се усмихна на настървението и явното удоволствие, което показваше синът му.

— Ако продължава да яде с такъв апетит, ще порасне достатъчно голям, за да стане полузащитник^[1].

— Мислех, че Скот ще е полузащитникът.

— Във всеки офанзивен отбор има по двама. Можем да направим още двама сина и да запълним задната част на полето. Ще ги продадем

на най-изгодната цена, която ни предложат големите от професионалната лига.

— А аз нямам ли думата по въпроса?

— Можеш да кажеш „Не“ нощем, когато те прегръщам — той се наведе към нея и я целуна. — Обаче никога не го прави.

Ранди сведе очи.

— Колко неделикатно от ваша страна да го кажете, господин О'Тул.

Точно в този момент в стаята влезе болничната сестра с ваза с букет рози в ръце.

— Още цветя — съобщи тя на Ранди, като ги остави на нощното шкафче. — Как сме тук? — жената надникна през рамото на Хоук.

— Смятам, че най-сетне се нахрани — Ранди с любов погледна сина си. Той бе спрял да суче и сега спеше доволно.

— Ще го върна обратно в детското отделение.

— Един момент — Хоук пъкна ръце под увитото кърмаче и го вдигна нагоре. Целуна го леко по челцето, потърка нос в бузката му и с възхищение се загледа в спящото лице, преди да го предаде на сестрата.

Придружи ги до вратата, сякаш искаше да се увери, че ще стигнат благополучно до детското отделение. Като се върна обратно до леглото, с безпокойство видя, че очите на Ранди бяха пълни със сълзи.

— Какво има?

Тя подсмръкна.

— Нищо. Просто си мислех колко много те обичам.

Хоук седна на ръба на леглото и леко я целуна.

— Тази целувка е от Скот, който пита кога най-сетне ще доведеш братчето му вкъщи.

— Кажу ми, че ще остана тук само още два дни. Как е той?

— Трескаво работи над една картина за теб, която обеща да свърши до утре.

Тя се усмихна.

— Очаквам с нетърпение да я видя. А от кого са цветята?

Хоук прочете прикрепената към букета картичка.

— От Ърни и Лета. Сигурен съм, че идеята е била на Лета. Ърни се цупи, защото моят син тежи повече от неговия.

— Това ми е добре известно — Ранди се смръщи и допря длан до несвойствено плоския си корем.

— Да не те боли? — попита Хоук и устните му се свиха от притеснение. Понеже майка му беше починала при раждане, той се бе тревожил през цялото време, докато траеше бременността на Ранди. В деня, когато я бе докарал в градската болница, беше далеч по-загрижен за раждането, отколкото самата тя.

— Не, не ме боли — увери го Ранди. — Просто се шегувах — после отметна кичур коса от челото му. В началото на брака им бе изпитвала колебание и не бе му показвала любовта си, освен когато бяха в леглото. Скоро обаче бе открила, че на Хоук му доставят удоволствие спонтанните ѝ ласки, вероятно защото бе срещал толкова малко нежност през живота си. — Ърни все още не ме харесва особено — отвърна тя, поглеждайки розите.

— Ти си моя съпруга.

— Което ще рече?

— Щом една жена не се върти в кухнята или в леглото му, той е безразличен към нея. Бъркаш безразличието му с неприязън. Зная, че той те уважава, макар и да не го признава пред себе си.

— Отношението му към мен се подобри... частично... когато се убеди, че нямам намерение да те подмамвам да напуснеш резервата.

Той погали шията ѝ с опакото на пръстите си.

— Още онази първа вечер, когато се качих в пикапа при теб и допрых нож до гърлото ти, беше доловил колко съблазнителна примамка си за мен.

Раждането бе възбудило и объркало емоциите ѝ. Отново на ръба на сълзите, Ранди се постара да отмести темата от личния им живот към нещо по-неутрално.

— Гордея се с новата им къща заради Лета. Имаха нужда от повече пространство с две деца.

— Тази година беше успешна за тях. Както и за всички нас. Защото благодарение на теб ни върнаха мината — добави той тихо.

— Аз само задвижих нещата в началото. Твоите способности да убеждаваш ги осъществиха.

Хоук се подпря с ръка на възглавницата и се надвеси над нея.

— Благодарих ли ти?

— Поне милион пъти.

— Благодаря още веднъж — целуна я нежно, продължително. — Тази целувка вече е от мен.

— И аз така си помислих. Усетих личния ти почерк в нея.

— Споменах ли вече колко ми липсваш, колко е празно леглото ми без теб и колко много те обичам?

— Днес не си.

Той отново я целуна, съвсем невинно, докато езикът ѝ не потърси неговия. Като простена с копнеж, Хоук прилепи по-плътно устата си към нейната. Ръката му се плъзна към нощницата ѝ и я разтвори. Покри с дланта си гърдата ѝ с обич и чувство за притежание. Когато почувства лепкавата течност, вдигна глава и се взря в нея.

— Обичам да гледам как синът ми суче.

— Знам. Обичам да гледам как го гледаш.

Хоук леко погали потъмнялото зърно и върху възглавничката на палеца му се стече капка мляко.

— Не го е изпил всичкото. Имаш още кърма.

— И то много — отвърна тя с предрезгавял глас.

Очите му се приковаха въпросително в нейните. Задържаха се така в продължение на няколко натежали от чувства мига. После Ранди с любов обви ръка около тила му и придърпа главата му надолу.

---

[1] Има се предвид американски футбол. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.